XVI. évfolyam 16. szám   Ára: 1 forint   1960. Április 21

Ludas Matyi

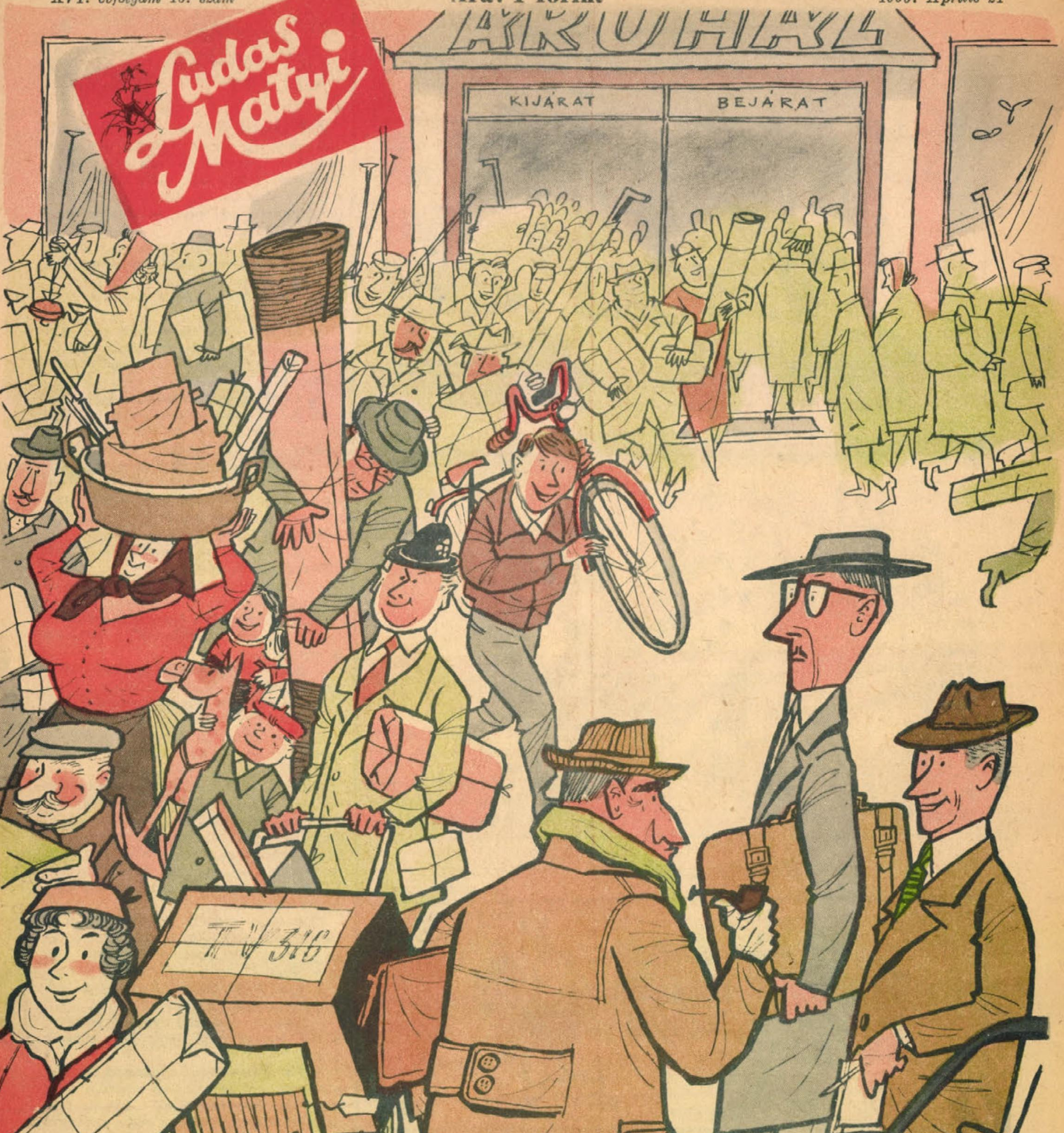
ÁRUHÁZ
KIJÁRAT
BEJÁRAT
TV 316
gerő

Gerő Sándor rajza

— Mi érdekli önöket kereskedelmi szempontból, mister Williams?
— Sok minden. Exportálhatnának például vevőket is?

Van ez így

Szür-Szabó József rajza

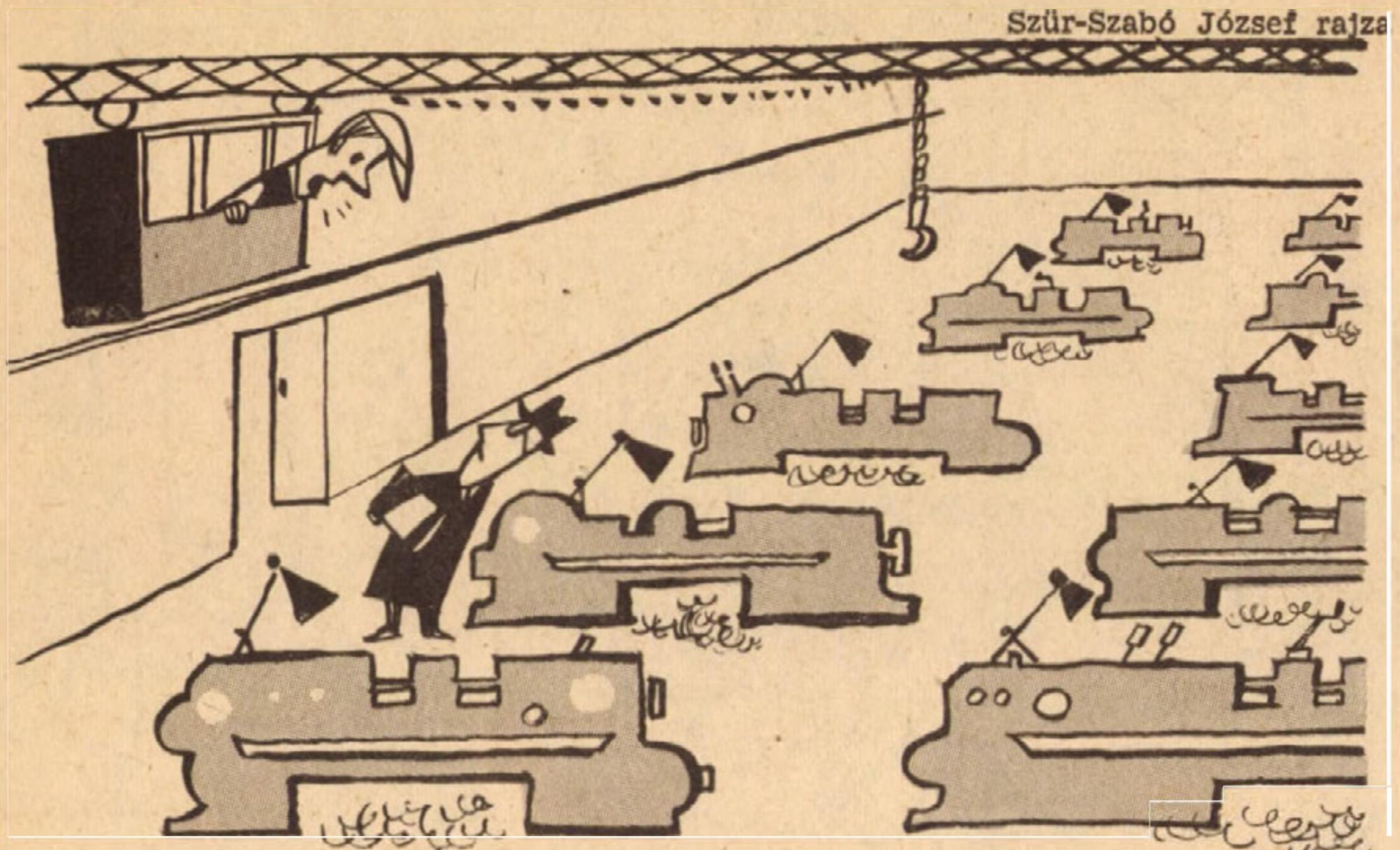

– Reklamálni mentek az újításaikat!

Előfordul

Szégő Gizi rajza

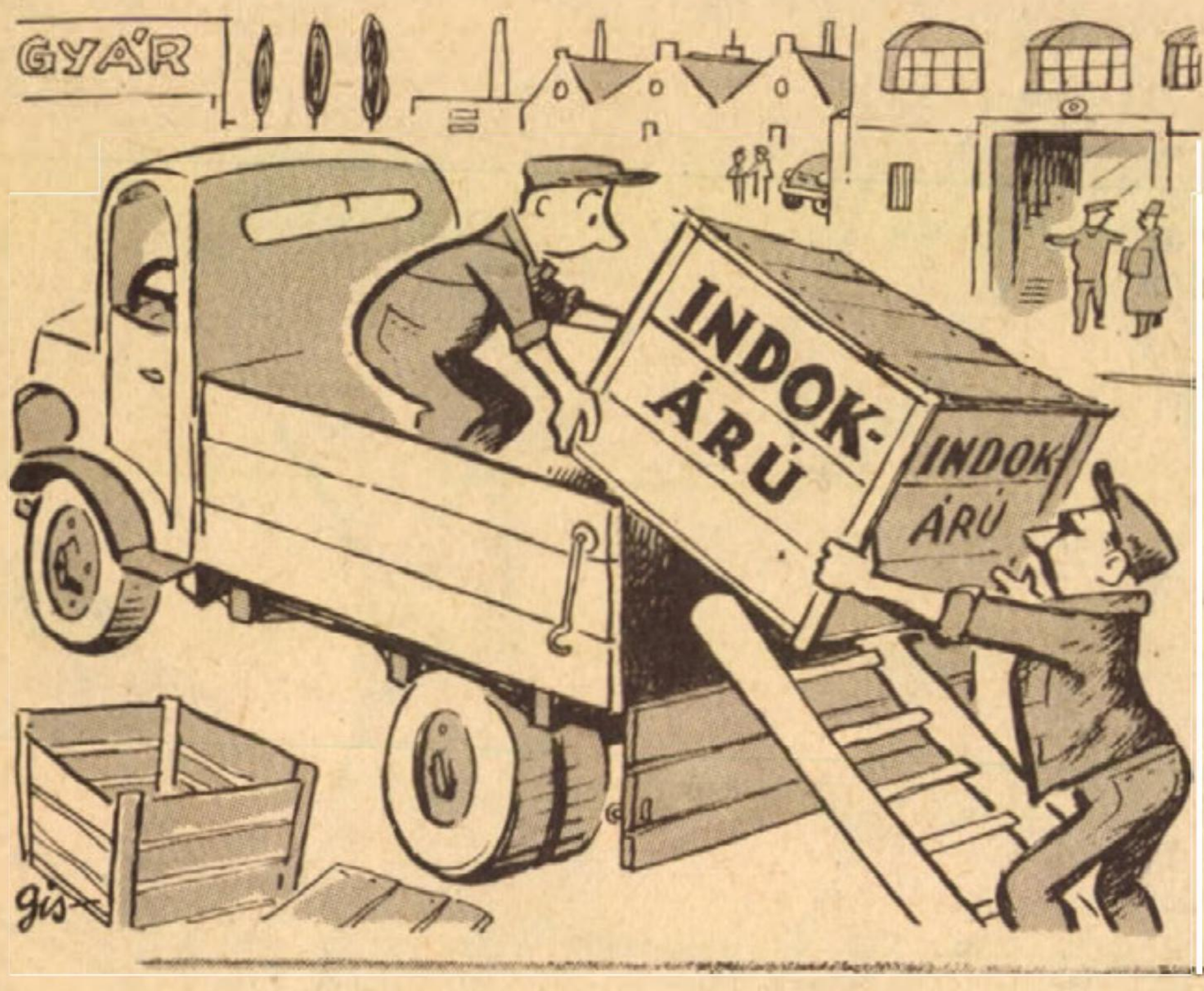

– Talán „Import-árut" akartak ráírni?

– Nem! Ez volt az indok, amiért kiutaztak Svájcba!

Unalmas mérkőzést...

Szepes Béla rajza

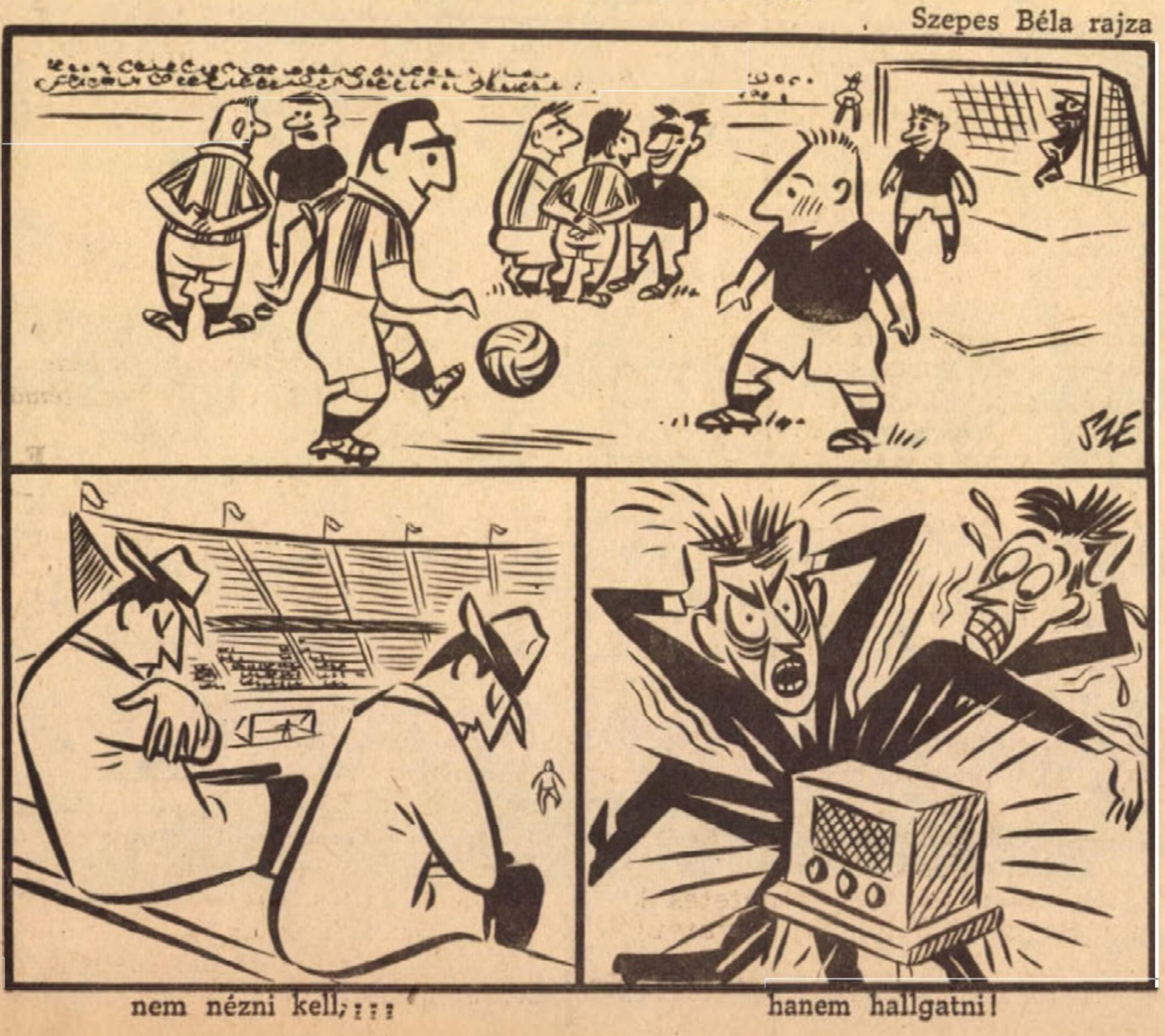

nem nézni kell...

hanem hallgatni!

Egy szekér széna

A szentesi kórház kaszálója tavaly rekordtermést adott. Viszont az ősszel alakult Új Barázda TSZ-nek alig volt takarmánya. Hátha segít a kórház? – gondolta V. Kiss István, az elnök. S nem is gondolta rosszul, mert csakhamar meghozta az örömhírt:

– Emberek, valaki fogjon be, s hozzon el a kórház gazdaságából egy szekér szénát. Ajándékba adják.

Az öreg Virágos bácsi azonban felemelte mutatóujját:

– Várjunk csak, ne siessük el a dolgot. Mennyi lenne az a szekér széna? Mert szekér van ilyen is, olyan is. Mázsában kéne azt tudni.

Az elnök az öreg kedvéért vette a telefont, beszélt a kórház gazdaságával, s feltette a kérdést: hány mázsát hozhat el a szekér? A gazdaságvezető vállat vont:

– Mindegy az, elnök elvtárs. Egy szekér szénát adunk, annyit raknak fel rá, amennyi ráfér. Hiszen tudja, hogy van az: nincs az a szekér, amelyre még egy villa szénát fel ne lehetne rakni...

Virágos bácsi meghallgatja ezt a bölcsességet, aztán feláll:

– Nahát, majd én megmutatom, hogy van olyan szekér. Ez lesz a legelső.

Azzal elballagott, s befogott a szekérbe.

– Kit adjak oda rakodni? – kérdezte az elnök.

– Senkit – mordult fel az öreg –, magam rakodom.

– Nem való az magának, fiatalok kellenek oda!

– Nem, ez az én dolgom! No gyí! – mondta az öreg, s elviharzott a két lóval, szekérrel.

Beállt a kórház szérűjébe, s elkezdett rakodni. Komótosan, fórsiktosan. Minden villa szénának külön helyet csinált. Majdhogynem szálanként fektette össze az illatos takarmányt. Rétegenként megtaposta. Ügyesen megtetejezte. A végén a szekér ki sem látszott a boglyamagasságig rakott széna alól.

Már éppen indulni készült az öreg, amikor előkerült a gazdaságvezető. Mintha gyökeret vert volna a lába. Ilyet még nem látott.

– Tyű, Pista bácsi, hiszen maga felpakolta az egész kazlat!

– Nem a – ingatta fejét az öreg –, ahol-e, maradt még vagy két etetésre való.

– No, hiszen sebaj – kacagott a gazdaságvezető –, de legalább engedje meg, hogy a kocsimázsálónál megmérjem, mennyit rakott fel erre a rossz szekérre!

– Csak tessék – egyezett bele Virágos bácsi.

A mérleg megmutatta: tizenegy és fél mázsa szénát rakott fel az öreg. Ekkora szekérre ember még nem rakott fel nyolc mázsánál többet.

Akkor az öreg hamiskásan ránézett a gazdaságvezetőre:

– Itt hagynám én ezt a szénát kocsistul-lovastul magának, ha megteszi, amit kérek.

– Ugyan mit?

– Hát... ha maga még egy villa szénát felrak erre a szekérre.

De erre senki sem mert vállalkozni. Összedőlt volna az egész.

h. j.

Időjárásjelentés

Schwott Lajos rajza

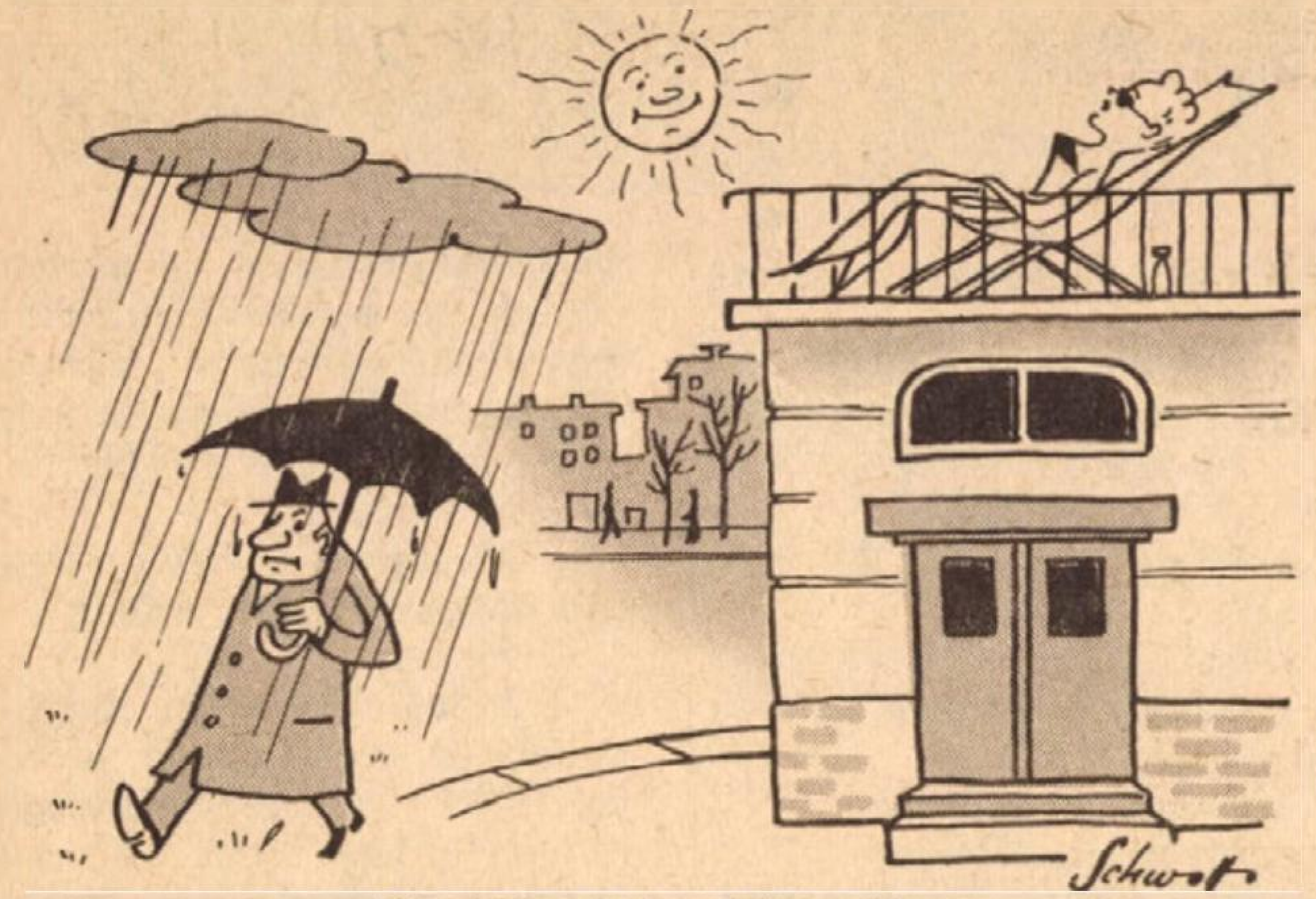

– Napsütés, helyenként esővel : : :

Fejlődik a posta

Erdei Sándor rajza

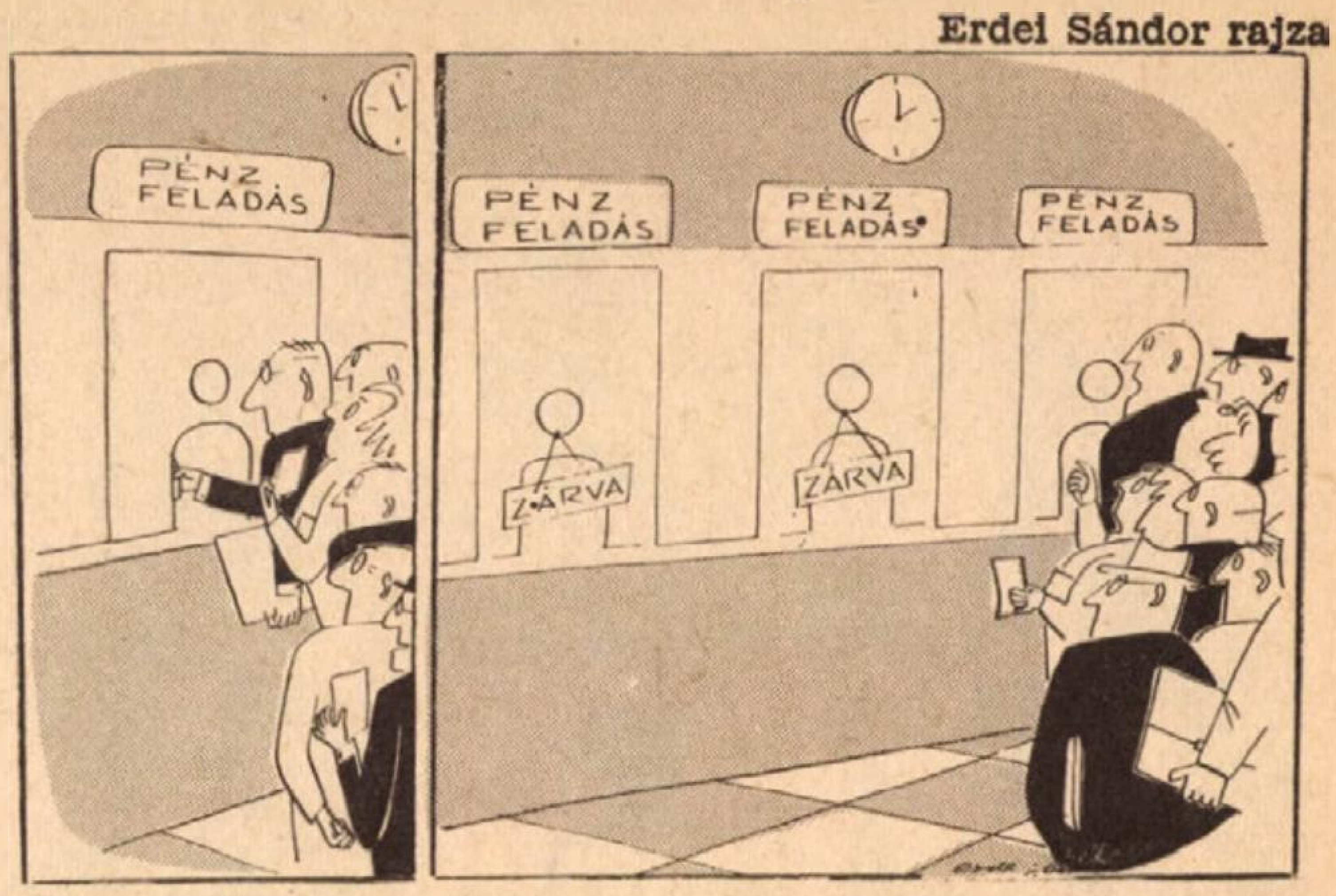

Régen csak egy ablak volt.

Ma már három van.

Lipták tekintetes kartárs

Négy gépírónő muzsikált felváltva. Lipták tekintetes kartárs frissen, délcegen, háromgombos atillában, balkezét csípőre téve, jobbját tarkójához illesztve, legényesen, nagy érzéssel diktált. Az íróasztalon glédában álltak a kristályvizes palackok, és az asztal alatt jégbehűtött Salvus-víz várta a szomjúhozót.

— Ácsi kartársnő! — rikoltotta Lipták. — Most azt kopogd ide a fülembe, hogy: Kitették az új gépet az udvarra . . .

Ácsi kartársnő, a prímás gépírónő, gépelni kezdett. Sírt az írógép, ríttak a billentyűk, zokogott az az egy szál Remington az ujjai alatt, de úgy zokogott, hogy az embernek megfájdult a szíve.

Lipták lerogyott az íróasztalához, és kezébe temette az arcát. Az írógép édesbús kopogása könnyeket csalt a szemébe. Szöghaja, mind a négy szál, büszke homlokába hullott, és jó sokáig mozdulatlanul hallgatta a fülbemászó írógépszót.

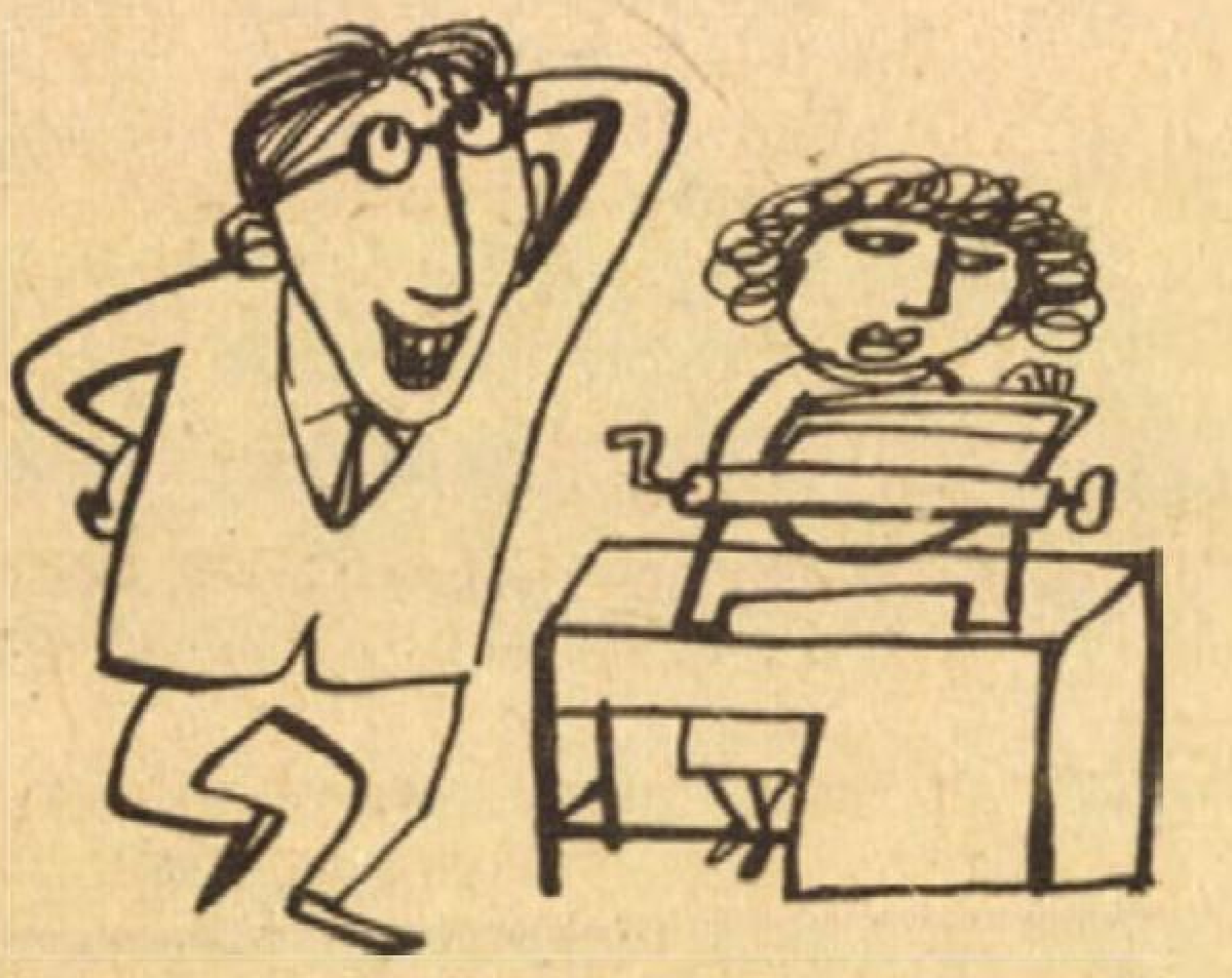

— Mulatni, azt tud! — súgta az egyik gépírónő a másiknak, miközben halkan pötyögtetett masináján.

— Te is túlórában muzsikálsz? — kérdezte a másik.

— Nem, én csúsztatni fogok : : :

Ácsi kartársnő csodálatos hangokat csalogatott ki az írógépéből, mintha annak nem is acélból lettek volna a billentyűi, mintha szíve-lelke lett volna az ócska Remingtonnak.

— Szórja a pénzt . . . — mondta a brácsás gépírónő.—Fél évvel ezelőtt is nagy murit csapott. Együltében megrendelt három drága külföldi gépet. Most ott rozsdásodik mind a három az udvaron . . . Tudod, nála nem számít a dohány . . .

Lipták tekintetes kartárs poharat vett a kezébe, teletöltötte pezsgő kristályvízzel, aztán vadul hátracsapva a fejét, egy hajtásra kiitta. Kisvártatva így kiáltott minden meggyőződés nélkül:

— Ihajláré, ihajja! — majd újra töltött és ivott, töltött és ivott, töltött és ivott, mintha automatizálták volna.

Ácsi kartársnő is kapott egy pohárkával, aztán tovább gépelt, cifrázva a szöveget, sok mindazonáltallal és ámbárral úgy, ahogy azt még a nagyanyjától tanulta, aki kedvenc gépírónője volt a mulatós Schneider és Ollmayer cégnek. Ácsi kartársnő sose tanult gépelni. Hároméves korában kezébe nyomtak egy írógépet, és nyomban elcincogott rajta egy körlevelet.

— Állj! — csapott le az asztalra Lipták tekintetes kartárs. — Ácsi kartársnő, most azt kopogd le, hogy: Ausztriába kéne menni, importcikket kéne venni . . .

— Most figyelj! — szólt az egyik gépírónő a másikhoz. — Most különböző import anyagokat fog rendelni külföldről drága valutáért, pedig nincs is szükségünk rájuk . . .

És úgy is történt. Lipták tekintetes odament a füstös szemű prímás gépírónőhöz, jobb kezének mutatóujját fenyegetően magasba emelve, rázendített a megrendelésre, hogy aszongya: Ausztriába kéne menni, importcikket kéne venni . . . Miközben diktált, sarkával verte ki a ritmust, és időnként dacosan azt kurjantotta:

— Új bekezdés, csuhajja!

Ácsi kartársnő fáradhatatlanul muzsikált. Gépéből szebbnél szebb mondatokat varázsolt elő, és az írógépszó kihallatszott a folyosóra, ahol őszhajú takarítónénikék sepregettek, talán még az udvarra is elhallatszott a muzsika, ahol számadó éjjeli őrök bóbiskoltak feketén bólogató üzemi tolvajok tövében.

Így mulat ma egy tekintetes kartárs. Sej diri Lipták, hejre tyutyutyu!

Mikes György

MINDENFÉLE

Különösen idősebb kopasz emberek háborodnak fel a fiatalok ízléstelen huligán-hajviseletén.

✱

A tér, az idő és az emberi butaság végtelen.

✱

X *különös hipochondriában szenved. Azt képzeli magáról, hogy egészséges.*

✱

Verwoerd úr figyelmébe: jobb ha egy miniszterelnököt leszavaznak, mint ha lelövik.

✱

Nagyjelentőségű tudományos felfedezést tettem. Kiszámítottam, hogy óránként milyen sebességgel múlik az idő.

✱

Mindig lázas kíváncsiság fog el, ha egy kétkötetes mű második kötete kerül a kezembe. Ugyan mi lehet az, amit az író nem tudott elmondani az első kötetben?

✱

A gazdag embernek rendszerint túlságosan sok a pénze és a gyomorsava.

✱

A túlságosan türelmetlen kritikus azt követeli az íróktól, hogy holnapi témáról írjanak.

F. L.

Kozmikus hallgatózás

Washingtonból jelenti a „United Press" hírügynökség, hogy az amerikai tudományos akadémia űrkutatási bizottságában dr. Edward R. Dyer azt indítványozta, juttassanak el mikrofonokat a Mars és a Vénusz felszínére. Ilyen módon le lehetne hallgatni azt a zajt, amelyet az esetleg ott élők okoznak.

Lassan megszűnik a magánélet a Marson és a Vénuszon is.

Az új címer

Toncz Tibor rajza

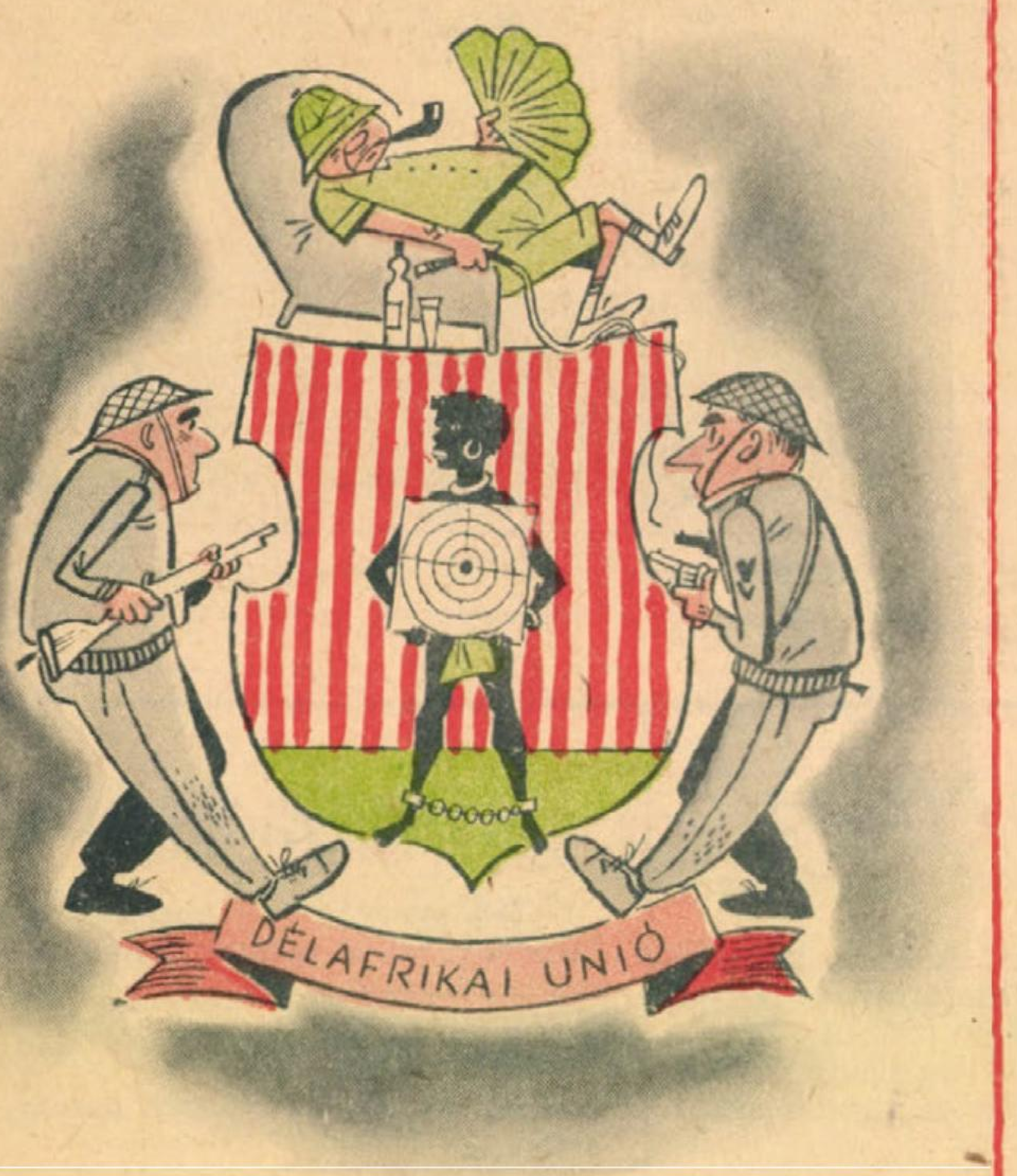

Az újdonsült autóvezető „eredményei"

Kallus László rajza

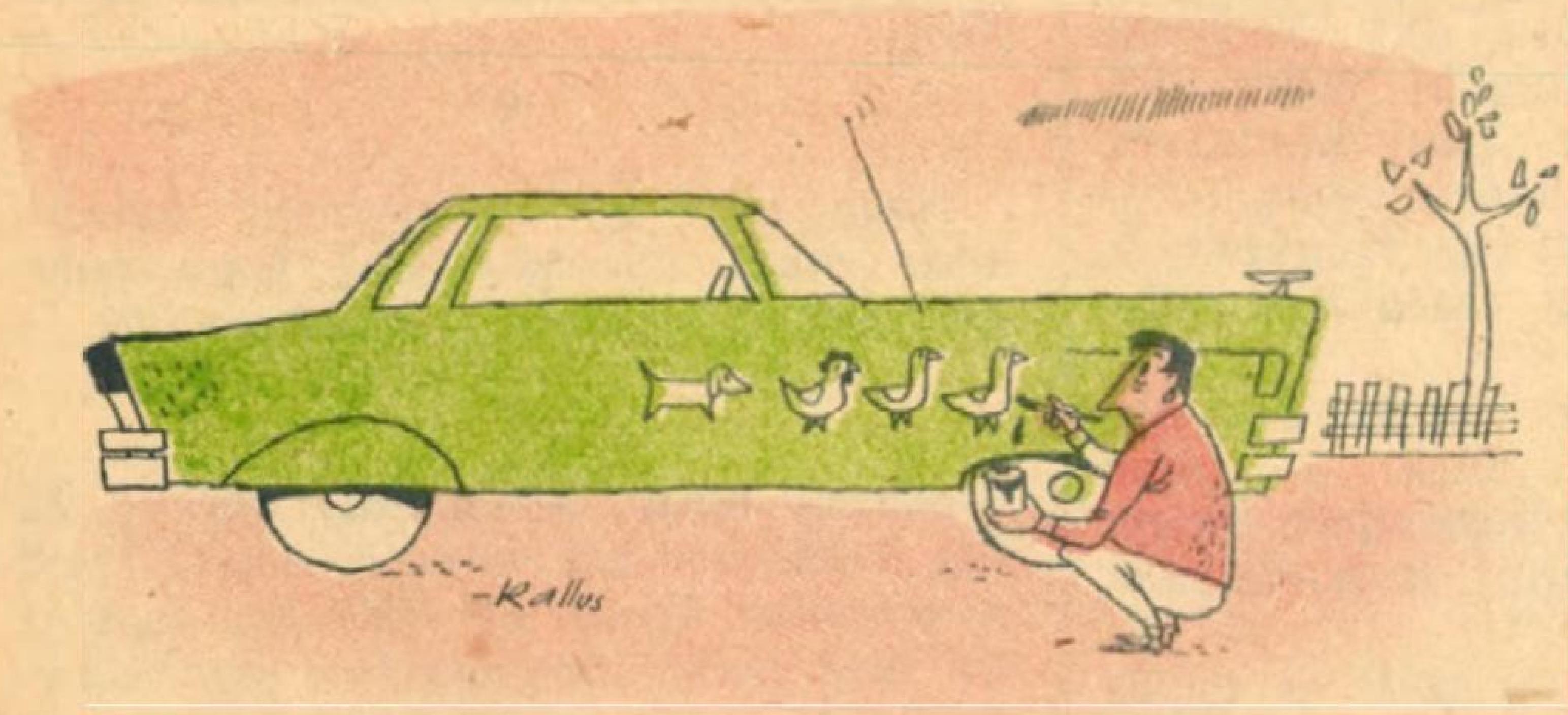

SZENVEDÉLY

(Két férfi találkozik az utcán)

– Üdvözlöm, Sümegikém! Hogy vagyunk, hogy vagyunk?

– Jónapot, Kovácskám! Hát . . . előfordulgatok . . .

– Miért van úgy elkeskenyedve?

– Eh . . . ne is kérdezze . . .

– Na, csak nincs valami komoly baj?

– Ahogy vesszük . . .

– Mégis, mi történt?

– Kovácskám! Tegnap megtudtam, hogy a feleségem, akivel tizenöt éve élek boldog, harmonikus családi életet, szinte egyik napról a másikra, rászokott a dohányzásra!

– Nocsak!

– Igen. Ő, aki ha azelőtt meglátott az utcán egy trafikot, átment a másik oldalra, most úgy füstöl, mintha fizetnének érte!

– Ne mondja! S mindez miért?

– Ha tudnám! Egyszerre csak fejébe vette, hogy ha a Sipekiné meg a Csopakiné cigarettázhat, akkor ő is megengedheti magának, hogy rágyújtson!

– Nahát, az nem vészes, ha néha-néha rágyújt egyre . . .

– Néha-néha? Kovácskám, ha most azt mondom magának, hogy dobozszámra szí naponta, akkor szépítem a dolgot . . .

– S magát ez annyira zavarja?

– Hogy zavar-e? Úgy utálom a dohányfüstöt, hogy ha vendégek vannak nálunk és rágyújtanak, én veszem a gázálarcomat és bevonulok a zongora alá!

– Akkor miért nem próbálja leszoktatni róla?

– Már mindent megpróbáltam . . . Először kértem. Ilyen esdeklő szemekkel utoljára gyermekkoromban néztem, amikor két nyakleves között a lekvároskenyeremre vártam. Megsimogatta a fejem és megígérte, hogy leszokik róla.

– Na ugye . . .

– Másnap kiderült, hogy egy dobozzal többet szívott!

– Ugyan!

– Akkor leültettem magam mellé, és csak annyit mondtam neki csendesen: Margit, ha ennyit nem tudsz megtenni értem, ha ilyen csekélységet nem tudsz feláldozni szerelmünkért a családi élet oltárán, akkor nem szeretsz, és én félek, hogy a végén még szomorú következményei lesznek!

– S erre ő?

– Újra megfogadta, hogy leszokik róla.

– Na látja . . .

– Nem tartott sokáig. Egy napon sírva vallotta be, hogy lesz, ami lesz, ő már nem tud cigaretta nélkül élni. Inkább bevallja, mintsem becsapjon engem, akit annyira szeret.

– A felesége . . .

– A feleségem . . . Ekkor kétségbeesésemben egy mentőötletem támadt.

– Éspedig?

– Hallottam valahol, hogy az egyszeri apa, amikor dohányzáson kapta kamasz fiát, büntetésből elszívatott vele két szivart. A gyerek persze nagyon rosszul lett, és attól kezdve rá sem tudott nézni a cigarettára!

– Ez jó, erről én is hallottam . . .

– Igen. Szóval bármennyire is sajnáltam szegény feleségemet a kellemetlen módszer miatt, én is ugyanezt alkalmaztam nála!

– Na és?

– Azóta szivarozik . . .

Kaziczy László

Jucika divatos szoknyájában

Pusztai Pál rajza

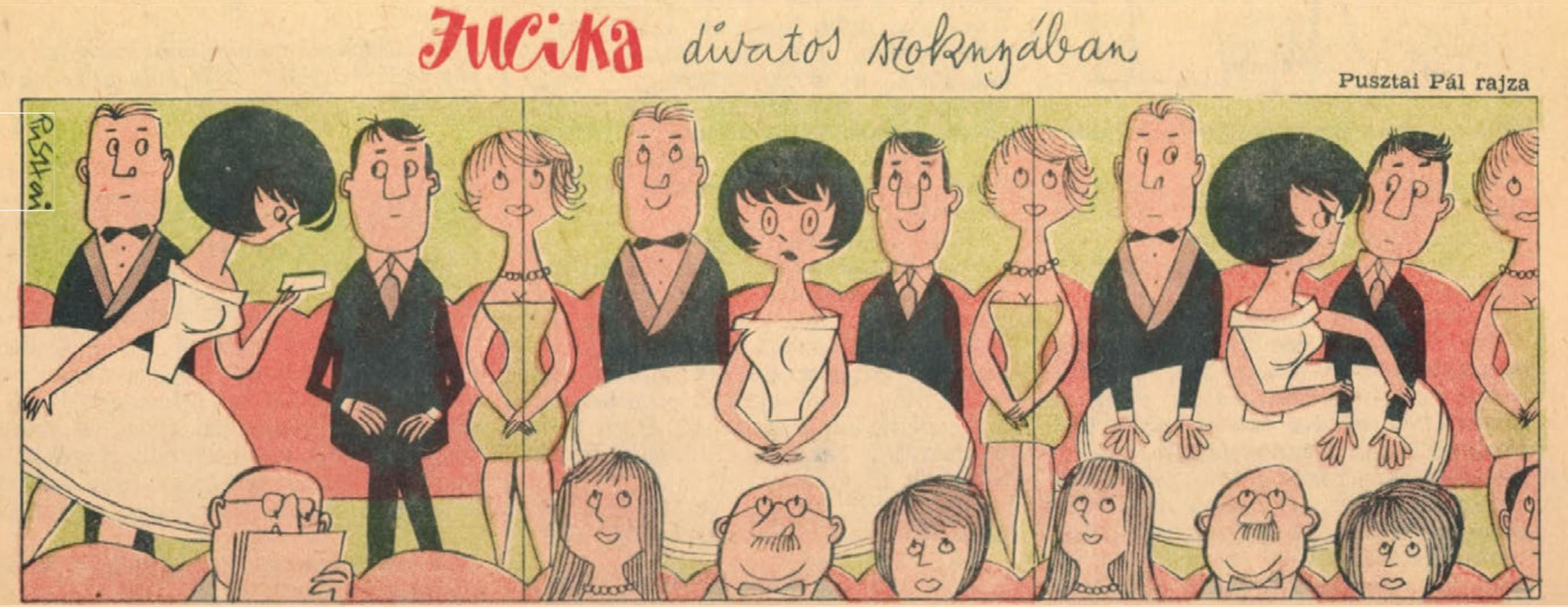

Egyre elegánsabbak lesznek a Közértek

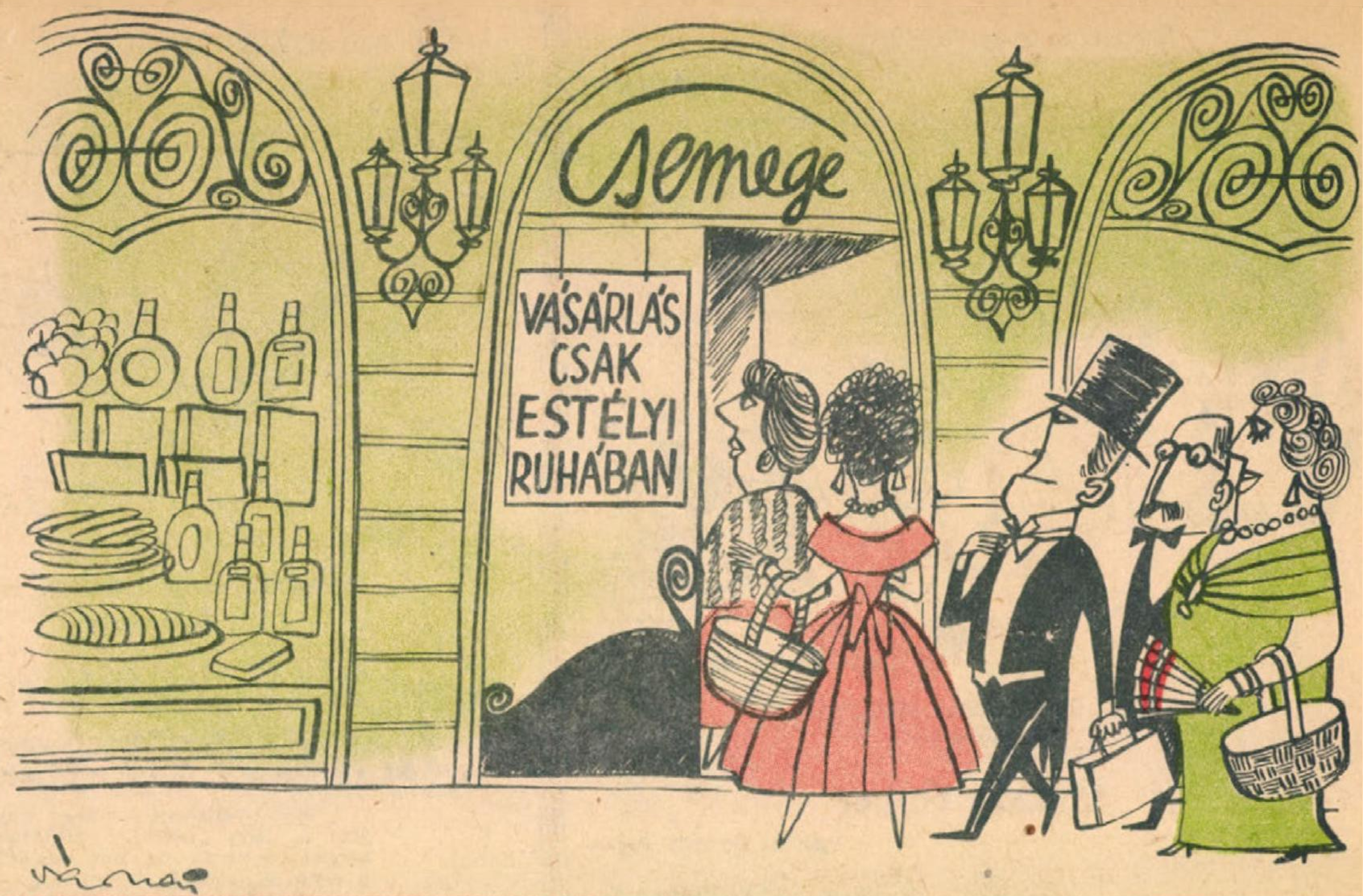

Várnai György rajza

A csillagász

Habár a csillagok olyan távol, messze estek,
Vonzották őt a bűvös, hűvös égitestek.
Távcsövén hosszasan, merengőn kémlelte őket,
Mint hideg szépségű, érthetetlen nőket.

A csillagok körül az ég, dús fekete festék,
Illatosak voltak a tavaszi esték.
S neki csak egy Vénusza volt, mit a sorsa rámért,
Hej de felcserélte volna a házmesterlányért . . .

Portré

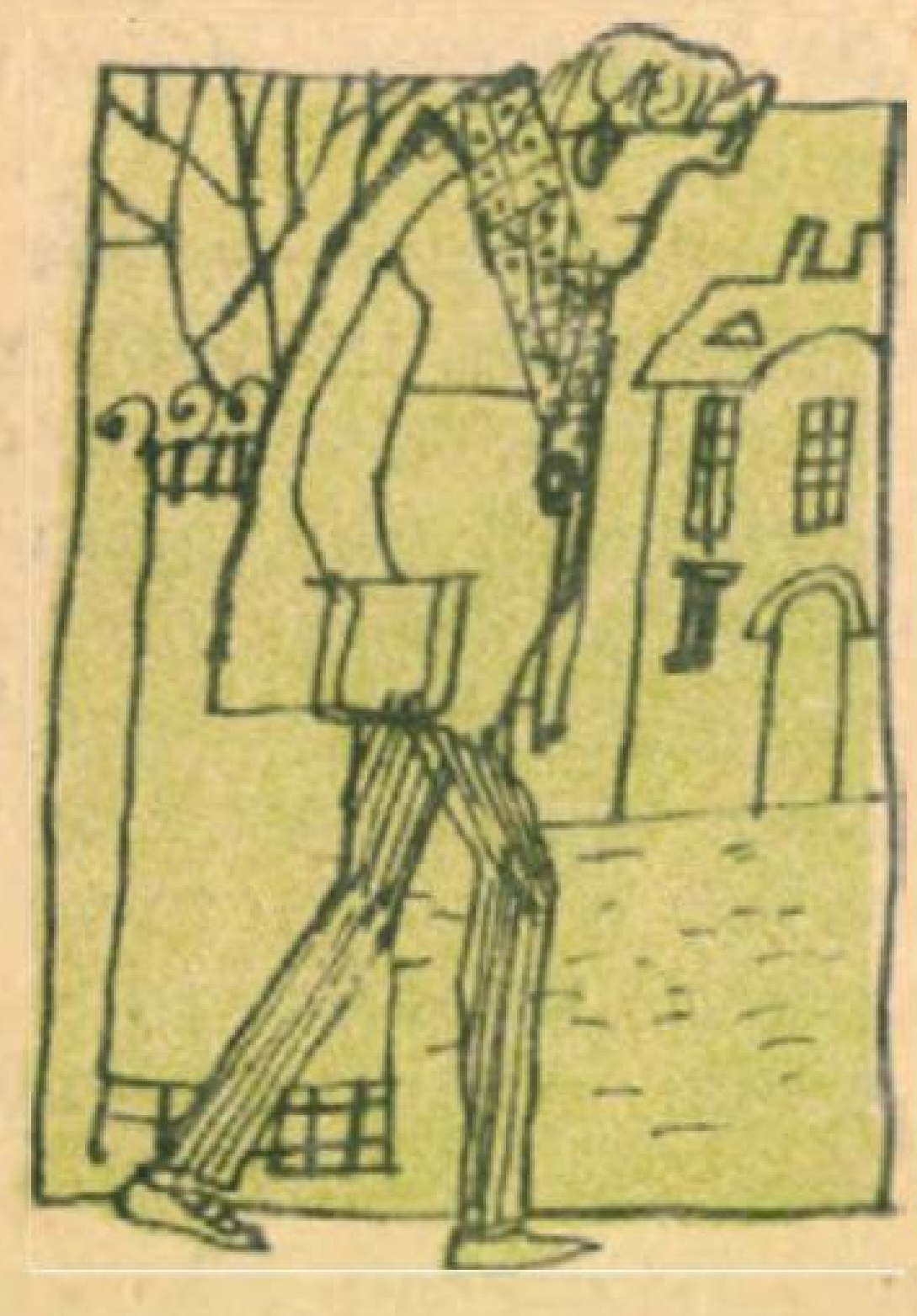

Hajlott háttal megy az utcán,
Pillantása messze réved,
Szája szélén fáradt mosoly:
„Hej de nehéz ez az élet . . .”

Neki minden unalmas már,
Akár Tél van, akár Nyár van,
Szegény, megtört öregember,
Húsz éves múlt februárban.

Galambos Szilveszter

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Csodálatos a tudomány!

Olvasom, hogy a tudósoknak sikerült a dohánymozaikvírus mesterséges formáját előállítaniok.

„A kutatások során” – idézek – *„megállapították, hogy a mesterséges vírus sokkal fertőzőbb, mint természetes társai.”*

Ezen nem is csodálkoztam. Mindenki tudja, hogy a mesterséges gumi sokkal jobb, tartósabb, mint a természetes, s jónéhány más műanyag felülmúlja természetes vetélytársát. Csak természetes, hogy a mesterséges vírus sokkal jobb, sokkal fertőzőbb, mint a természetes.

Legutóbbi influenzám alatt is csalódottan állapítottam meg, hogy a természetes vírusok nem eléggé fertőzők.

*

Öreg barátom panaszkodott a gyomrára. Elmondta, hogy csak pépes ételeket ehet piskótával. Keserűen legyintve tette hozzá:

– Pedig fiatal koromban a vasat is megemésztettem.

Talán itt a titok nyitja. A sok vas megemésztése előbb-utóbb megbosszulja magát.

f. l.

Vállalati kocsi

Hegedűs István rajza

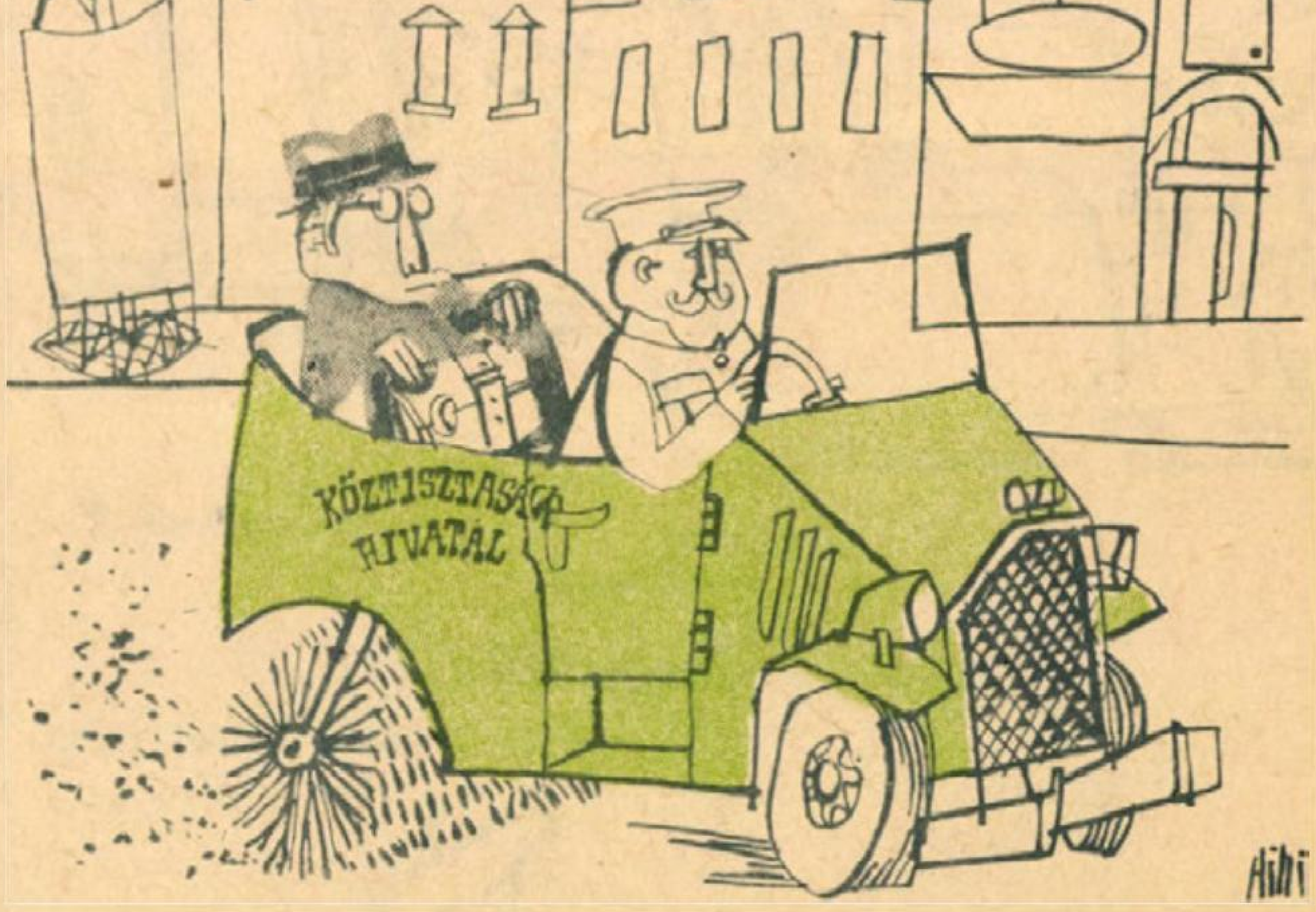

Első olvasás

Vasvári Anna rajza

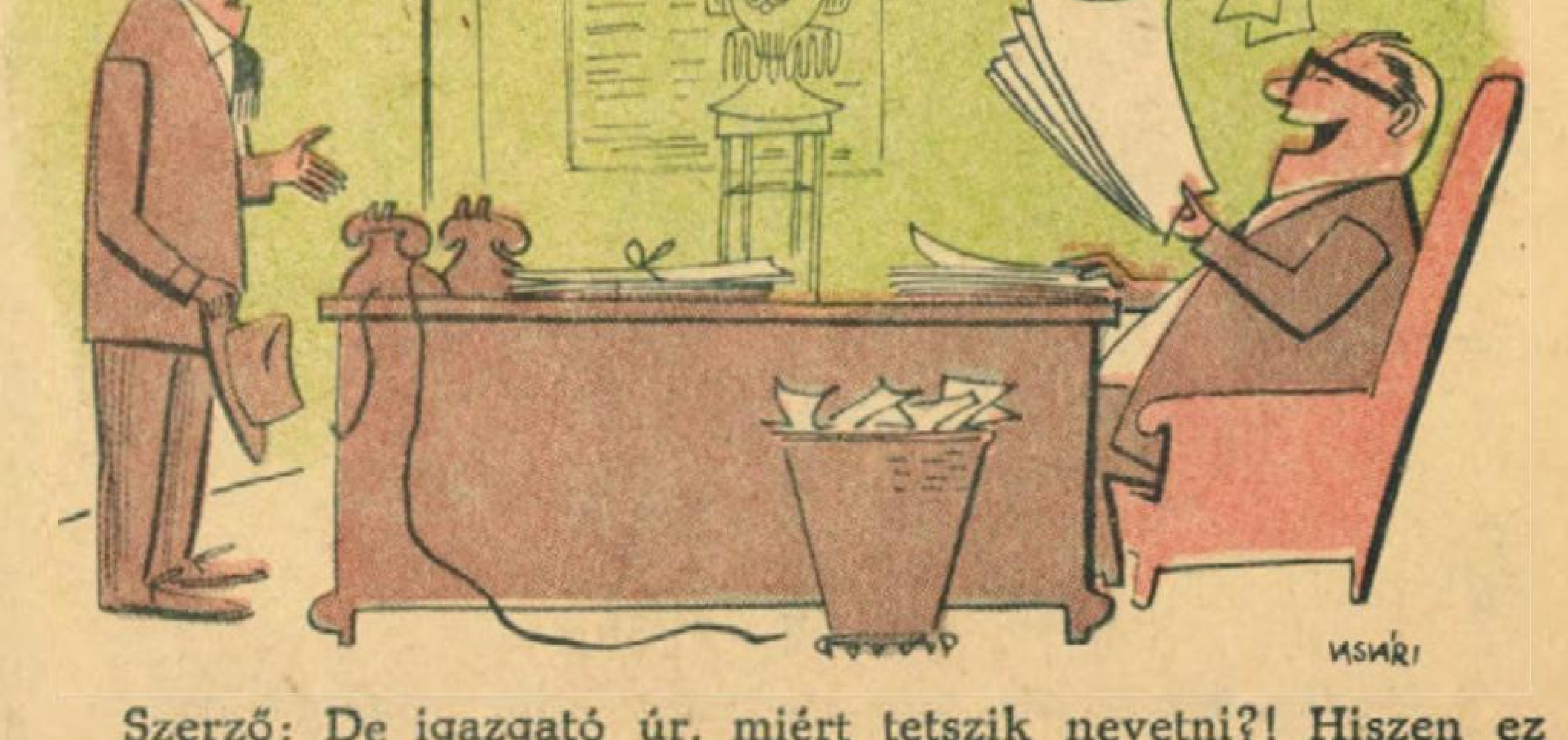

Szerző: De igazgató úr, miért tetszik nevetni?! Hiszen ez egy dráma!

Szobrász-műteremben

Hegedűs István rajza

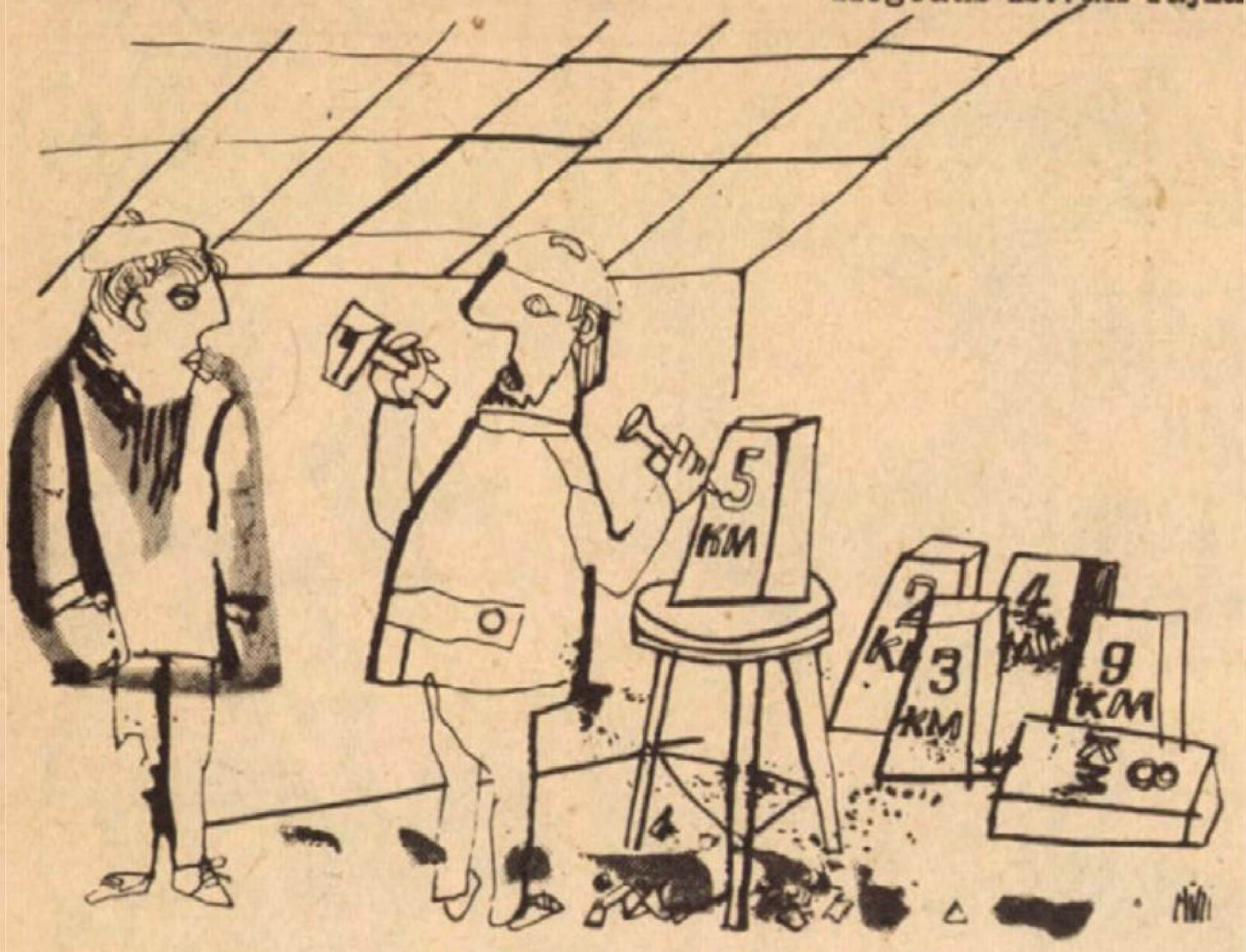

– Ezt biztosan felállítják!

Makacs ember

Várnai György rajza

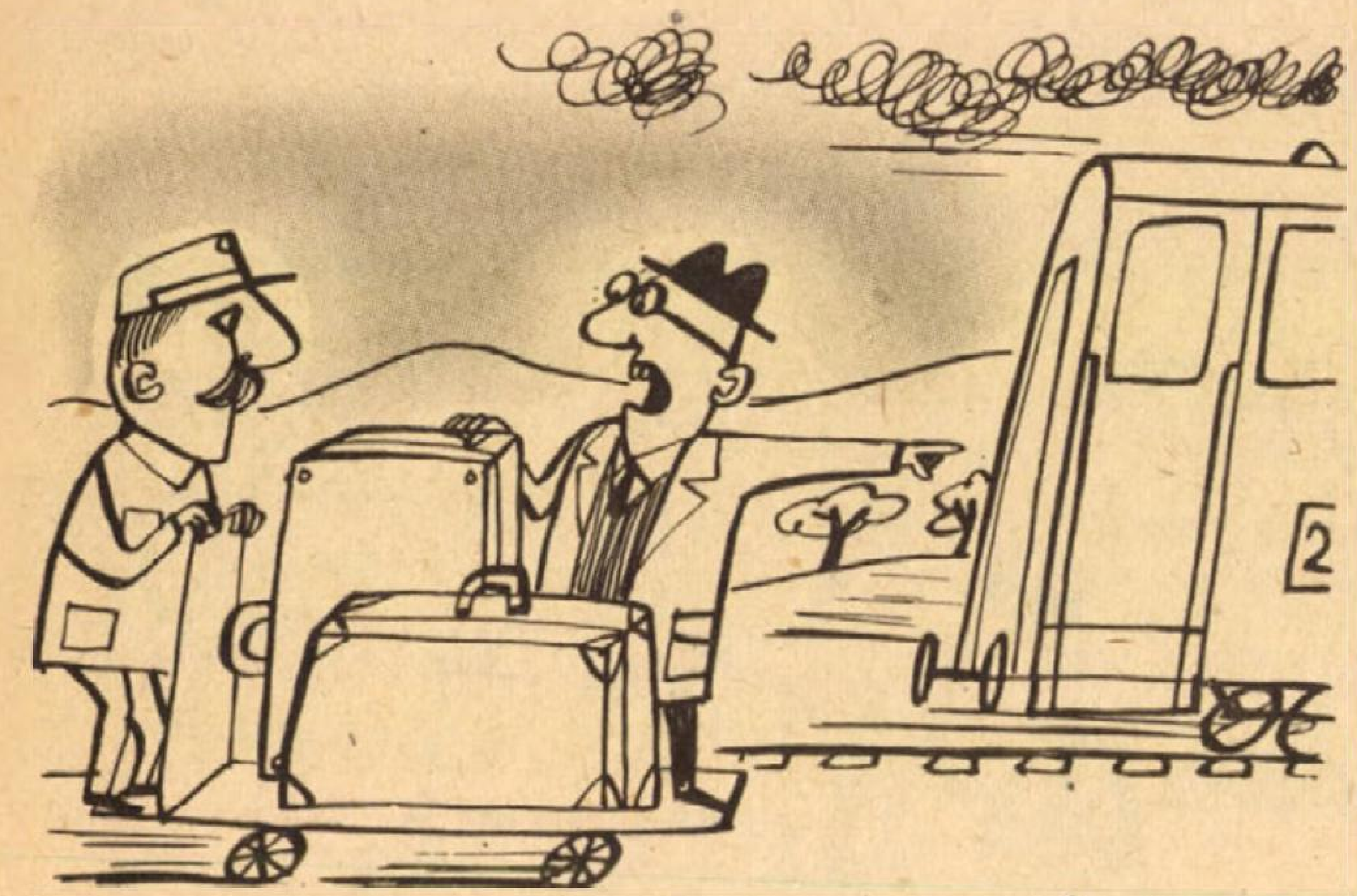

– Utána : : : ! !

Hej, helyesírás! . . .

Szür-Szabó József rajza

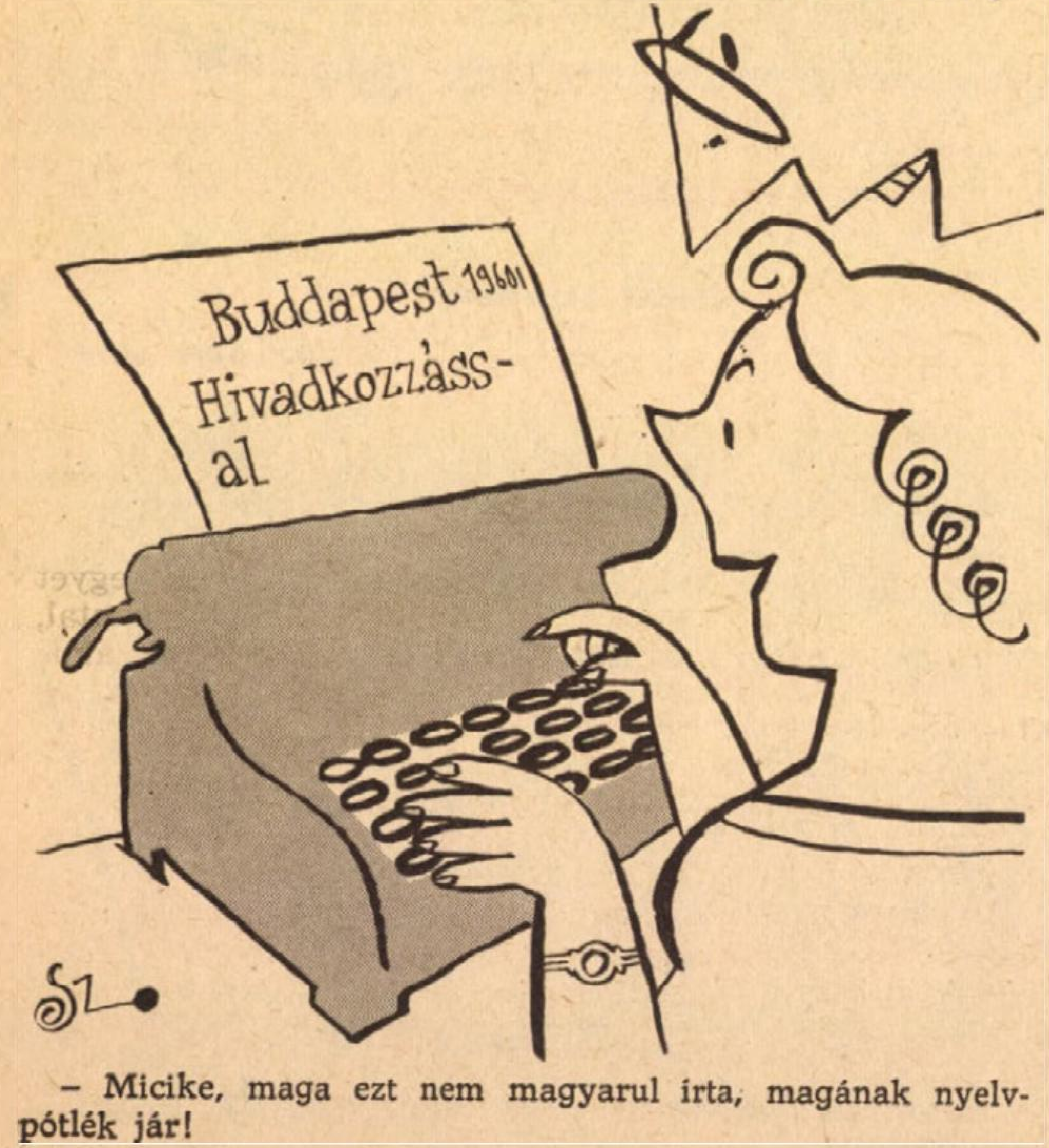

– Micike, maga ezt nem magyarul írta, magának nyelvpótlék jár!

Új amerikai találmány: illatos kötésű könyv

Toncz Tibor rajza

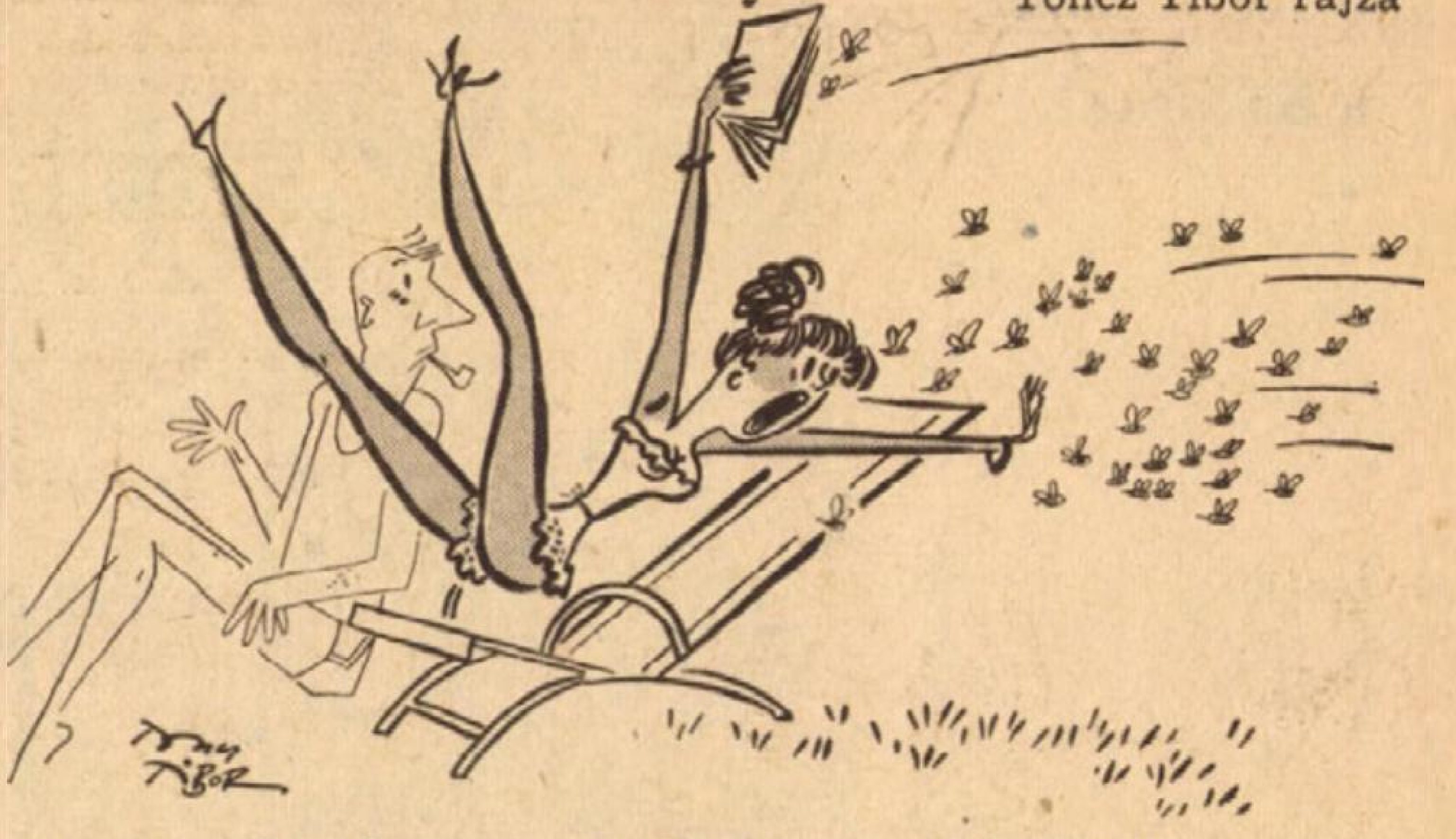

Szerelmes versgyűjtemény – akácillattal!

Szenzációs tudósításunk egy újabb hajótörött-bravúrról

A közelmúltban a világ valamennyi sajtója megírta a négy szovjet hajótörött mátróz példátlan akaraterejének és hősiességének történetét, akiket a viharos tenger elragadott, s ők negyvenkilenc napot töltöttek egy kis bárkán, élelem és ivóvíz nélkül a Csendes-óceánon, míg egy amerikai hajó felfedezte és fedélzetére vette őket. Örömmel jelenthetjük, hogy most elsőnek nekünk áll módunkban hírt adni egy hazai, ugyancsak nagyszerű fegyvertényről!

Hudák Jakab, az irodalom hajótöröttje, hat hétig hánykolódott egy rozoga témán!

(Munkatársunk beszámolója.) Minden kényelemmel berendezett, barátságos lakásba lépünk be egy csendes budai házban. Ezek között a falak között érte hajótörés a jeles írót, aki most már mosolyogva siet felénk, karosszékkel kínál és bekapcsolja a kávéfőzőt. Arcvonásai nyugodtak, *könnyedén beszéli el a súlyos napok történetét.*

– Éppen ebben a karosszékben ültem, amelyikben ön ül most – mutatja mosolyogva Hudák –, s azon tűnődtem, hogy *miről írjak?* Felvetődött bennem egy középkori lovagregény gondolata, majd később egy lélektani novellán tűnődtem, egy táncosnő és egy sebésztanár szerelméről. Így, e témákon tűnődve, észrevétlenül mindjobban eltávolodtam a valóság partjaitól,

s mire felocsúdtam, már ott ültem a semmi közepén, néhány szál gondolatba kapaszkodva . . .

– Szörnyű helyzet! – kiáltottunk elborzadva, s az író is elkomorodik.

– Igen, szörnyű volt – mondja elgondolkozva. – Képzelje csak el: úgy dolgozni, hogy közben nincsen talaj a lábam alatt! . . . Először *megpróbáltam a táncosnőből és a sebészből egy kis tárcát összeeszkábálni,* de az minduntalan szétesett . . . ekkor egyedül a sebész alakjába kapaszkodtam, és két hétig görcsösen lógtam rajta, amikor az utolsó pillanatban felvetődött előttem egy műtőasztal gondolata, és azt hozzákapcsoltam a sebészhez. Ezen a témán már hanyatt tudtam feküdni és táplálkozásra is gondolhattam. Felfaltam egy *Márait* és két *Cronint,* s úgy éreztem, hogy erőm kissé visszatér. Közben több kiadó is elhaladt mellettem, de észre sem vettek.

– Nem csüggedtem, bár új nélkülözések elé kellett néznem. Kevés cselekményem erősen fogytán volt már, majd *beköszöntött a teljes témaszegénység.* Két napig egyetlen gondolatot sem vettem magamhoz, akkor a rozoga téma érzelmi szálain kezdtem rágódni, csak éppen, hogy megtöltsem valamivel a fejem. Később megpróbáltam egy kritikust halászni magamnak és egy tanulmányt vetettem ki a hullámzó íróasztalról, de

a kritikusok lerágták róla a véleményüket és aztán tovább úsztak.

– Elképzelheti, milyen helyzetben voltam már, hogy még a zálogházba is elkényszerültem. Szerencsecsillagom azonban nem hagyott el. A végtelenből hirtelen *egy üzemi baleset epizódját sodorta felém a gondolat.* Megragadtam és a műtőasztalhoz kombináltam, a táncosnőt üzemi kultúrcsoportba helyeztem! Akkor még nem is sejtettem, hogy ez fog végül is megmenteni.

– Pár nap múlva egy irodalmi lap szerkesztősége felfedezett, és folytatásokban felvett a hajójára . . .

Somogyi Pál

Kirándul a hydromechanikus

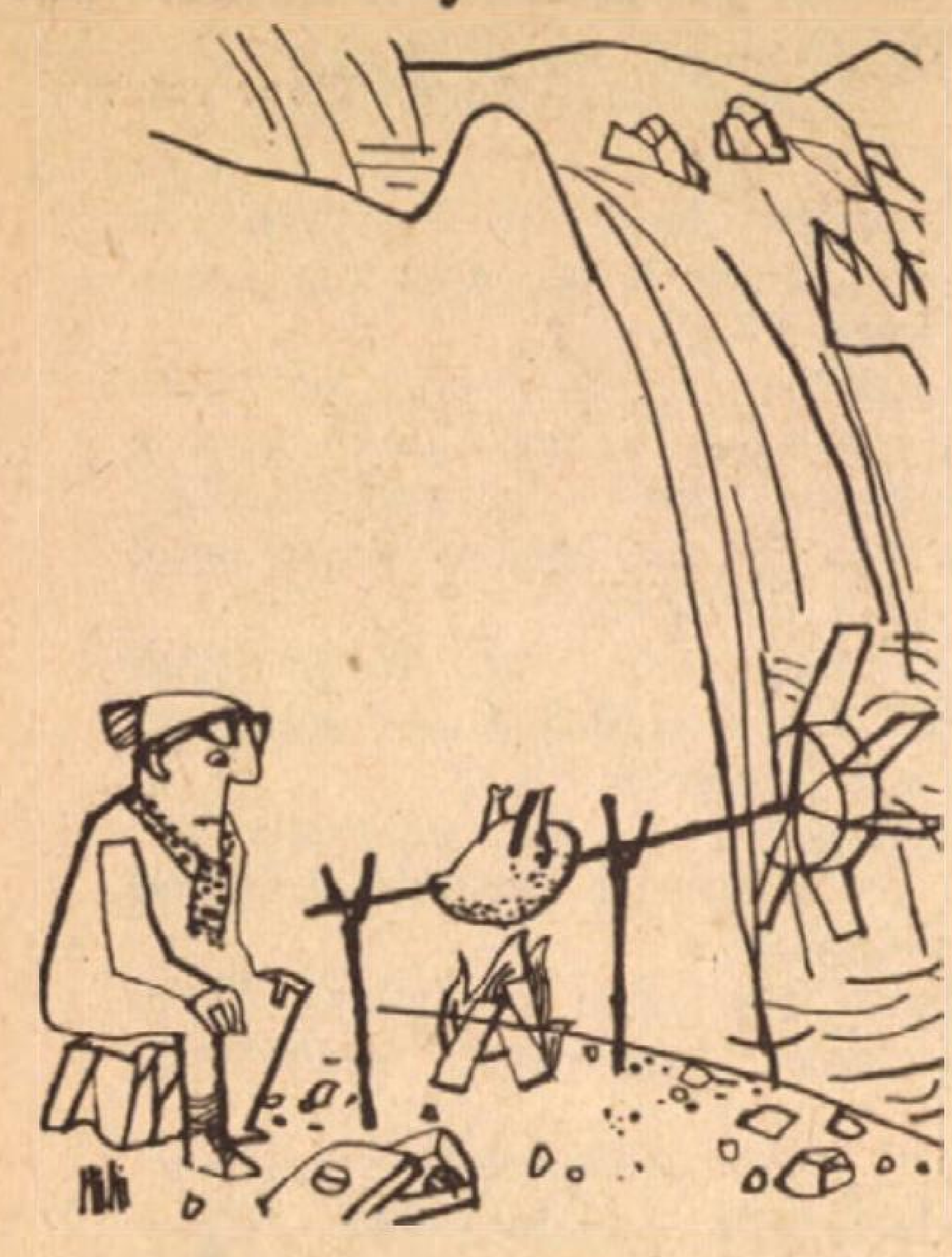

Kapudíszítés

Pusztai Pál rajza

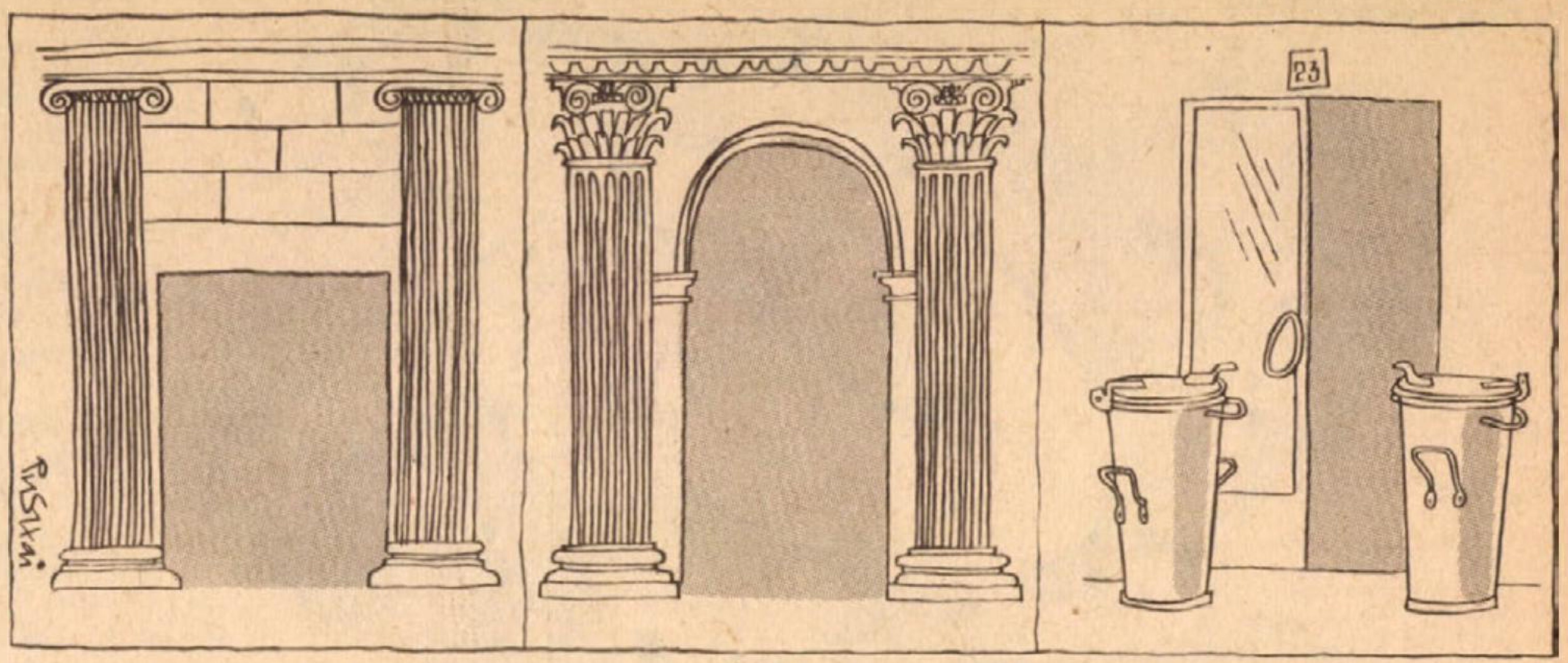

Athén Róma Budapest

LEVÉL a tavaszról és egy különös vacsoráról

Kedves Asszonyom!

Őszintén megvallom, még az Ön kedvéért sem szeretnék vitába bocsátkozni az általam is nagyrabecsült Karinthy Ferenc kitűnő írónkkal, akinek nemrég megjelent két írását az Élet és Irodalomból Ön gondosan kivágta és azzal a kéréssel küldte el címemre, hogy mondjam el véleményemet a szóbanforgó irodalmi alkotásokról. Engedje meg, hogy mellőzzem szenvedélyes hangú levelének válogatott jelzőit: túlzottsága és egyoldalúsága fokozott mértéktartásra késztet.

Mert nincs igaza, kedves Asszonyom!

Az Ön által kifogásolt egyik írás, az „Itt a tavasz" című karcolat azt közli az olvasóval, hogy a hegy lankás, déli lejtőjén:

> **„Egy virágzó kökénybokron sárga kardigán lóg, mellette ujjas pulóver. A földön aktatáska. De hogy kik vannak a bokorban, a sűrű ágaktól nem látni. Csak hangjukat hallani, egy fiúét és egy lányét.**
>
> **— Még — mondja a lány kérlelve.**
>
> **— Nem — feleli a fiú. — Elég volt.**
>
> **— De még. Még egy kicsit...**
>
> **— Unom.**
>
> **— Látod, milyen vagy. Igazán...**
>
> **— Na jó. Egy kicsit."**

E nem homályos és egyértelmű párbeszéd után a sárga kardigánnal és ujjas pulóverrel fellobogózott sűrű bokor mögül zavartan, de lélekben megnyugodva hallja az író, hogy a vonakodó fiú végül is kötélnek áll és az őt unszoló lánynak egy újabb fejezetet magyaráz el Zsigmond király korának birtokviszonyairól, vagyis világos, hogy történelmet tanul a két derék fiatal. Ott a bokorban! Csak éppen cégérnek kitették a kardigánt meg a pulóvert, amit nemcsak az író vett észre, hanem a közelben dolgozó két mázoló is, kik a nyári vendéglő kerti székeit festették éppen.

Ön, kedves Asszonyom, ne az íróra haragudjék, hanem erre a két mázoló munkásra, hiszen ők a bokor tetején himbálódzó ruhadarabok láttán teljesen félreértették a helyzetet. Ha tudták volna, hogy a két derék fiatal a bokorban történelmet tanul, nem idézték volna a régi világ garni szállóit a puha ágyakkal és a ruganyos matracokkal és más egyebeket is a saját szerelmi életükből. Az alacsony, köpcös munkás pedig nem mondta volna a kardigán-lobogós bokorra utalva, őszinte sajnálkozással:

> **„— Azért mégis jobb volna nekik az ágyban. A jó dunyhák közt, párna, matrac, annál nincs különb..."**

De hát szó szerint ezt mondta az öreg szaki! Mert akkor még nem olvasta a karcolatot és nem tudhatta, hogy a fiatalok a bokorban, az író füle hallatára Zsigmond király koráról beszélgettek.

A másik Karinthy írás, amely nem nyerte meg az Ön tetszését, „Vacsora" címen jelent meg. A régi világ rosszul fizetett, kizsákmányolt tisztviselőit mutatja be az író. A kapitalista főnöknél dolgozó négy hivatalnok egyike meghívja magához három, rendszerint éhező kollégáját vacsorára. Ő maga is szegény tisztviselő lévén, csupán egy doboz szardíniával, vajas kenyérrel, valami kevés prágai sonkával és ementhálival kínálja őket, s mindegyikük kap egy-egy almát. Mivel a kartársak gazdagabb vacsorára számítottak, éktelen haragra gerjednek. De most átadom a szót az írónak, idézve a novellából azt a részt, amelyet Ön, asszonyom, annyira nehezményez:

> **„— Ilyen vacsorát! — ordította fel Richter Ottó, hogy mély hangjától megremegett a szoba.**
>
> **Már fel is borította Tivadart, teljes súlyával a mellére térdepelt, arcához hajolt és leharapta az orrát. Szétrágta, lenyelte.**
>
> **— Királygyilkosság! — süvített Krusith Lukács és fogával letépte Tivadar jobb fülét. Keresztes a balt nyelte le.**
>
> **Percek alatt megették Tassonyi fejét, de éhségük nem csillapult. Richter Ottó a jobb karjára vetette magát, Krusith Lukács a combokra. Jó puha, porhanyós volt a húsa. Keresztes Imre zsebkésével fölvágta a hasát és ügyesen kiemelte a máját. Feltépték a bordákat, a csontokból kiszívták a velőt, pattogtatták a csigolyákat.**
>
> **Éjfél felé nehéz gyomorral ültek ott: Krusith Lukács, Richter Ottó, Keresztes Imre. Rágyújtottak.**
>
> **— Ez megvolt — mondta a doktor úr.**
>
> **— Meg.**
>
> **Később a maradékot levitték a kertbe és elásták egy virágágy alá. Azután ki-ki hazaballagott."**

Legnagyobb sajnálatomra most sem érthetek egyet Önnel, Asszonyom! Az idézett rész nyilván arra utal, — és csak erre gondolhatott az Élet és Irodalom, amikor a novellát közölte —, hogy a kapitalizmusban az ember embernek a farkasa, és az emberevésnek ilyen megrázó erejű, plasztikus, irodalmi eszközökkel való megrajzolása sokkal mélyebb értelmet kap, mintsem az egyszerű és nyájas olvasó egykönnyen megérthetné. Ezért van Ön is zavarban, kedves Asszonyom!

De ne feledje: az ízlések különbözők és Karinthy Ferenc kitűnő író. Vigaszul olvassa el, Asszonyom, a „Budapesti tavasz"-t. Azt is ő írta...

Földes György

Bonn atomegyezményt köt Argentínával

Erdei Sándor rajza

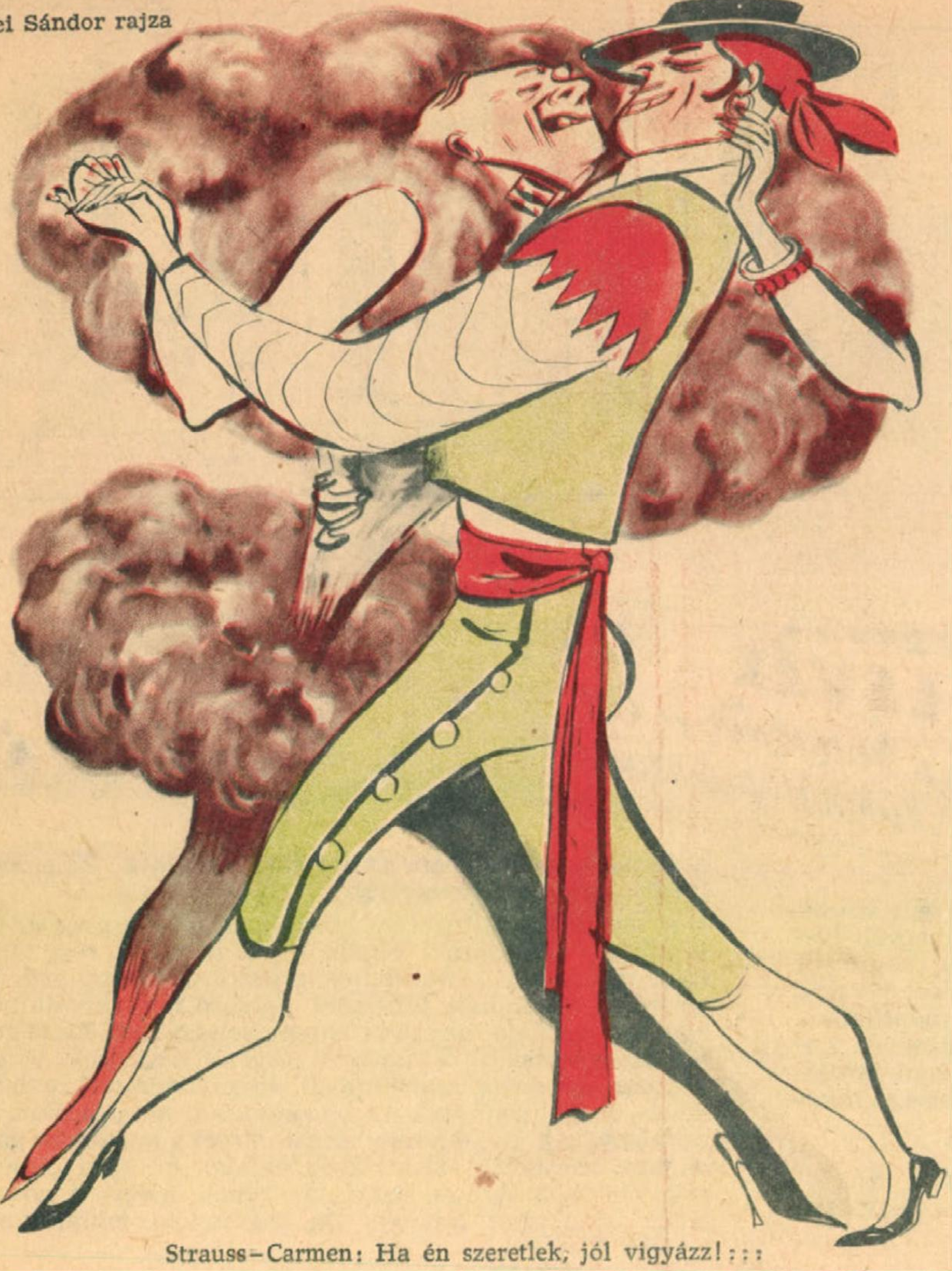

Strauss–Carmen: Ha én szeretlek, jól vigyázz! : : :

az év mondásai

Az amerikai „National Guardian" az elmúlt év néhány híres mondását idézi. Néhány ezek közül:

„Ha továbbra is ilyen lassan haladunk előre, a Holdra érkezésünkkor orosz vámvizsgálaton kell keresztülesnünk." (Werner von Braun, német származású amerikai rakétaszakértő.)

„A Mars-lakóknak nincs félnivalójuk Angliától." (Lord Hailsham, az angol tudományügyi miniszter.)

„Az életbenmaradás már bizonyos kockázattal jár." (Harold Macmillan, angol miniszterelnök.)

„A vastag bőr Isten ajándéka." (Konrad Adenauer, nyugatnémet miniszterelnök.)

Anélkül, hogy olvasóinkat befolyásolnánk véleményük kialakításában, felhívjuk szíves figyelmüket a legutolsó idézetre.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistikét a papája kiviszi az állatkertbe.

– Papa kérem – kérdi Pistike a zsiráfketrec előtt –, a zsiráfok is náthát kapnak, ha a lábuk megfázik?

– Hogyne – feleli a papája –, de csak egy-két hónap múlva.

A gondolkodó gép és a szabotőr

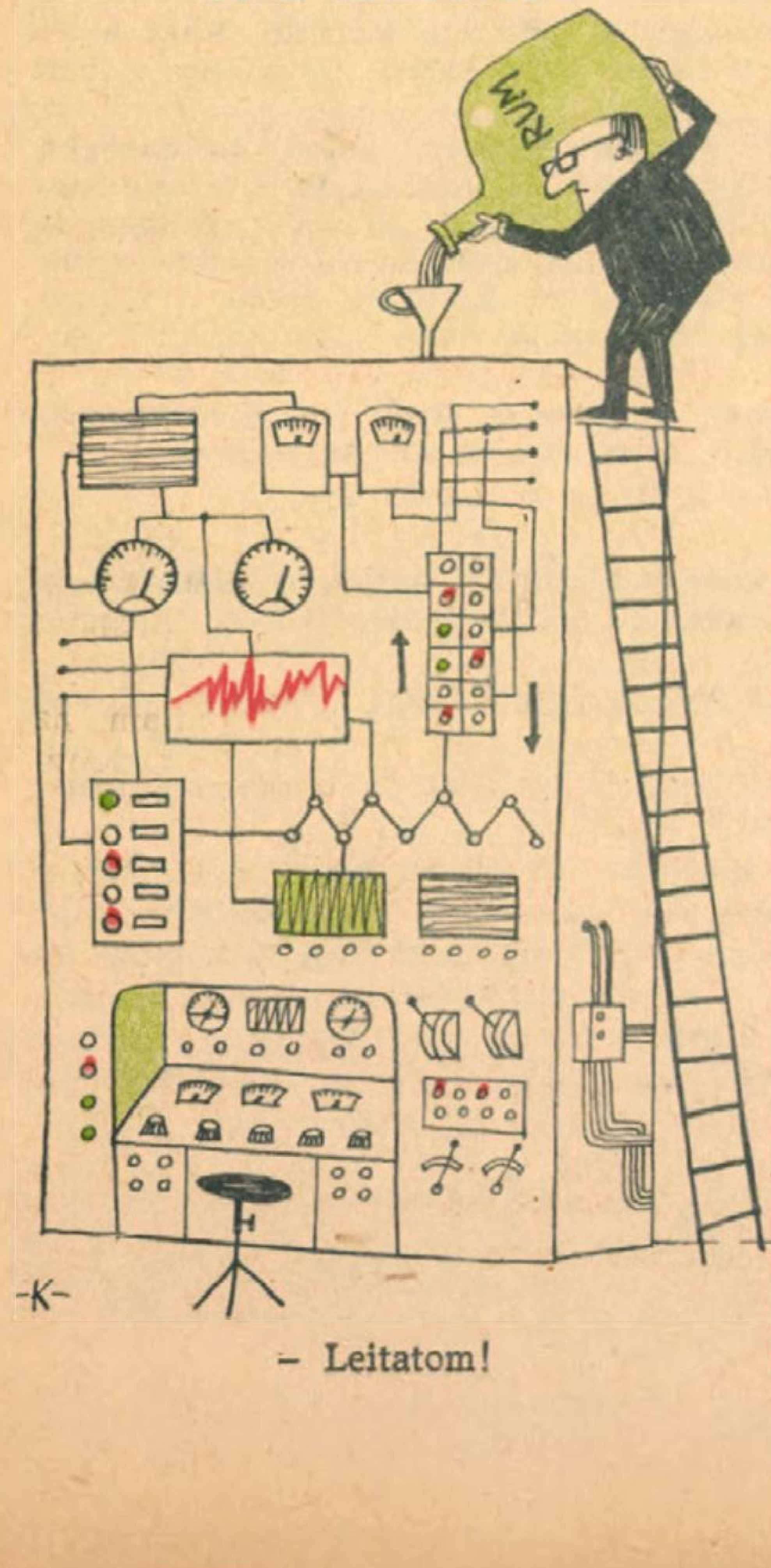

– Leitatom!

Ha így fejlődik tovább a budapesti tsz-mozgalom

Mészáros András rajza

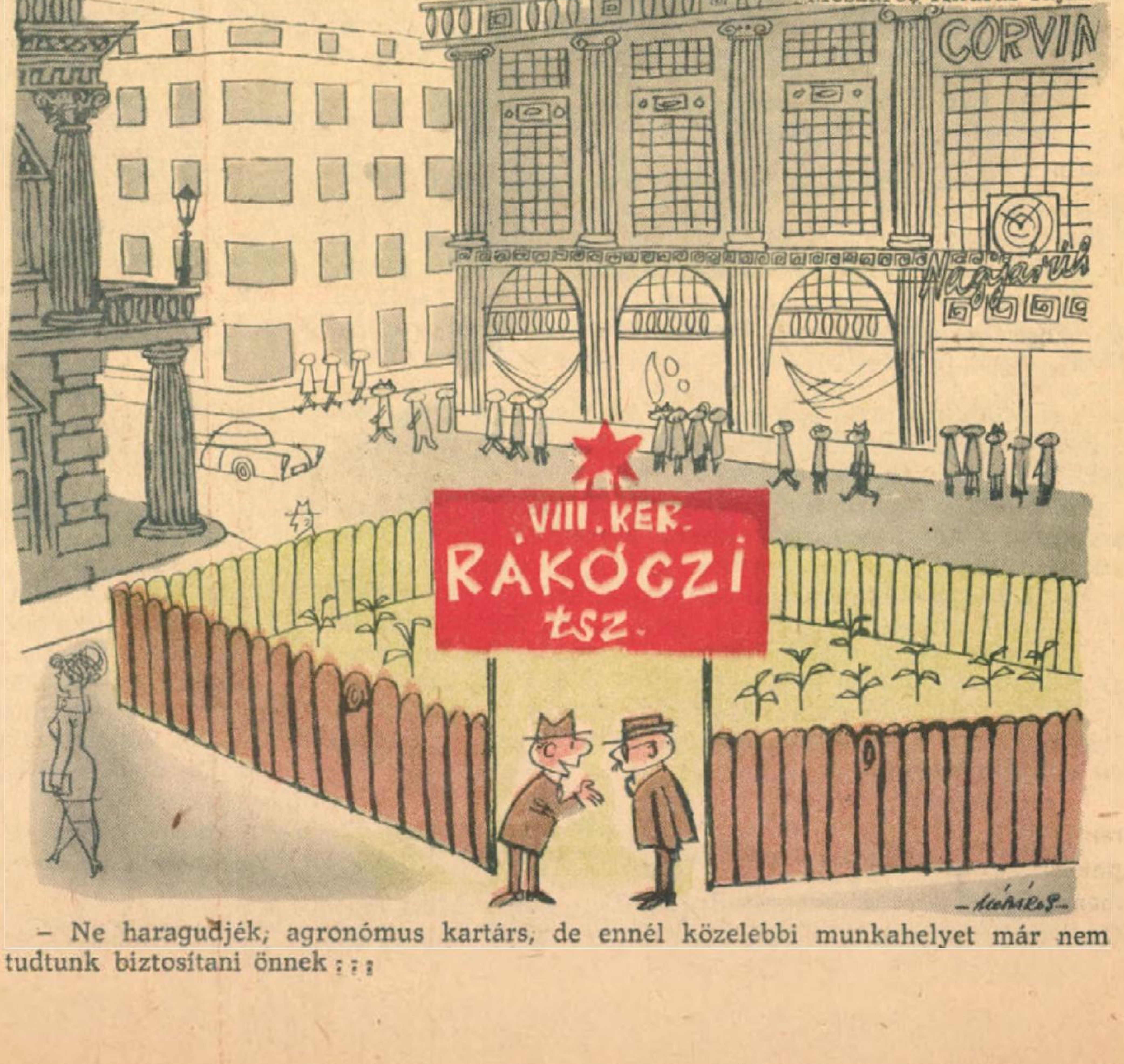

– Ne haragudjék, agronómus kartárs, de ennél közelebbi munkahelyet már nem tudtunk biztosítani önnek : : :

KÁDEREZÉS

Bevallom, eleve némi szorongással ültem le a felkínált székbe.

Először voltam itt. Az új helytől és az új embertől való természetes viszolygásomat még a szituáció köznapisága sem tudta csökkenteni.

Megadón vártam a szokásos kérdéseket – ámbátor titkon elhatároztam, ma nem leszek könnyű feladat.

Először az időjárásról, majd a sportról kezdett el beszélgetni. Kedvesen, közvetlenül – szinte szellemesen.

– Ez a trükköd, tudom! – de én nem dőlök ám be, mint múltkor a Lenin körúton. Nem fogsz nagyszerű labdarúgóink révén a szívemhez férkőzni!

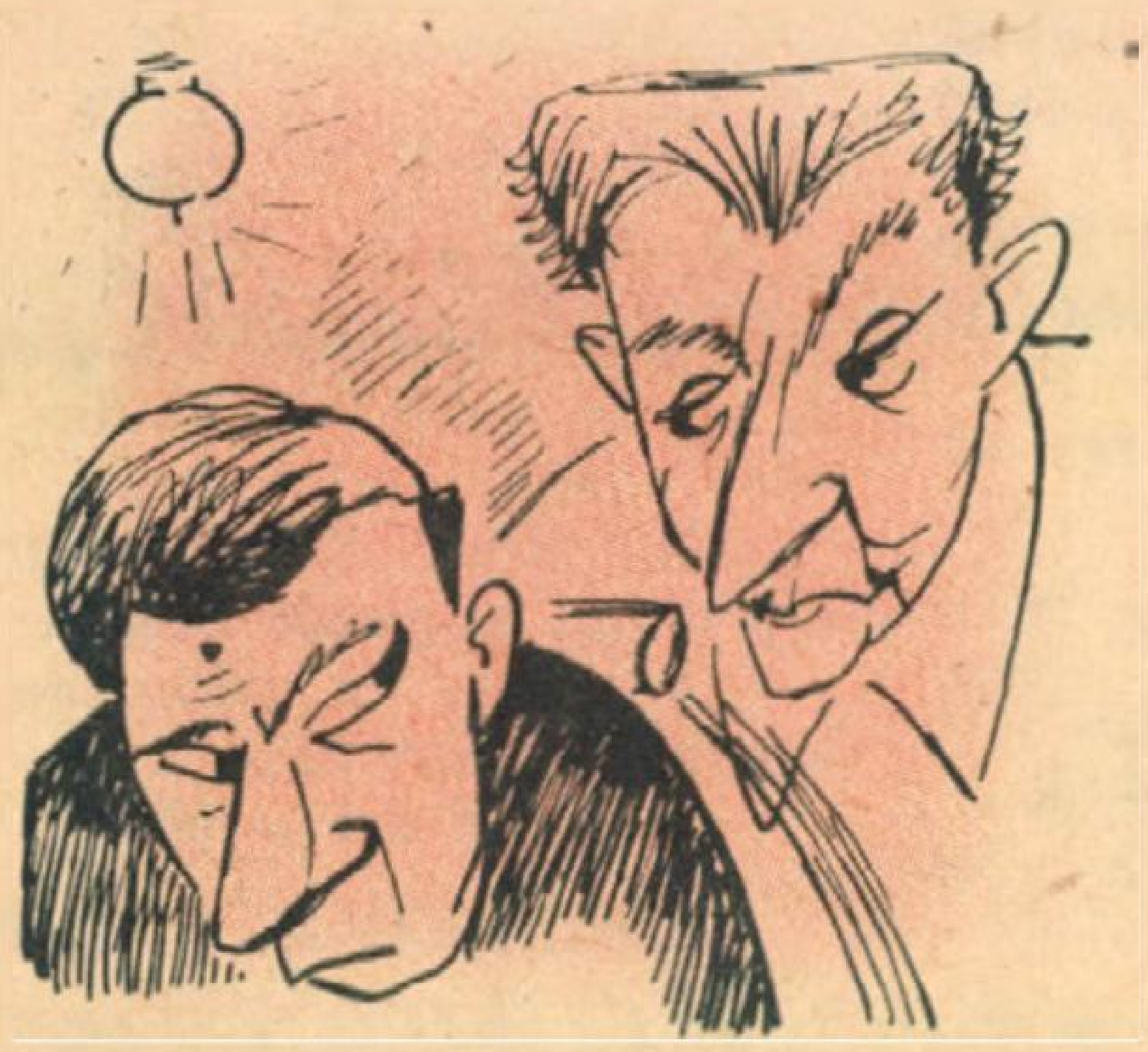

Óvatosan tapogatóztunk, akárcsak két öreg vívó a bajnokság döntőjében.

Valószínűleg megérezhette tartózkodásomat, mert rögtön a tárgyra tért.

Töviről hegyire kikérdezett munkahelyemről, majd előző munkahelyeimről is, különös figyelmet szentelve az állásváltoztatások okának. A munkatársakhoz való viszony és a perspektívám (tudniillik, hogy én milyennek látom) egyaránt érdekelték.

Éreztem, most méltó ellenfélre akadtam! Na, jól benne vagyok a slamasztikában. – Egy verejtékcsöpp gyöngyözött végig halántékomon.

Ezután a politikai tevékenységem tüzetes taglalására került sor.

Nem vesztegetett sok időt az általánosságokban mozgó világnézeti kérdésekre, ezekre az ember úgyis azt hazudik, amit akar – éreztette ő, a pozitívumok híve:

– Hol voltam 1956-ban, 1944-ben és 1933-ban, mikor Hitler uralomra került?

Különösen a legutóbbi időpontra nézve tudtam precíz választ adni, mivel épp 27 éves vagyok...

Az ötvenhatos dolgaimból szerettem volna egyet-mást elsinkófálni, de a végén mégiscsak kiszedte belőlem az egészet. Pokolian ügyes keresztkérdései voltak a fickónak – meg tán előzetesen referenciákkal is rendelkezett. Fene tudja...

– No de úgy kell nekem, minek jöttem ide. Sajnos, már késő venni a kalapomat és alászolgája. Persze végeredményben máshol is pont ez a helyzet. Csak csöbörből vödörbe kerülnék.

Rátértünk a családra: származás, külföldi rokonok.

Dühbe gurultam. Hát hol él ez az ember? A külföldi rokonok már nem számítanak! Juszt se válaszolok! De hamar lehiggadtam, mert beláttam, hogy ez furcsán hozná ki magát.

A família után a menyasszonyom következett. A szép és okos leány, akit imádok.

Eddigi sikerein fölbuzdulva, úgy látszik, vérszemet kapott, mert vele kapcsolatban néhány olyan problémát vetett fel, melyeket ideírni jóízlésem tiltja.

A tükörből láttam, hogy rákvörös vagyok a szégyentől. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna.

De őt nem lehetett becsapni. Megismételte a kérdéseket – most már ridegebb, félreérthetetlen hanghordozással.

Begyulladtam. Itt nem lehet kukoricázni. A borzasztó feszültség különben is már felőrölte ellenállásomat, s az idegeim fölmondták a szolgálatot.

Félénken hebegve kiszolgáltattam az összes birtokomban levő adatot a menyasszonyomról.

De ez már tulajdonképpen nem is én voltam, hanem egy jellemtelen és jellegtelen pszichikai roncs, akinek kimosták az agyát.

Szerencsére közben kész lett a borotválással is, és felállhattam a székből.

Az egészért, hajnyírással együtt fizettem hatnegyvenet, és adtam neki még egy forint borravalót.

Dalmáth Ferenc

A bonni kormány szabadságra küldte Oberländert

Várnai György rajza

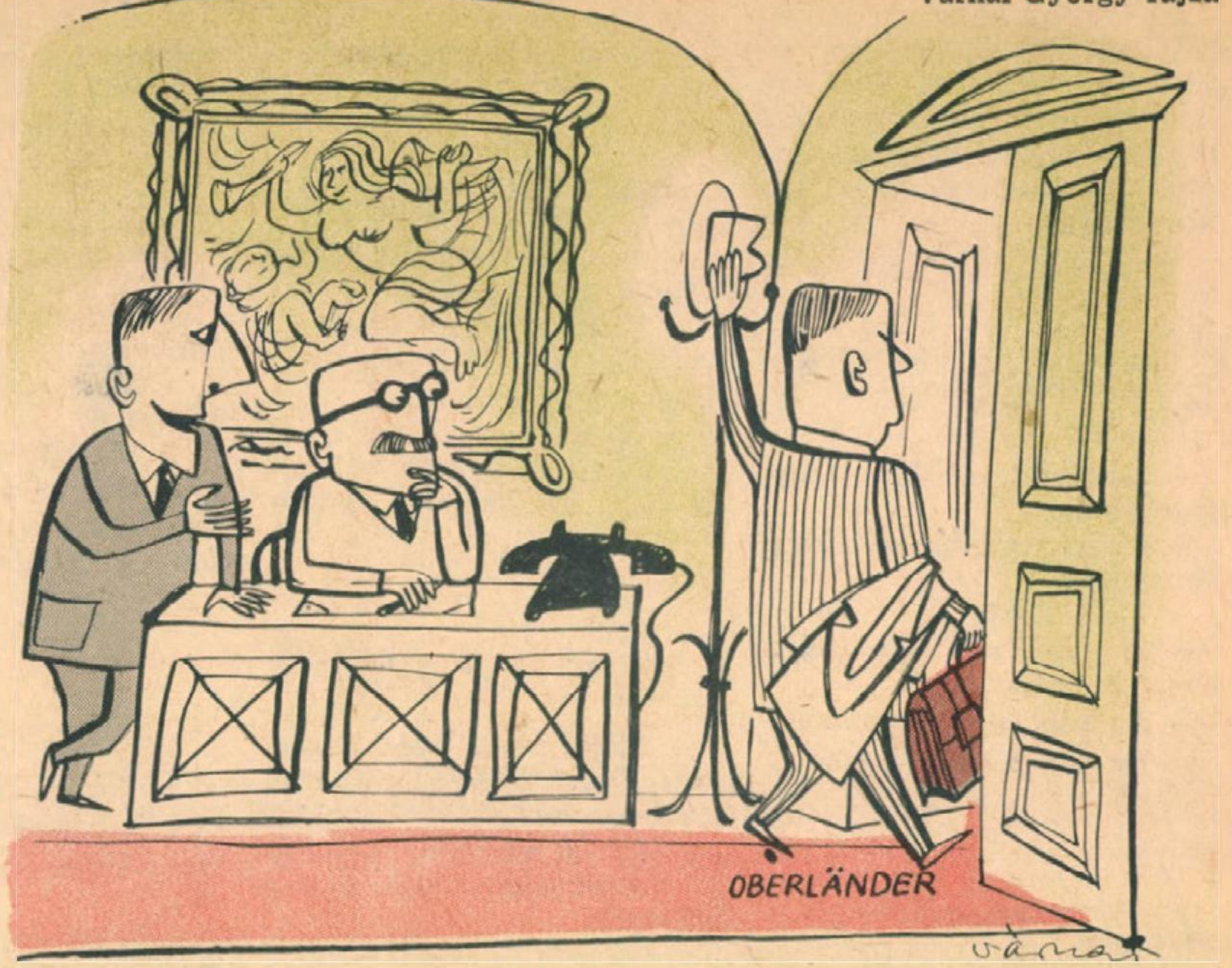

– Látod!? Előszezonban kell nyaralnia, mert kiderült, hogy tömeggyilkos volt...

Csúcsforgalom

Gerő Sándor rajza

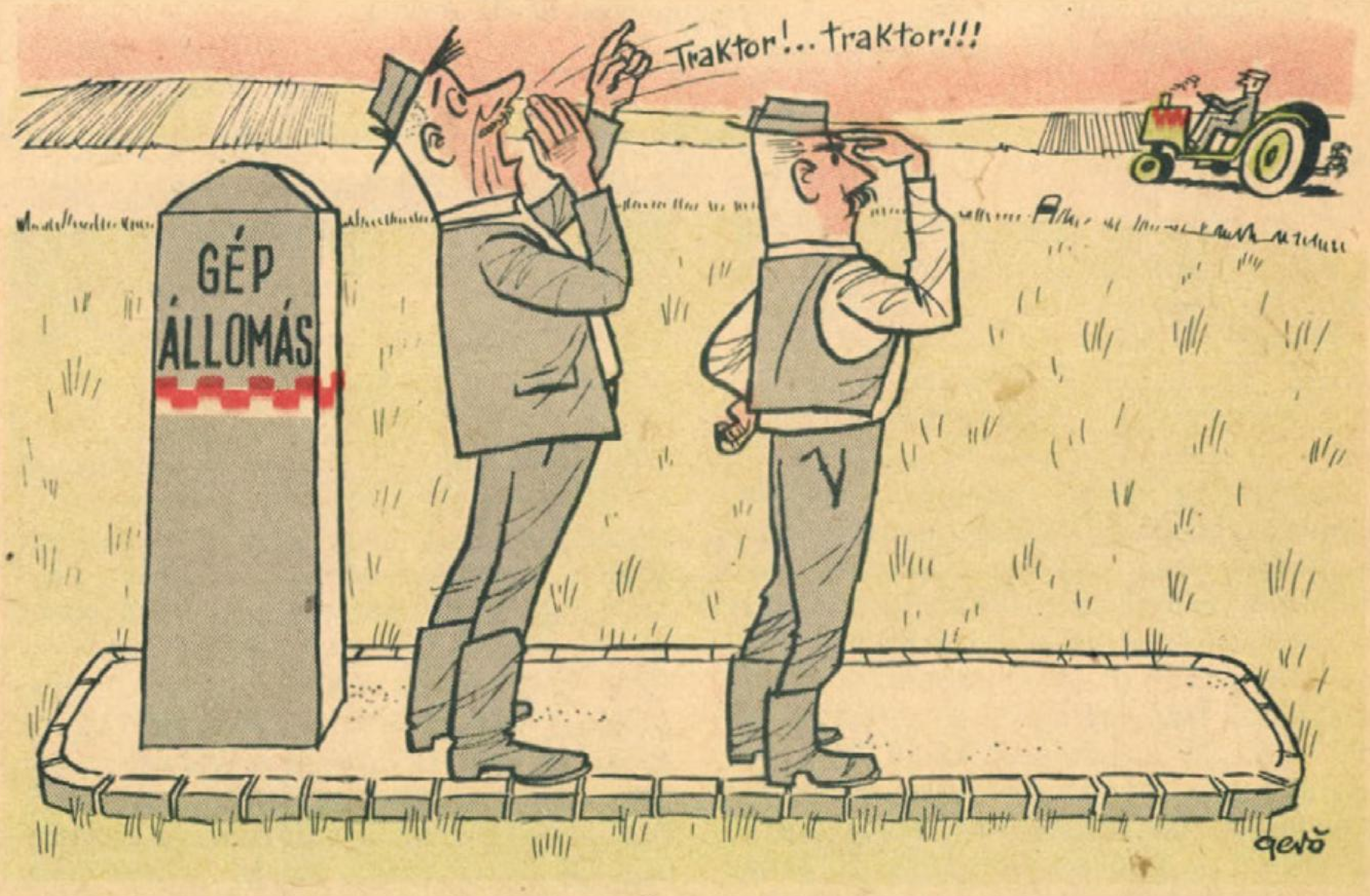

A világ humora

Az alábbiakban rövid ízelítőt adok a különböző országok humorából. Egy-egy viccből meg lehet ismerni az illető ország népének sajátos gondolatvilágát, humorérzékét.

Magyarország

– Szervusz! Miért vagy ilyen szomorú?

– Nagyon rosszul sikerült a házasságom.

– Mi a hiba?

– A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Az nem olyan nagy baj.

– De látnád azt a fejet!

Amerika

– Hi, Jack!

– Hi, Joe!

– Mi bajod van?

– Rosszul sikerült a házasságom. A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Miért nem válsz el tőle?

– Már elváltam, de az sem segített.

– Hogyhogy?

– Még mindig magasabb.

Hollandia

– Mi baj, Hendrik? Miért lógatod úgy az orrod?

– Nagyon rosszul sikerült a házasságom. A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Na és?

– Majd mondanék valamit, ha nem nő lenne az uralkodónk.

Franciaország

– Miért nézel ilyen szomorúan, Jean? Talán nem sikerült a házasságod?

– Az én hibámból. Egy fejjel alacsonyabb vagyok, mint a feleségem.

Skócia

– Miért van úgy elkeseredve, Mr. Macpherson?

– Nagyon rosszul sikerült a házasságom.

– Miért?

– A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Értem. Mennyi pénzbe kerülhet a ruházkodása!

Szicília

– Hol voltál ilyen sokáig, Mario?

– Most szabadultam ki a börtönből.

– Mit követtél el?

– Nagyon rosszul sikerült a házasságom. A feleségem egy fejjel magasabb volt nálam.

– Na és?

– Levágtam.

Svájc

– Rosszkedvűnek látszik, Herr Hügli. Hallom, megnősült.

– Éppen ez a baj. A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Hát aztán. Végre egy nő, akire felnézhet.

Argentína

– Miért adtad búnak a fejed, Domingo?

– Rosszul sikerült a házasságom. A feleségem egy fejjel magasabb nálam.

– Az még nem olyan nagy baj.

– Az nem. De ver is.

Dél-Afrika

– Mi bajod van, Jan?

– Nagyon rosszul sikerült a házasságom.

– Megértelek, ismerem a feleségedet. Csúnya, gonosz, öreg, ostoba, süket, s amellett még egy fejjel magasabb is nálad.

– Ez mind nem lenne baj. De egy harmincketted rész bantu vér van benne.

Anglia

– Bocsánatát kérem, lordom, de az ön hangulata mintha ... hm ... fátyolozott lenne.

– Valóban. Lady Patricia egy lábbal magasabb nálam.

– Goddam, ez talán mégsem olyan nagy baj.

– De látná azt a lábat!

(Feleki László gyűjtése)

Étkezdénkben tegnap bableves volt az ebéd, füstölt kolbásszal, utána két darab friss, ropogós lángos, de bárhogy igyekeztem, csak az elsőt tudtam legyűrni. És nagyon elszomorított, hogy újból megszegtem a büdesheimi fogadalmat.

1945 május utolsó napjainak egyikén fogadtunk a messzi német falu határában. Negyedik hete estünk USA-fogságba. Örömmel, mert hiszen akkor Európa-szerte híre járt, hogy az amiknál gyöngyélete van a prizonérnak. A „prizonér"-t alföldi sorstársak magyarították a „prisoner of war"-ból. Ez az előkelő angol kifejezés volt ugyanis hivatalos nevünk. Hadifoglyot jelent, de akinek van hozzá szemmértéke, a puszta rátekintésből látja, hogy rangot jelent, valahol azon a tájon, ahol a lord kezdődik, meg a milédi. Legalábbis így vélte a hímporát még nem vesztett hadi ifjúság. Az öreg bakancsosok csak hümmögtek rá. Első világháborúból hozott, nagyon felejthetetlen emlékeik alapján, az volt a véleményük, hogy fogolynak lenni a földgolyó egyetlen pontján sem túlságosan előnyös közjogi állapot.

A kezdet mindenesetre a borúlátókat igazolta. Negyedik hete ücsörögtünk akkor már a gyűjtőtábor kies mezőin, zöldjében tarolt gabonatáblákon, megtiprott szőlő- és gyümölcskertektől övezve. Keletnek ha néztünk, Wiesbaden hideg falai fehérlettek a távoli domboldalon, és ha szél járt – mindig járt a bitang –, súlyos dördüléseket görgetett a Rajna felől. A Siegfried-vonal betonerődeit robbantgatták az angolszászok. Zubbonyunkat naponta friss tavaszi záporok mosták tisztára, utána kisütött a nap, és száradtunk gőzölögve estig, hogy azután csendes eső hűsítse tagjainkat egész éjszakán át. Egyszóval igen romantikus volt. Különösen megnyugtatólag hatott, amikor reggelenként az őrtorony néger posztja, széles hellóval üdvözölvén, arról biztosította a lilára fagyott és kórusban vacogó társaságot, hogy valahol az Egyesült Államokban már épül az a hajó, amely a sátorlapokat hozza majd. És ha előbb nem, őszre ponyva lesz a fejünk fölött.

A sportszerű elhelyezés, no meg a szoros fogolydiéta miatt karcsúak lettünk, mint az őzgida, és egyre zajlóbb gyomorkorgás jelezte, hogy táborszerte fellépett egy nagyon csúnya járvány, az éhezés. Miután a tarka rétnek megszedtük minden vadsóskáját, és felfőztük az e tájakon lelhető összes bogyót, füvet és zuzmót, szent esküvel adtuk szavunkat, hogy ha még egyszer étkező asztalhoz ülhetünk, soha többé maradék kenyeret ott nem hagyunk és többé soha egy cseppet sem a leveses tálban.

Ilyesmikre esküdtünk akkoriban, de az igazi szép, a sportmegállapodás volt.

Történt, hogy ama májusvégi napon tíztagú társaság összeadott karórát, gyűrűt, láncot, pengőt, márkát, ki mit tudott és egyhangú lelkesedéssel megszavaztuk a lángossütést. Én – egyebem nem lévén – baráti meleg szívemet vittem és apostoli áldásomat az ügyre. Megbízottaink az értékekkel felkeresték a tábor pénzváltóit és kufárait, s nagy sapka liszttel, három kanál zsírral tértek vissza. Lelki szemeink előtt egy, egész Büdesheimet beborító, óriáslángos alakja rajzolódott ki. A gyakorlat, sajnos, szerényebben festett. Jókora tésztalap kerekedett ugyan, de amikor osztásra került a sor, idegölő viták után mindenkinek jutott két-két darab, pogácsánál nem nagyobb kerületű, ujjnyi vastag piros kovász. Volt, ki háromszor imádkozott, mielőtt neki esett, hogy sokáig tartson. Volt, ki milliméterenként csipegette, mint a kékcinke. A többség egy hammra bekapta. És utána ezek is, amazok is megdöbbenve meredtek maguk elé, hogy mennybéli fölséges isten, hova lett a lángos? Mert lenyelni lenyeltük, de csak arra volt jó, hogy a következő pillanatban bent, lent, valahol a szív alatt, véres hörgéssel acsarogjon és felüvöltsön az éhfarkas.

Ekkor született a gyönyörű sportgondolat: Ha egyszer még hazakerülünk, lángosfaló viadalra gyűlünk össze. Körül ülünk egy téres asztalt, mindenki elé méter magas tornyot építünk kalapnagyságú lángosokból, azután felülről lefelé rajtolván, szemet behunyva zabálunk, zabálunk, zabálunk ... A győztes az lesz, aki elsőnek döglik bele.

Tegnap a véletlen úgy hozta, hogy a büdesheimi tízekből hárman összefutottunk. Ettünk kaszinótojást francia salátával, rizibizit, csirkemájat, piskótát és madártejet, sőt nyomatékul egy tasak sósmandulát is elropogtattunk. A fogolyálmok tündérkirálynője, a lángos, a szegény lángos, nem jutott eszébe senkinek ...

Kisjó

A Váci úton

Pusztai Pál rajza

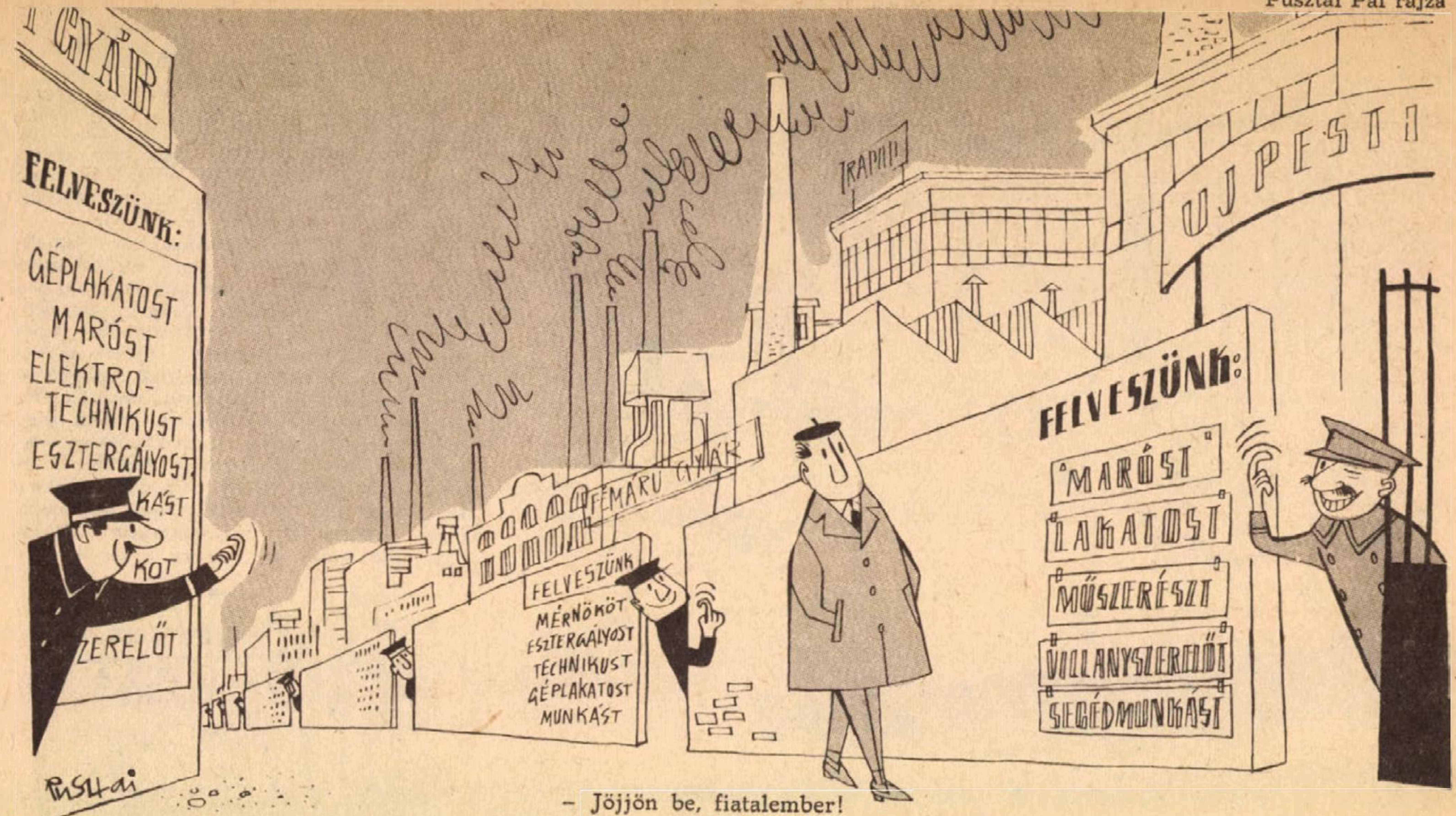
GYÁR
FELVESZÜNK:
GÉPLAKATOST
MARÓST
ELEKTRO-TECHNIKUST
ESZTERGÁLYOST
KÁST
KOT
ZERELŐT
FÉMÁRU GYÁR
FELVESZÜNK
MÉRNÖKÖT
ESZTERGÁLYOST
TECHNIKUST
GÉPLAKATOST
MUNKÁST
RAPID
UJPESTI
FELVESZÜNK:
MARÓST
LAKATOST
MŰSZERÉSZT
VILLANYSZERELŐT
SEGÉDMUNKÁST
Pusztai

– Jöjjön be, fiatalember!

Ezt olvastuk

Egyetlen hiba

Az Élet és Tudomány cikket közöl a 301-es típusú vízibuszról, s ennek során azt írja:

„Egyedüli hibájaként azt rótták fel, hogy télen nem fűthető, nyáron … túlságosan felmelegszik és nyitott fedélzet híján az utasok nem élvezhetik eléggé a tájat …”

Reméljük, a fenti három egyedüli hibán kívül több nincs neki.

A jó gazdálkodás világrekordja

A *Keletmagyarország* örömmel jelenti, hogy a Lakk- és Festékipari Vállalat a múlt évben 240 kiló újfajta tintát készitett s ezt majdnem 3 millió üvegbe töltve hozták forgalomba.

Könnyű kiszámítani, hogy egy-egy üvegbe ilyenformán még egy tizedgramm tinta sem jutott. Már sok tintát láttunk, de ilyen keveset még – soha.

Tudvalevően …

A Hétfői Hírek írja egyik kis cikkében többek között:

„Miami tudvalevően Florida állam fővárosa.”

Florida állam fővárosa Tallahassee. Miami tehát egyáltalán nem főváros. Még tudvalevően sem.

Mi tizedel, és mi nem?

A Magyar Nemzetben olvassuk:

„… ahonnan a mezőgazdasági dolgozók tömegesen menekültek az óceánon túlra; ahol a gyermekhalandóság, az analfabetizmus, a tuberkulózis a falusi dolgozók sorait állandóan tizedelte …”

Az analfabetizmus szomorú jelensége volt a régi időknek, de nem pusztított. Igaz, hogy *irtó* tudatlanságról manapság is szoktunk beszélni.

Magyarból fordította …

A Magyar Nemzet riportere így fejezi be egy cikkét: *„Tengelyt dagaszt a sár.”*

A riporter ezt a kifejezést magyarból *fordította,* mert általában a tengely szokta dagasztani a sarat. Ritka kemény sár és ritka puha tengely esetében lehet csak fordítva a dolog.

Állat az állat?

A Magyar Ifjúság egyik fényképének aláírásában azt írja: *„Az első éves lányok egyik túrájukon kedves kis őzikével találkoztak.”* A képen látható őzike annak közlését kéri, hogy ő szarvasbika, s ez őneki egyáltalán nem mindegy.

Tanuljunk könnyen, gyorsan németül!

Az Élet és Irodalom „Egy pillantás a nagyvilágba” című cikkében Hitlerre emlékeztetve idézi a nácizmus frazeológiájának ismert kitételét: *„Hilfsvolk erster Reihe”* (elsővonalbeli segédnép), de Reihe (sor, vonal) helyett „Reiche”-t ír, ami már birodalmakat jelent.

Úgy látszik, németül is kevesen tudnak, s azok sem jól.

dr. Árgus

Szorult helyzetben

Vasvári Anna rajza

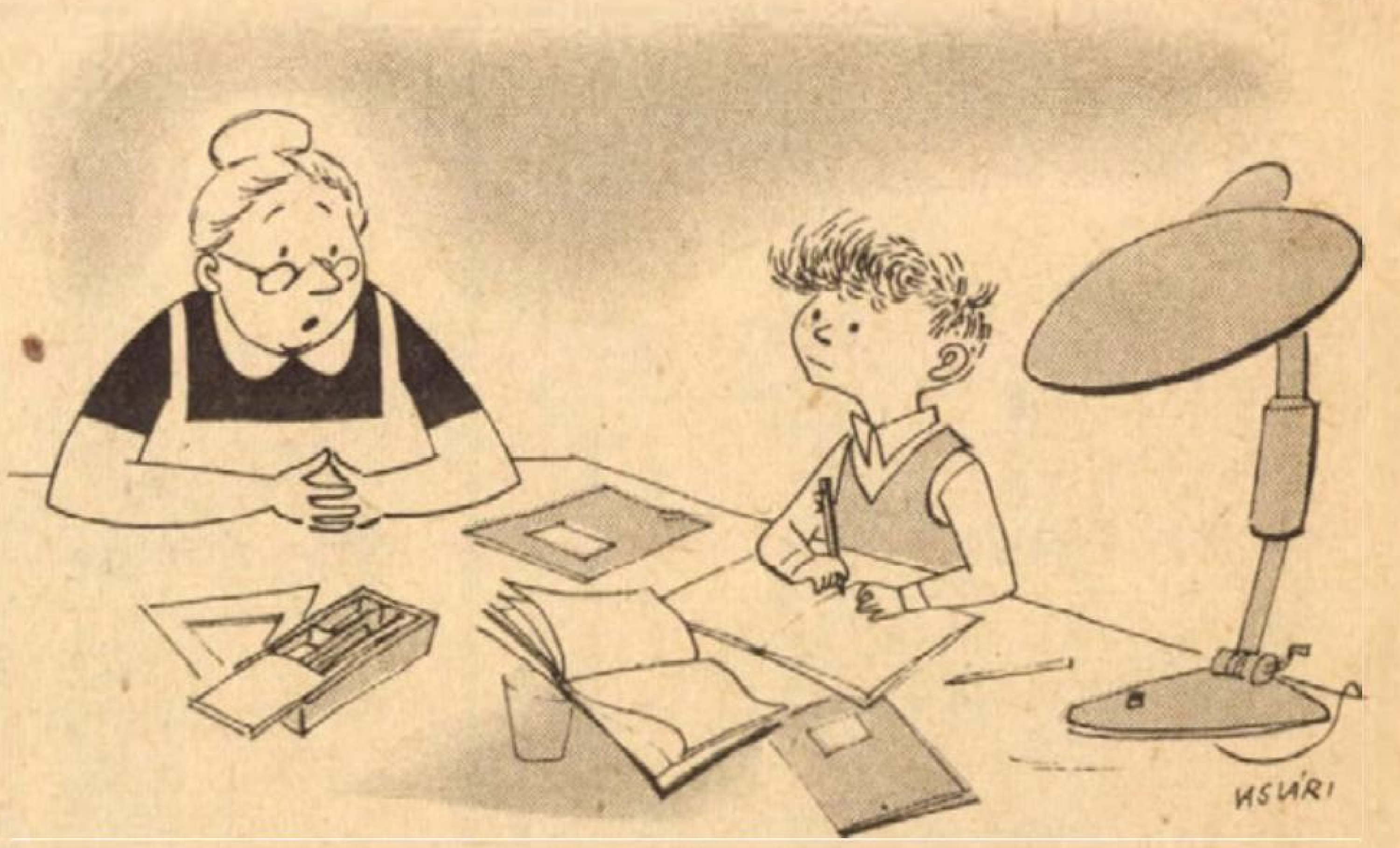

– Csináld a leckédet, és ne kérdezd folyton nagyanyádat!

Autóbábu, felelőtlen gépkocsivezetők részére

Erdei Sándor rajza

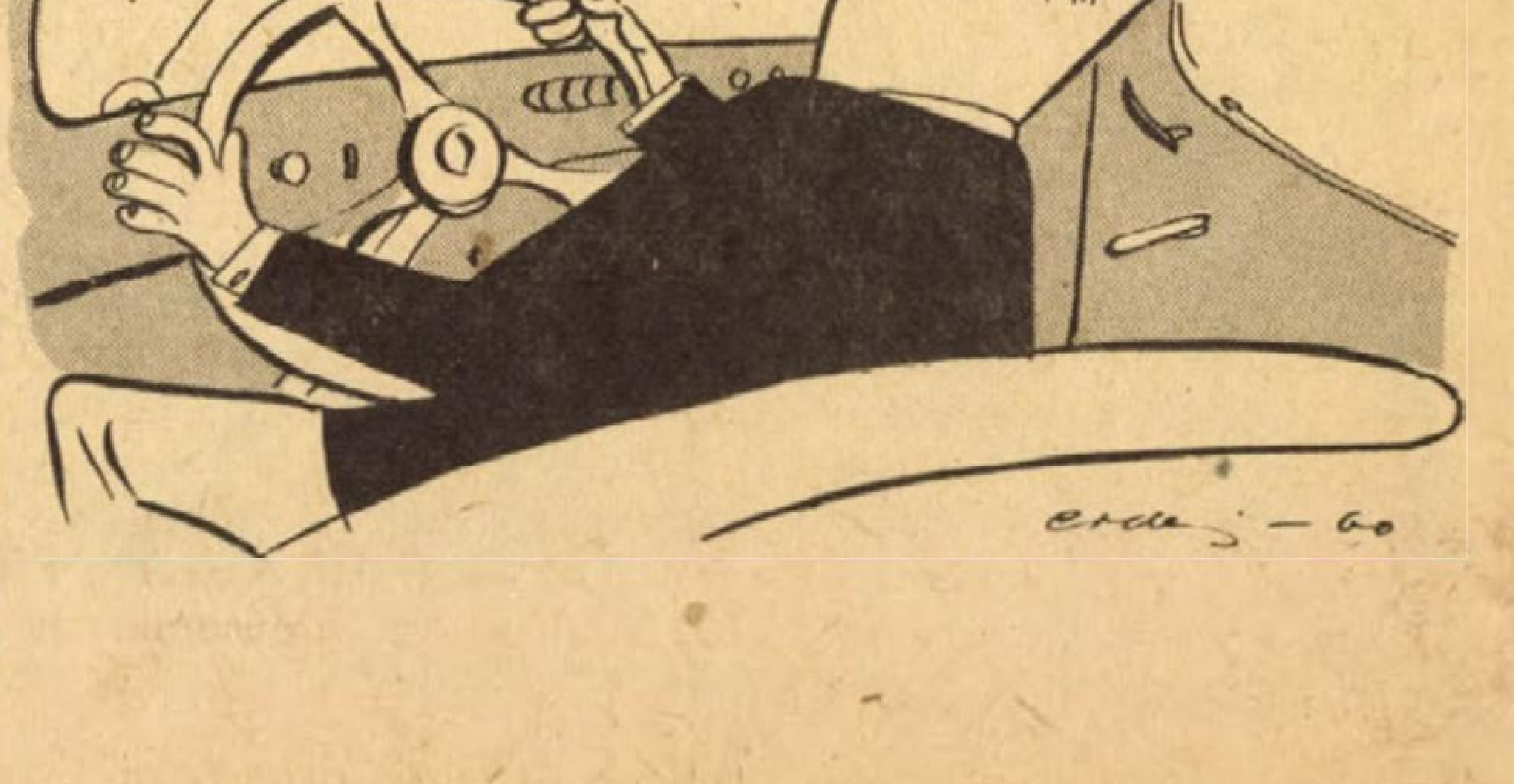
1045
erdei – 60

„A jövő lakása" kiállításán

Toncz Tibor rajza

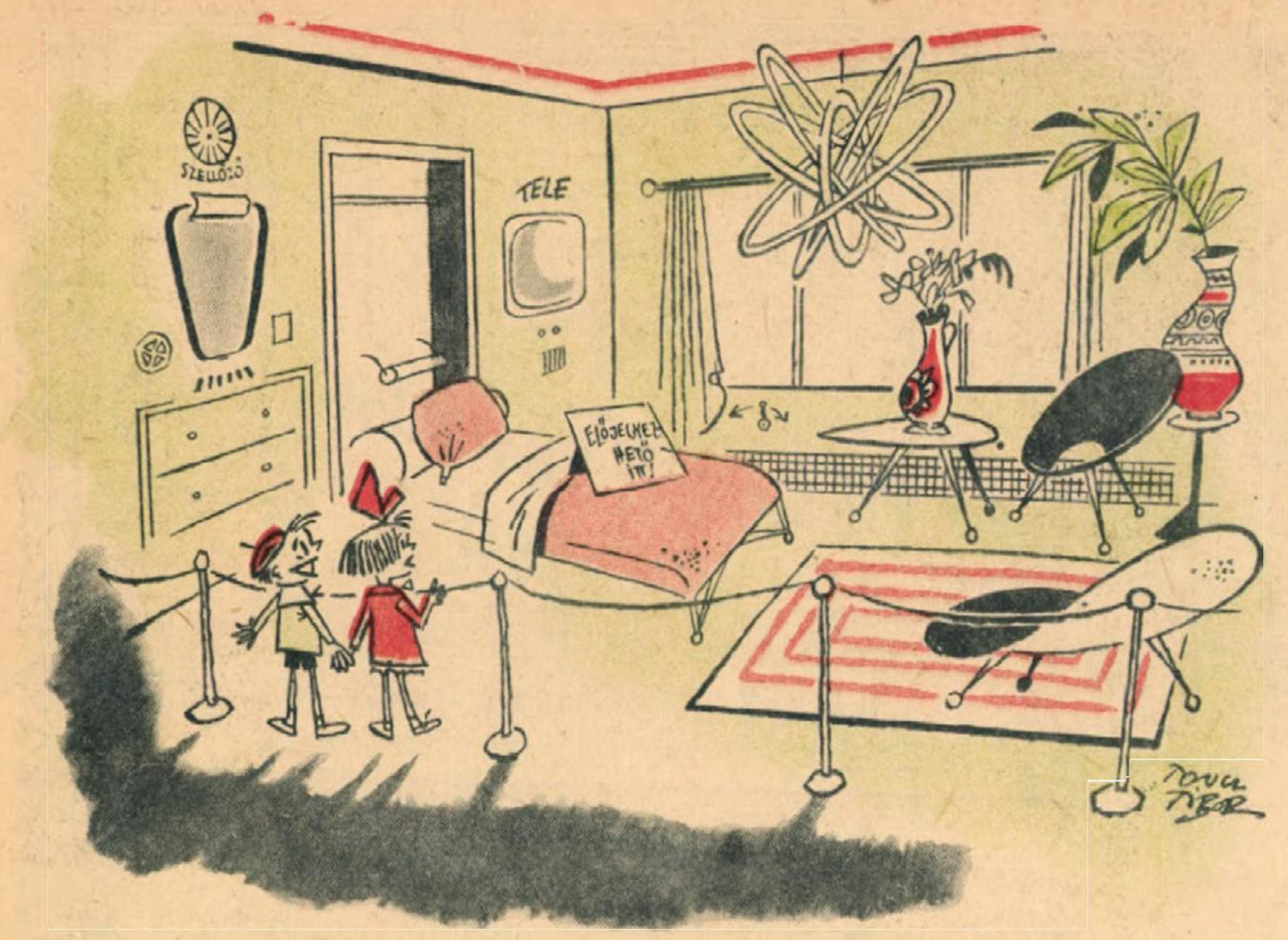

– Te Ági, a mi születésünk igazán kitűnően lett beütemezve!

A sanzon története

Hegedűs István rajza

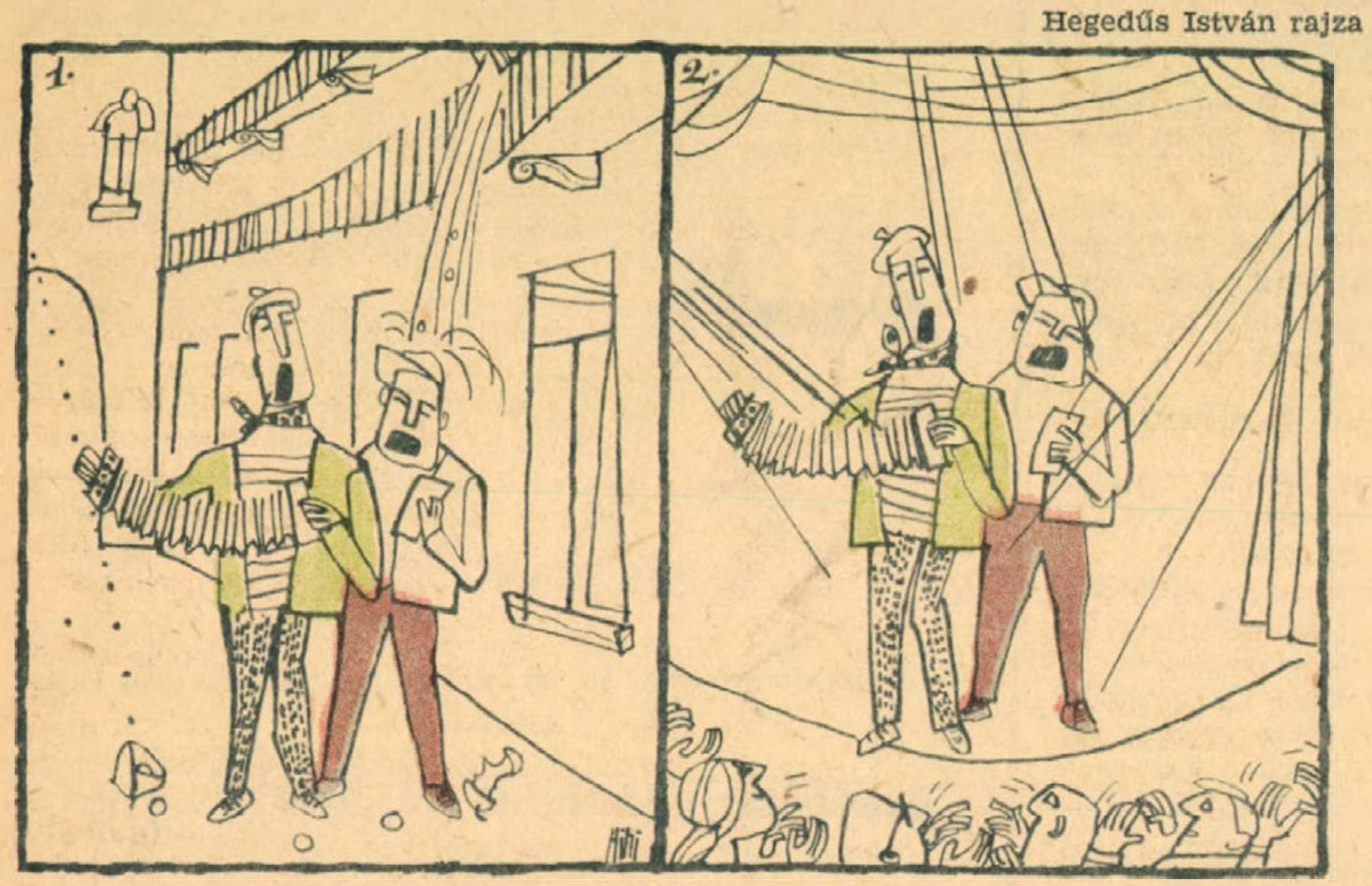

ARANYKOR

A távoleső kis falu ivójában vagy tizenöten is körülfogták Pista bácsit, aki most érkezett vissza Pestről. Alaposan kifaggatták az érdekességek felől. Az öreg nemigen kérette magát, nagyot szívott pipájából és rákezdte:

— Ismeritek azt a tanítást, hogy ha eljött a kommunizmus ideje, akkor mindenki szükséglete szerint kap javakat. No, hát én pont ilyenfajta dolgot tapasztaltam Pesten. Láttam a Körúton egy szép, fényes boltot, a kirakata telistele a legfinomabb ételekkel, italokkal. Megéhültem, gondoltam, veszek valamicskét. Bemegyek, senki nem köszön. Ebben még semmi érdekes nincs, mert általában Pesten nem nagyon akaróznak köszönni a vevőknek. Igenám, de itt nem volt egyetlen kiszolgáló sem. A polcok meg szabadon, tele mindenféle ínycsiklandó dologgal. Figyelem ám, hogy a többi vevő

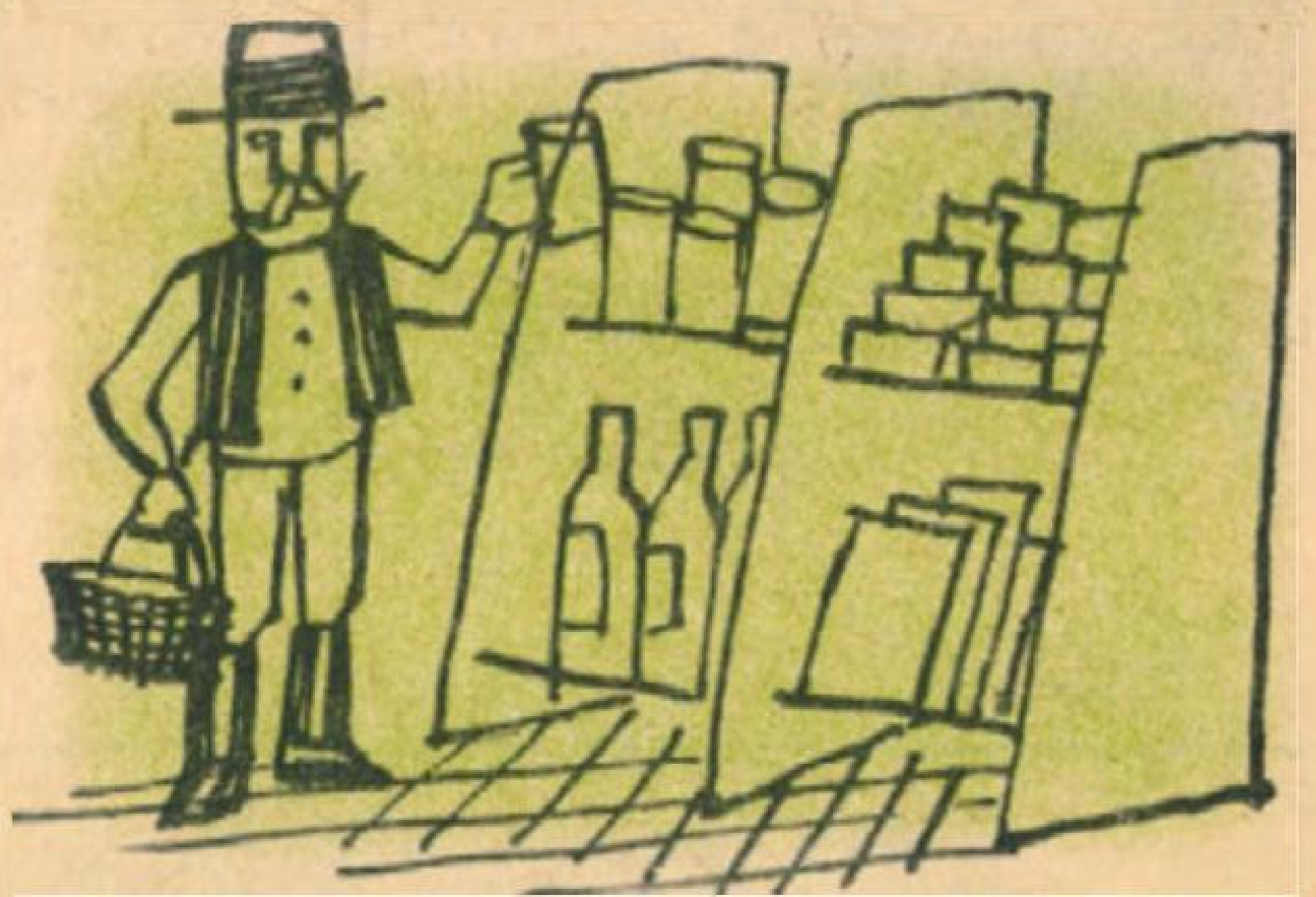

ugyancsak szaporán igyekszik a pultokhoz, kosárkát is kerítettek maguknak, és szorgalmasan rakják bele a sok kolbászt, szalámit, sajtot, meg mindenfélét, ami csak akad a polcokon. És senki nem szól rájuk. Na, gondoltam, én se fogok lemaradni ebben, megragadtam egy kosárkát és teletömtem mindenfajta jófélével, még két palack bort is belepakoltam!

Nagy a hüledezés, a messziről jött embernek joga a nagyotmondás, de azért ekkorát állítani? Meg is kérdi az egyik:

— Aztán hol van ilyen bolt Pesten, Pista bácsi?

— Hát akad ott több is. Könnyű felismerni, ki van írva rájuk, hogy önkiszolgáló bolt.

— Fizetni se kell? — tamáskodnak a helyiek.

Pista bácsi lehorgasztja a fejét.

— Hát pont ez a bökkenő. Mert a kijáratnál megnézik, hogy ki mit rakott a kosarába, és ki kell fizetni az árát. De — emelte fel bütykös ujját —, ha ezt az egy apróságot kiküszöbölik, akkor itt az aranykor, emberek, ez már a kommunizmus hajnala lesz! . . .

Tardos Péter

Divatbemutató

Szür-Szabó József rajza

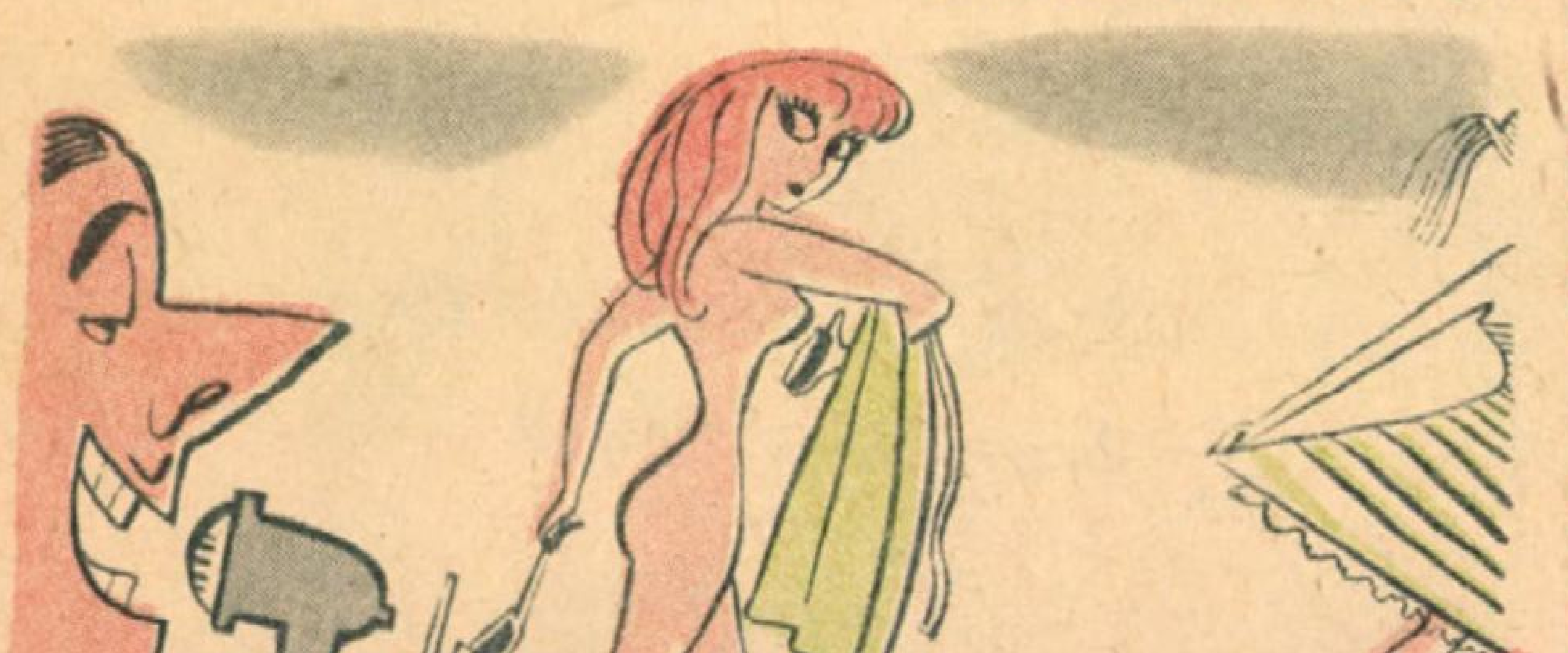

– Könnyű nyári viselet női napozóba.

Érti a szakmát

Schwott Lajos rajza

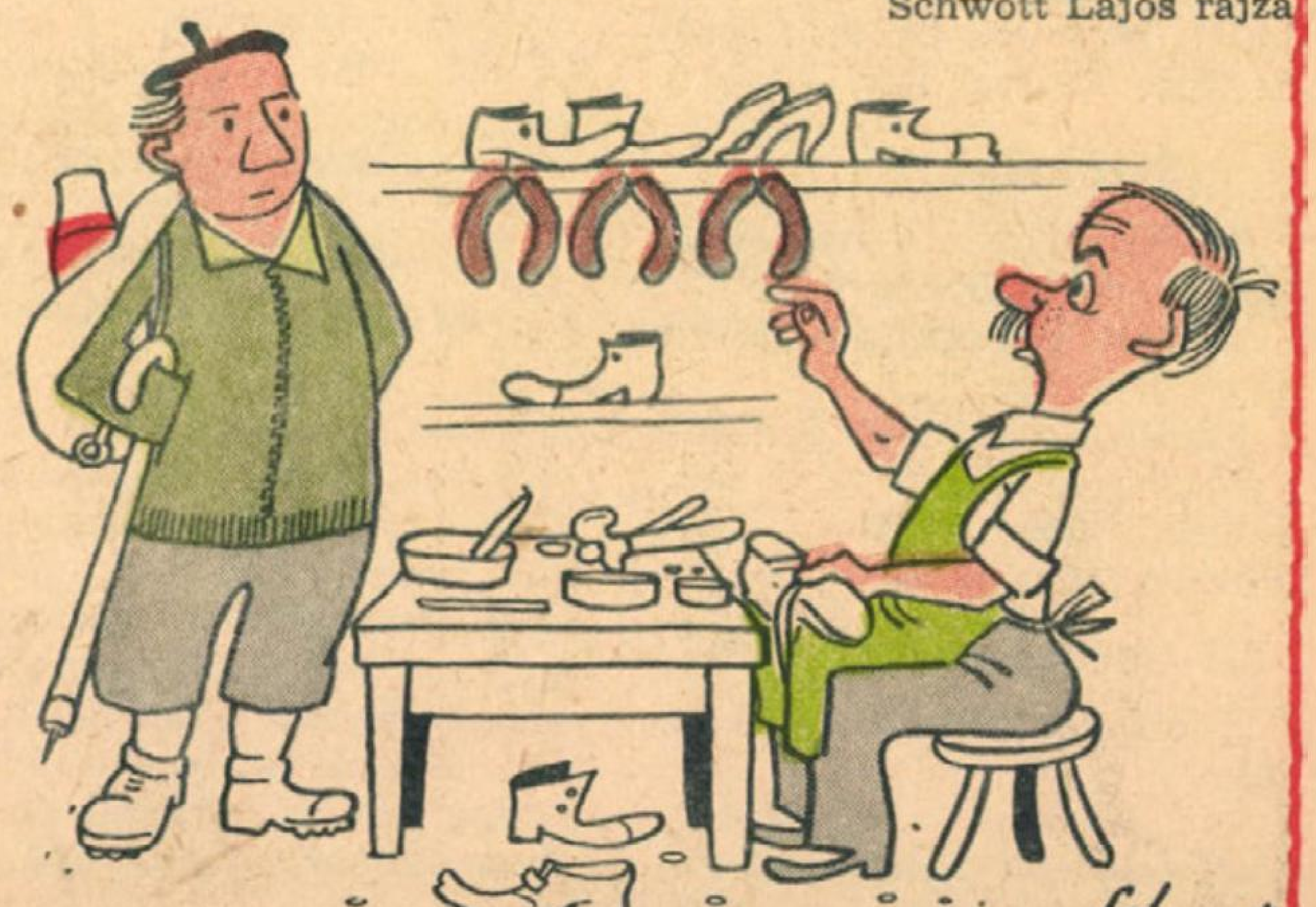

– Mit ajánl a mester tartós cipőtalpnak?
– Legjobb, fiam, a virsli héja! Az elszakíthatatlan!

Terjed a kultúra

Szegő Gizi rajza

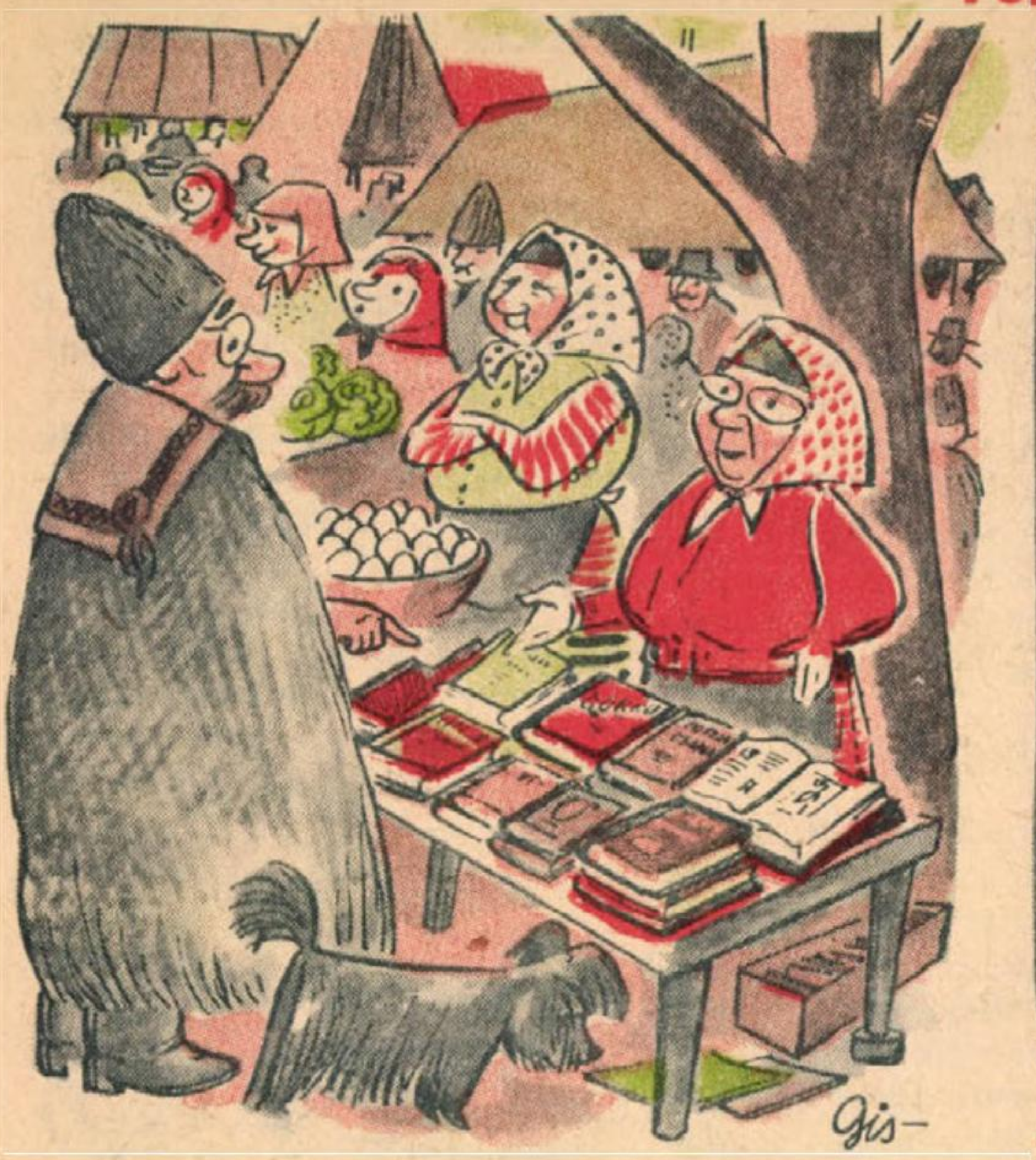

– Ezt az új Hemingway-t ajánlom, János bácsi . . .

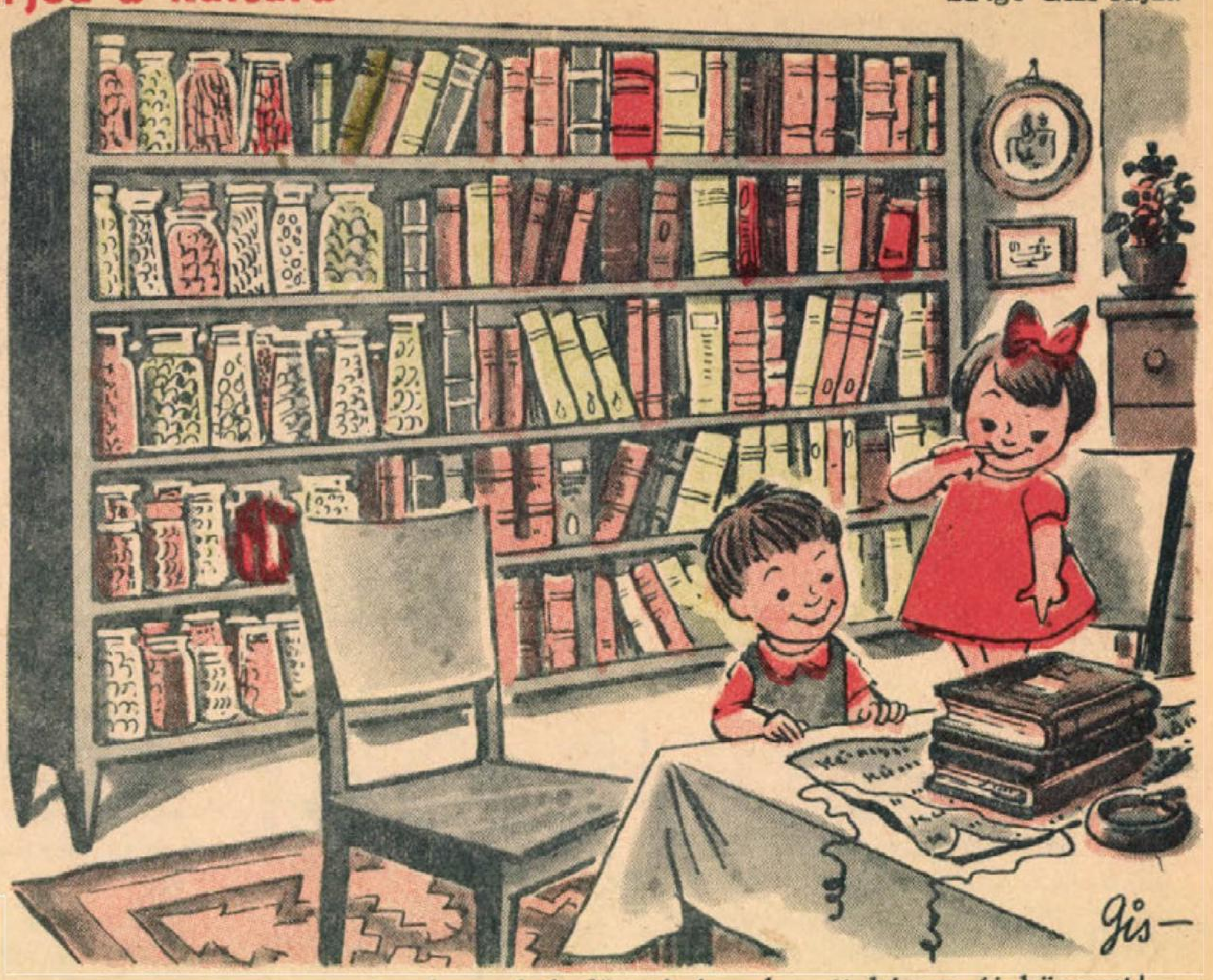

– Nagyszerű, ma megint kapunk befőttet! Apu hozott három új könyvet!

2 1 x Jó tipp 1 x 2 1 2 x 1

Azt hiszem, ez a tippem jó tipp,
Erre egy ellen teszek százat:
A lottóházak mintájára
Építsenek pár totóházat.

Itt is nyerhetnék öröklakást,
Ezt fogadhatom majdnem fixre,
Lenne lakásom egy-kettőre,
Ha egy-kettőre nem, hát ikszre.

Beköltözném én totóházba
Bármelyik Fortuna karján,
Csak ne lépjen be szép tervembe
Futballcipőjével Salgótarján.

(h. f.)

E heti hirdetésünk

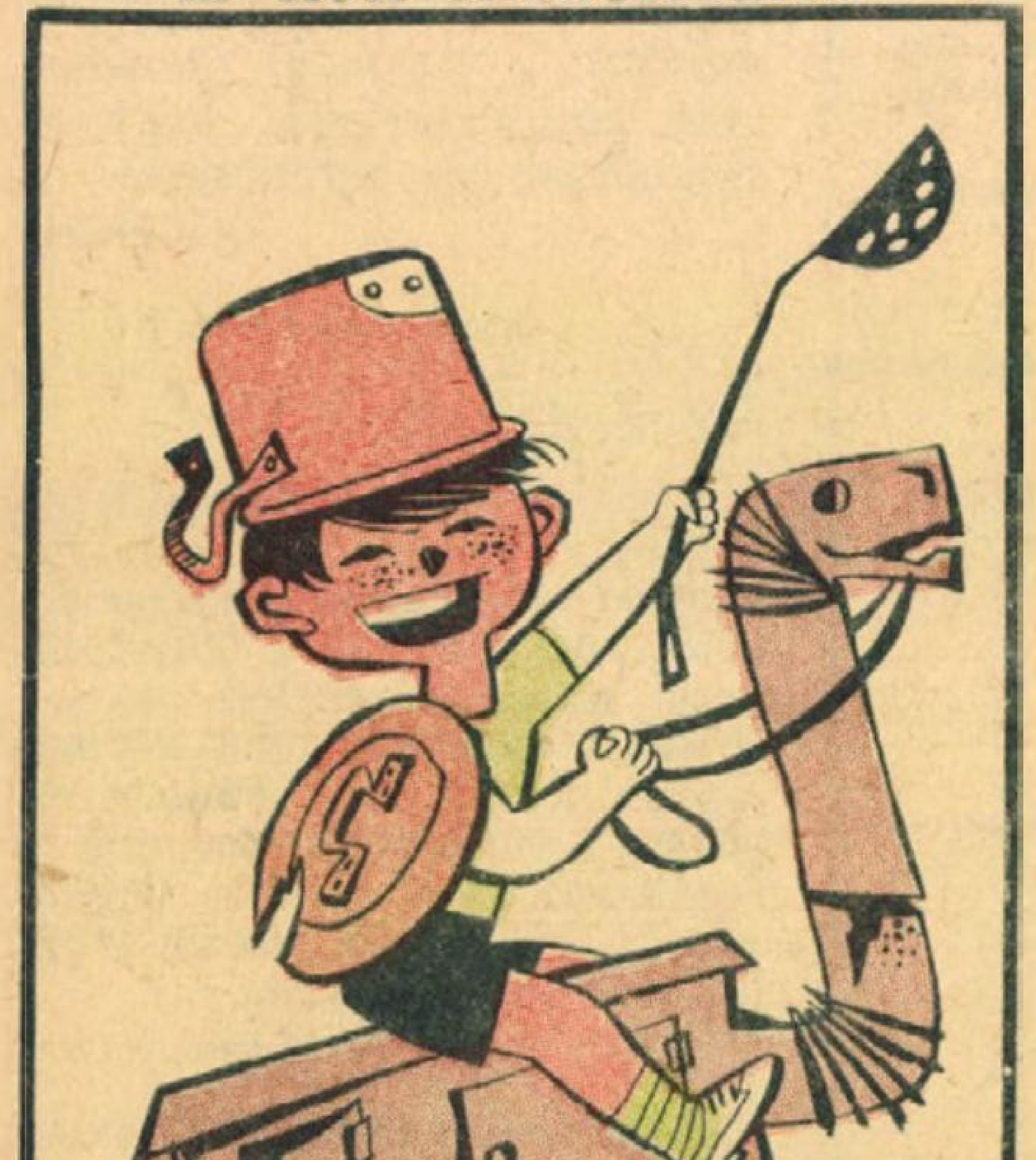

Művészettörténet

Az eladó lelkesen magyarázta:

– Kérem, én nem akarom rábeszélni, csak arra kérem, figyelje meg, hogy ennél a művészeti alkotásnál a báj és könnyedség az uralkodó elem az alakok mozgásában. Tessék a lágy átmeneteket megfigyelni. A művész láthatóan síkszerűségre törekedett, és amint látható, a legizgalmasabb formákat is virtuális pántokba szorította, hogy az egyidejűség érzetét keltse.

Egy másik művet vett elő:

– A művész nem ismeri az egyszerű színellentéteket, amilyen a fekete-fehér, csak olyat, amilyen a sötétszürke és fekete, vagy világosszürke és fehér. Tehát a féltónusellentéteket. Nem a körvonal uralkodik nála, hanem a körvonalak elmosódnak, alig észrevehető átmenetek keletkeznek, amelyek egyáltalán nem élesek.

Szinte remegett a hangja, amikor megmutatta a harmadik műalkotást:

– Ez a kompozíció úgy van felépítve, hogy állandó mozgásra késztesse a szemet. A kígyózó reflexek ezt a célt szolgálják. A kékes fehér alsó sávból lila és piros színek surrannak elő, hogy felül sárgába olvadjanak. Az olaszos reneszánsz felfogás egyik remeke.

A vevők pillanatok alatt elkapkodták az árut. Pár perccel később arra sétált egy rendőr, de akkor már az árusnak egyetlen papírszalvétája sem volt.

(palásti)

Az örök rettegés

Pusztai Pál rajza

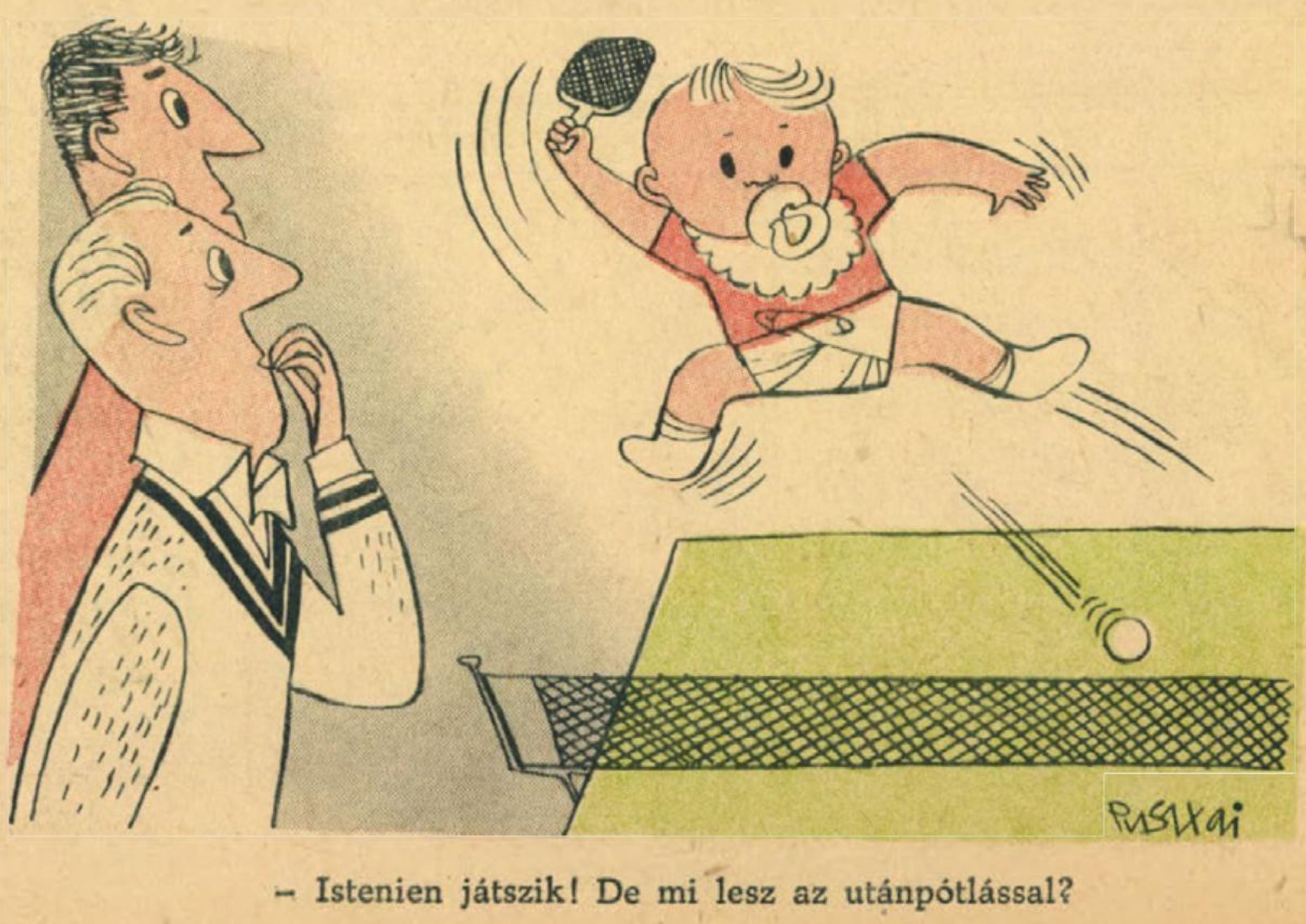

– Istenien játszik! De mi lesz az utánpótlással?

Nyáron téli árú és viszont...

Novemberben megjelent a pesti kirakatokban egy nagyon kedvelt és sokat hiányolt árucikk: a teddy-bear. Szürke, barna, drapp, világoskék. Decemberre eltűnt a kirakatokból. Nyilván kevés volt belőle, a vevők felvásárolták. Decemberben, januárban, februárban – egyre többen keresték, hiába – elfogyott. Mire fájó szívvel lemondtak a teddy-bear-ről – március elején –, újra megjelent a kirakatokban. Szebb, többféle színárnyalatban, jobb minőségben, mint amilyen novemberben és decemberben volt. És – csodák csodája, nem fogy. A nők az istennek nem akarnak márciusban télikabátot csináltatni jövő télre! A boltvezetők kétségbe vannak esve, mert ott áll a sok szép szürke, barna, drapp teddy-bear az üzletekben és az áruházakban, elfoglalja a helyet a sokkal időszerűbb tavaszi-nyári anyagok elől. Most már őszig aligha fogy a teddyből.

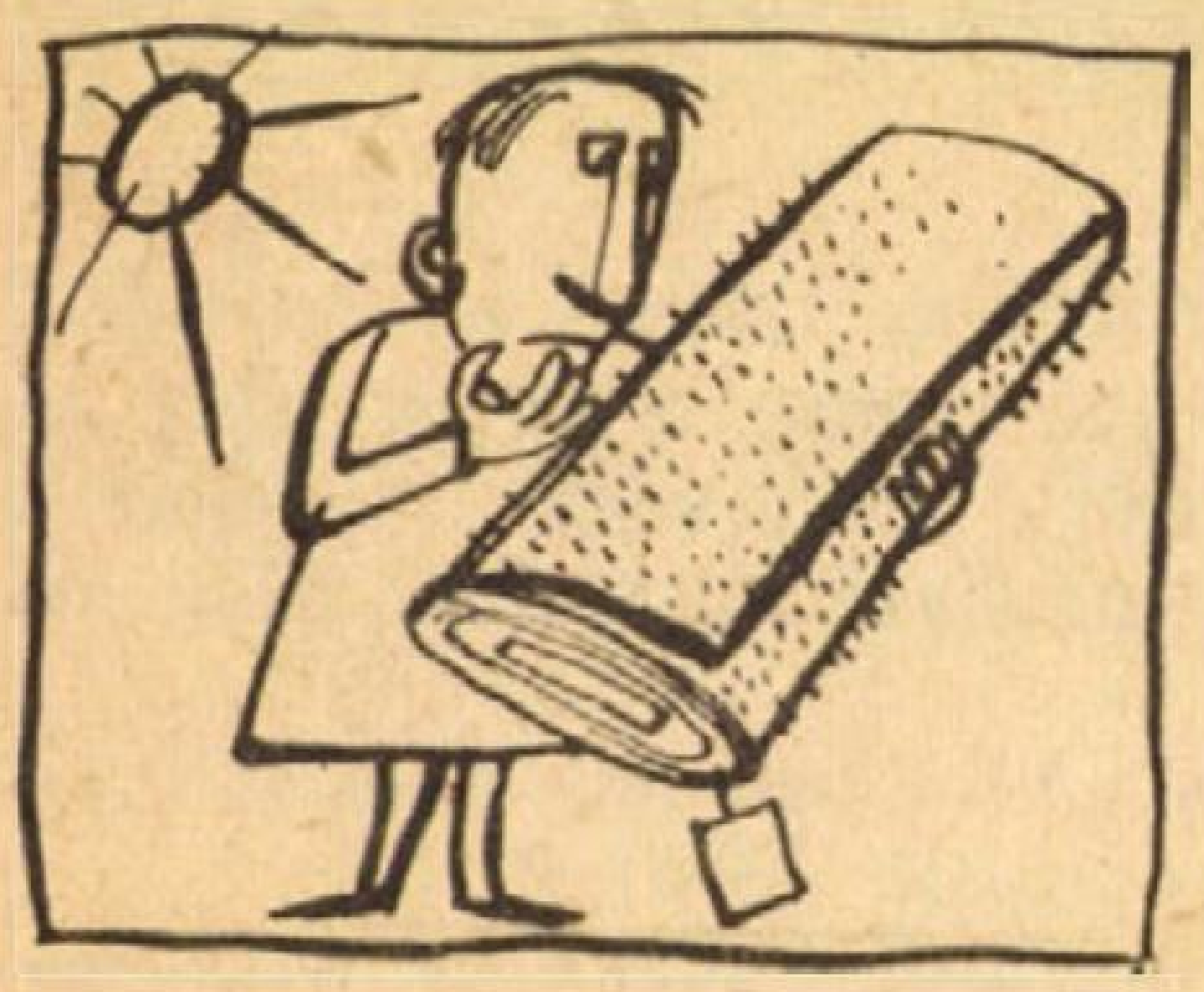

Csak úgy mellékesen: – most, tavaszra jelentek meg a fekete bőr- és antilop-cipők is! Viszont egész télen a kirakatok nyári fehér cipőkkel voltak tele.

Indokoltan és idejében szólunk a belkereskedelem illetékeseinek: május, június, júliusban szeretnénk szandálokat venni, de október, novemberben – hiába kínálják majd!

(p—a)

Le a bürokráciával

Borsodi borsszemek

Bekötőút

– Jó szerencsét! – köszönök rá egy négytagú bányászbrigádra. Valamennyien a szomszédos Herbolyán laknak. Rövid beszélgetés során megtudom tőlük, hogy a kazincbarcikai fiatal Tanács mostohagyermekként bánik az öreg településsel. Herbolyának olyan rossz a bekötőútja, hogy az épségükre vigyázó teherautók nem fordulnak rá az országútról és ezért az árut gyakran át kell rakni róluk a szekerekre, a portéka aztán ezeken teszi meg a sártengeri utat a bolthoz. Építsen új utat a Tröszt! – mondja a Tanács. Építsen a Tanács! – mondja a Tröszt! – és a bányász-családok, a két hivatal rossz együttműködése miatt, tovább tapodják a sarat, vagy nyelik a port. Szükség volna a Tröszt és a Tanács mellett egy harmadik szervre: szívre.

Kultúrház

– Nemrég még pezsgő kultúrélet volt Herbolyán – mondotta egy szocialista brigád ifjú vájára. – Jelenleg a kultúrház használhatatlan: romos. A Földkotró Vállalat külszíni fejtésének nyomait viseli. Mert ha csak szép finoman kotorják a földet, nem lenne semmi baj. Dehát robbantanak is! Ilyenkor aztán mindig betörnek az ablakok és a háztetőről az ijedt verebekkel együtt repülnek a cserepek is. Nem lehetne-e megvalósítani a békés egymás mellett élést?

Zuhanyozó

Kazincbarcika utcáin sétálgatva, azt hihetnénk, hogy a bányászok nem szeretnek mosakodni. Láttam olyan fekete képű hazatérőket, akik mellett egy kéményseprő péknek látszana. Az egyik ilyen szénporos képű bányásztól azután megtudtam az általános mosdatlanság okát. A föld alól kijövő félezer bányásznak nincs zuhanyozója... Mit zuhanyozója? Mosdóhelyisége sincs! Gyors intézkedést kérünk az illetékesektől! Ne is próbálják mosni kezeiket, hiszen úgy sincs hol.

Dunai Ferenc

ELTÜNT

ifjú reménységünk, zsenge tavaszi örömünk:

LIPTÓI TÚRÓ.

Eltűnésekor hófehér ruhát viselt, habár vannak, akik vajjal, paprikával, mustárral és hagymával díszített öltözetben látták utoljára. Beceneve: „Körözött" — a rendőrség azonban mindmáig hiába körözi. Különös ismertetőjele: kellemes zamata. Kérjük mindazokat, akik tartózkodási helyét ismerik, vagy nyomára tudnak vezetni, értesítsék

aggódó fogyasztóit.

Mikor bakfis a bakfis?

Mikor lesz egy kislányból – bakfis? Erre a fejtörő kérdésre nehéz volna válaszolni. Szoknyavásárlási tapasztalatom azt bizonyítja, hogy a szoknya-tervezők úgy gondolják, a nyolcéves kislány is – tizenkétéves bakfisnak tekinthető. (Holott szerintem a tizenkétéves kislány is néha olyan sovány és alacsony, hogy inkább gyerek még, mint bakfis.) Mindezt pedig akkor fedeztem fel, mikor tízéves kislányomnak kötött-rakott szoknyát szerettem volna vásárolni. Szebbnél-szebbeket mutattak. Világoskék, fehér, sötétkék, piros. Csak – mind kicsi volt. A legtöbb üzletben három-hat, legfeljebb hétéves korú kislánynak való méretben, elvétve akadt nyolcévesnek való is, de azon felül, csak tizenkétévesnek! Az elárusítók szívélyesen tanácsolták is: vegyek egy jersey-szoknyát és vágjam le a felesleget. Csak éppen arról az apróságról feledkeztek meg, hogy a nyolcéves kislánynak való kötött-rakott szoknya ára 70–80 Ft, a tizenkétévesnek való jersey szoknyáé pedig – 220 Ft! És mi van közben? Sötétkék szövet rakottszoknya. De ha éppen nem ez kell... Nos, talán ezek a sorok hozzásegítik a kislányszoknya-tervezőket a nyolctól tizenkétéves korig terjedő, könnyen áthidalható űr betöltésére!

(pongrácz)

Ravasz szervezők

Mészáros András rajza

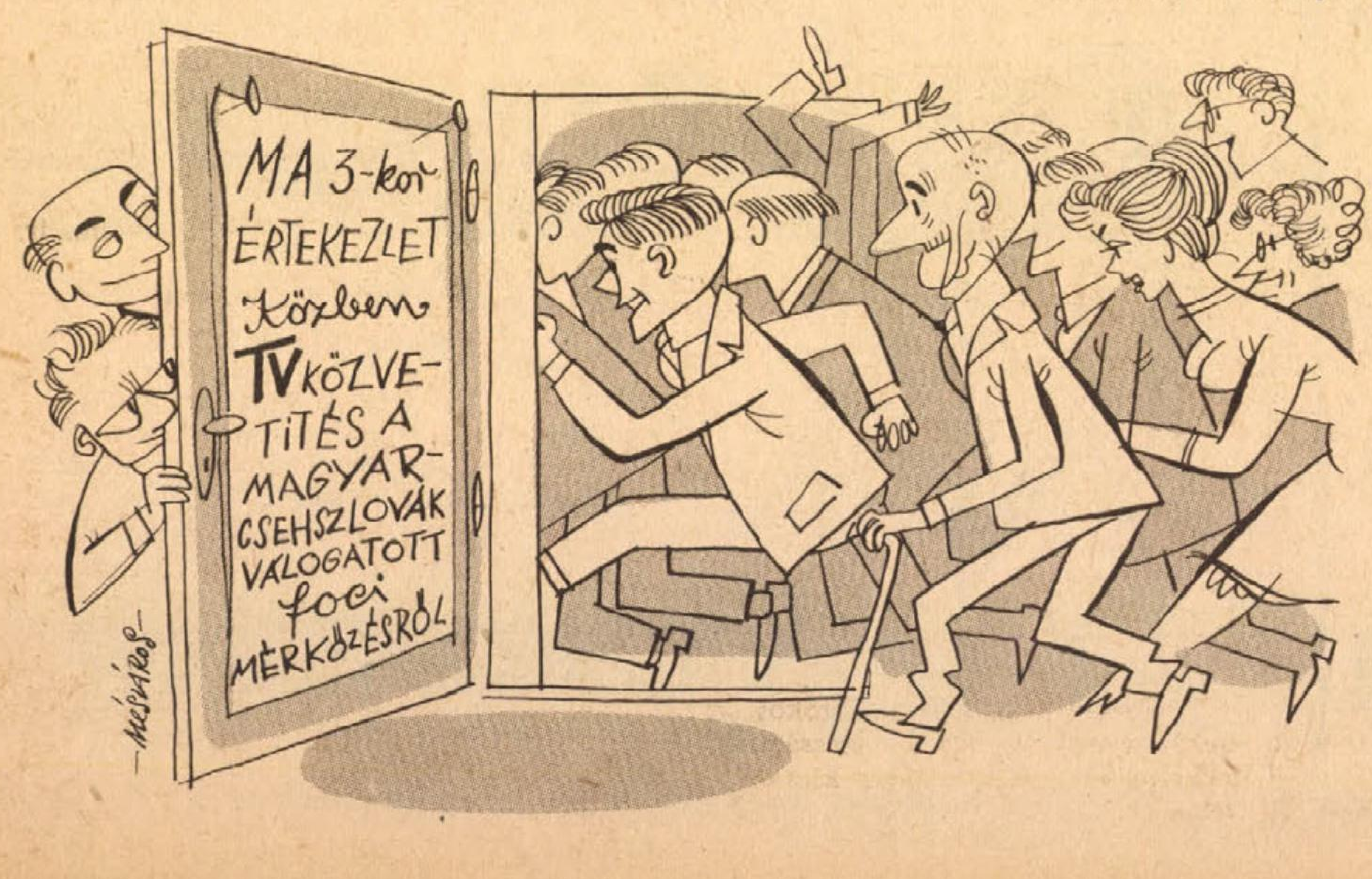
MA 3-kor ÉRTEKEZLET
Közben TV KÖZVETÍTÉS A MAGYAR-CSEHSZLOVÁK VÁLOGATOTT foci MÉRKŐZÉSRŐL
Mészáros

Az érdekeltek hozzászólnak

„Nem lehetne egyszerűbben?" című közleményükre közöljük, hogy abban az időben szárazelem üzemünkben igen sok betegünk volt. Ilyen körülmények között nem foglalkozhattunk a javításokkal és a hibás telepet csak március 7-én tudtuk megjavítva visszaküldeni.

Akkumulátor- és Szárazelemgyár

„Különleges virágnap" címen közöltekkel teljes egészében egyetértünk. Évek óta minden tőlünk telhetőt elkövetünk az illetékes hatóságoknál a virágdrágítókkal szemben. Vállalatunk az előző évek keresleti statisztikája alapján évről évre nagyobb készletekről igyekszik gondoskodni, a Nőnap alkalmával azonban az egyik legnagyobb hóvirágszállító megyénkben a havazás akadályozta a virágszedést.

Főv. Tan.
Virágterm. Ért. V.

Önfelköszöntő

Emberek! Csökkentsük az álszenteskedést, a szemforgatást, a társadalmi konvenciók hazugságait. Alulírott ezennel megindítja a „Hazudj ma kevesebbet, mint tegnap” mozgalmat.

E mozgalom számára természetesen hatalmas működési terület kínálkozik. Én most a legjellegzetesebbek egyikét dolgozom fel: a bankettek világát kívánom megreformálni.

A banketteken köztudomás szerint régi – magyar vonatkozásban egyenest ősi – a felköszöntés szokása. Lásd „Ürítem kupámat” – és más retorikai fordulatok. Sőt történészeink azt is tudni vélik, hogy egy-egy ünnepelt személyiségre való ürítés már a kupa feltalálása előtt is szokás volt. De nem kívánom a felköszöntő, a tószt történetét a századokon át követni: térjünk át a mára.

A tósztnak három szereplője van: a felköszöntött, a felköszöntő és a koccintók. A felköszöntés eszmei tartalma: az ünnepelt érdemeinek arcpirulás nélküli felnagyítása. A nagyításról mindenki tud és mindenki tapsol hozzá. Közben azonban egymásra hunyorít a statisztéria, mintha mondaná: „Mit szólsz, milyen szemérmetlenül hízeleg ez a Tapétássy a Szőnyegessynek?” Ezalatt Szőnyegessy elégedetlen, mert bókra éhezett begye nem lakik eléggé jól...

Újításom ezeket a visszás állapotokat fogja megszüntetni. A lényeg: az önfelköszöntés. Mindenki önmagáról mond beszédet és önmagára üríti kupáját. Íme egy vázlat:

Borostyán Lajos főosztályvezető ötvenedik születésnapját ünneplik beosztottjai. A díszebéden a pecsenye után feláll az ünnepelt, megkocogtatja poharát és szól:

– Kedves barátaim és ellenségeim! Végre elérkeztünk hát ahhoz a szép perchez, amelyben elmondhatom nektek őszinte véleményemet magamról. Tehetem ezt annál is inkább, mert engem senki olyan jól nem ismer, mint én magam. Engedjétek meg, hogy ezen a nagy napon ismételten kifejezzem ragaszkodásomat önmagamhoz és azt a csodálatot, amelyet munkásságom iránt érzek. Tudom, hogy ez asztalt körülülők egy része utál, más része irigyel engem. De érdekes ez? Nem. Az az érdekes, hogy én ügyesebb, okosabb, tehetségesebb vagyok nálatok. Ötven éves korom ellenére csak harmincötnek érzem magamat, tehát hiába szurkol a mellettem ülő Könyökössy Kázmér barátom: nem fenyeget érelmeszesedés, sok tinta lefolyik még a mi kedves munkahelyünkön, amíg ő beülhet az én párnázott szobámba. Adjátok ide mielőbb születésnapi ajándékaimat, aztán menjetek a fenébe. Isten éltessen engem az emberi kor legvégső határáig!

Tessék elképzelni azt a forró légkört, amely a banketteken majd kialakul! Hiszen a további szónokok is önmagukról fognak beszélni!

Szánthó Dénes

Az újságírónő otthonában

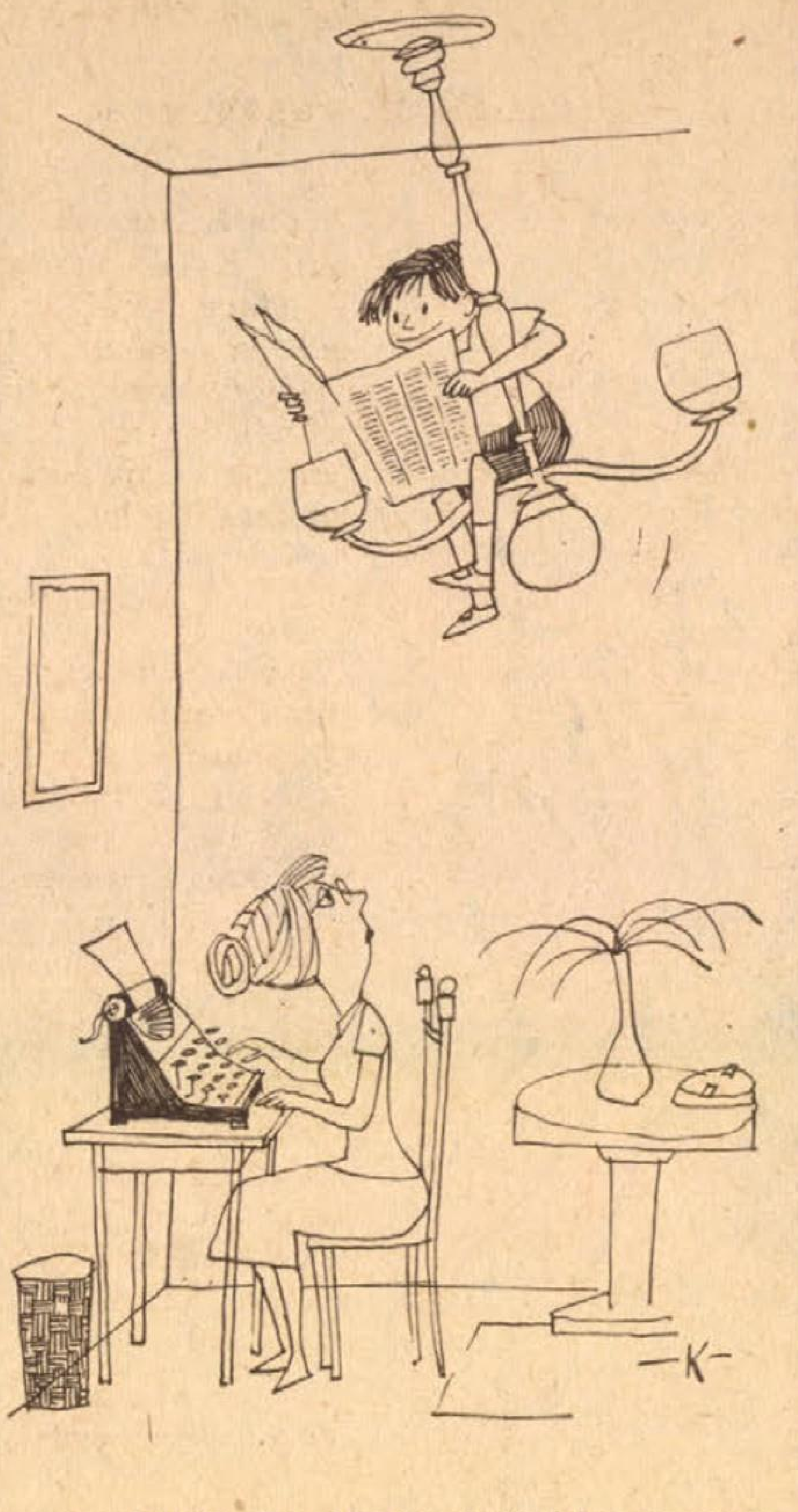

– Anyu, ma igazán irtó klassz nevelési cikket írtál!

Földközelben az üstökös

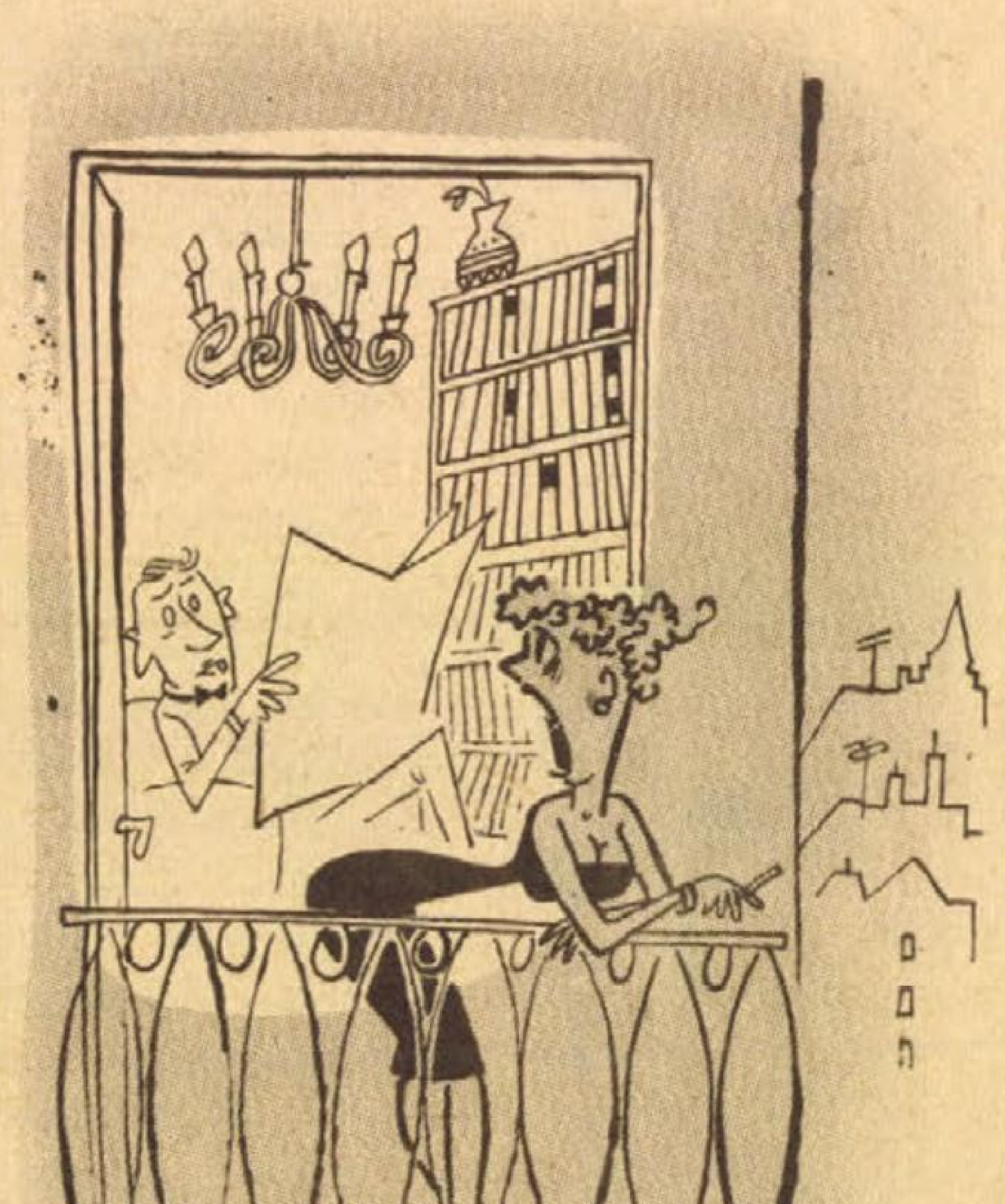

– Persze most már az üstökös sem érdekel téged! Bezzeg a házasságunk előtt minden kis csillaghullásra kicsaltál a sötétbe...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

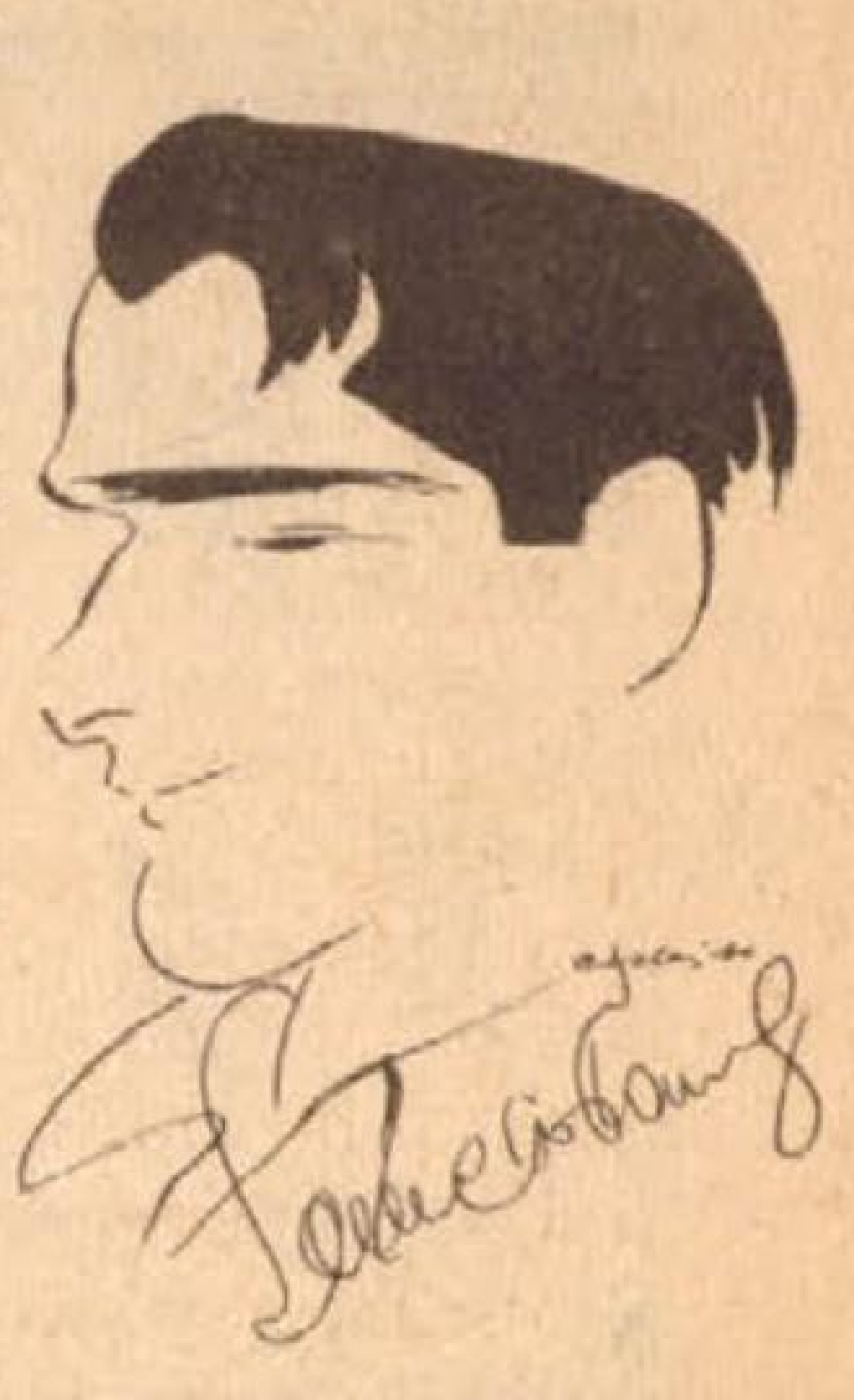

Nem titok, hogy hosszú idő óta nincs jó összekötőm, akitől jó labdákat kaphatnék, és aki szöktetni tudna. Néhány évvel ezelőtt, egy válogatott edzésen, amikor Hidegkuti volt az összekötőm, megsérültem és leültem a pálya szélére. Hidegkuti állt be szélsőnek. Mi mindig húzni szoktuk egymást, és Hidegkuti ezúttal is bosszantani akart egy kicsit. Az edzés után dicsekedve szólt oda hozzám:

– Láttad, hogy milyen jól ment nekem a szélen? Igy kell szélsőt játszani!

– Jó, jó – válaszoltam –, neked könnyű dolgod volt, mert Szusza volt az összekötőd. De nekem, sajnos, te voltál...

Sándor Károly

fény derül egy rejtélyre

Ülök egy vendéglőben és várok a fizetőpincérre. Mozijegyem van, nemsokára kezdődik az előadás, ha félpercen belül nem indulok el, lekésem a híradóról. És lehet, hogy a világhíradó többet ér, mint az egész film.

– Fizetek! – kiabálok, pedig nem is kellene ilyen hangosan hívni a fizetéssel megbízott pincért, tekintve, hogy ott sürög-forog mellettem, csak éppen az én asztalomnál nem akar megállni.

Már a kabátomat is felvettem, felálltam, hogy jelezzem távozási szándékomat, de íme megint egy másik asztalhoz megy, pedig akik ott ülnek, nem is kiabáltak utána.

Már le is késtem a híradót... Fizetek, fizetek, fizetek! – kiáltom háromszor, és közben arra gondolok, hogy már kezdő vendégkorom óta foglalkoztat a rejtély: miért rohannak el a főpincérek a fizetni szándékozó vendég mellől, miért mennek mindig a nyugodtan üldögélők asztalához a számolócédulával?

Végre, végre ott áll mellettem, ír, összead és bemondja:

– Huszonháromnyolcvan.

Adok huszonhat forintot és megszólalok:

– Mondja, kérem, megmondaná nekem, mi a titka annak, hogy maguk mindig elrohannak, ha az ember fizetni akar?

Elmosolyodik:

– Egyszerű a magyarázat! Aki kiabál, hogy fizetni szeretne, az jó pénz, az még nyári zivatarban sem menne el fizetés nélkül a kerti vendéglőből. Nekünk ott kell elsősorban kasszírozni, ahol már elfogyasztották ugyan az ételt, de egyáltalán nem jelzik, hogy fizetni szeretnének...

(sti)

Új gyógyszerész a faluban

Pusztai Pál rajza

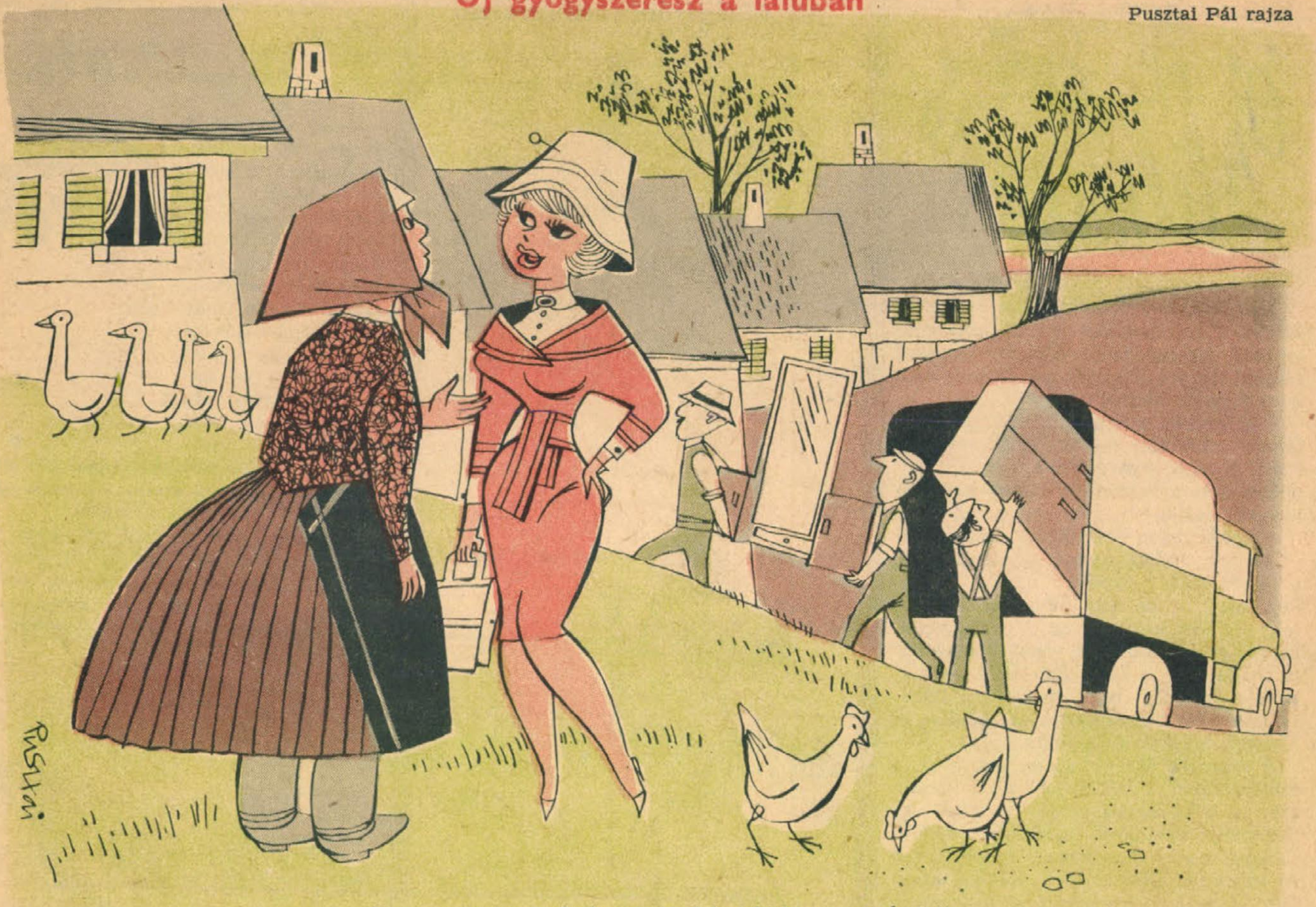

– Sose magyarázzon, kedves néni, falusi kislány vagyok én!

A távirányítás jövője

Szegő Gizi rajza

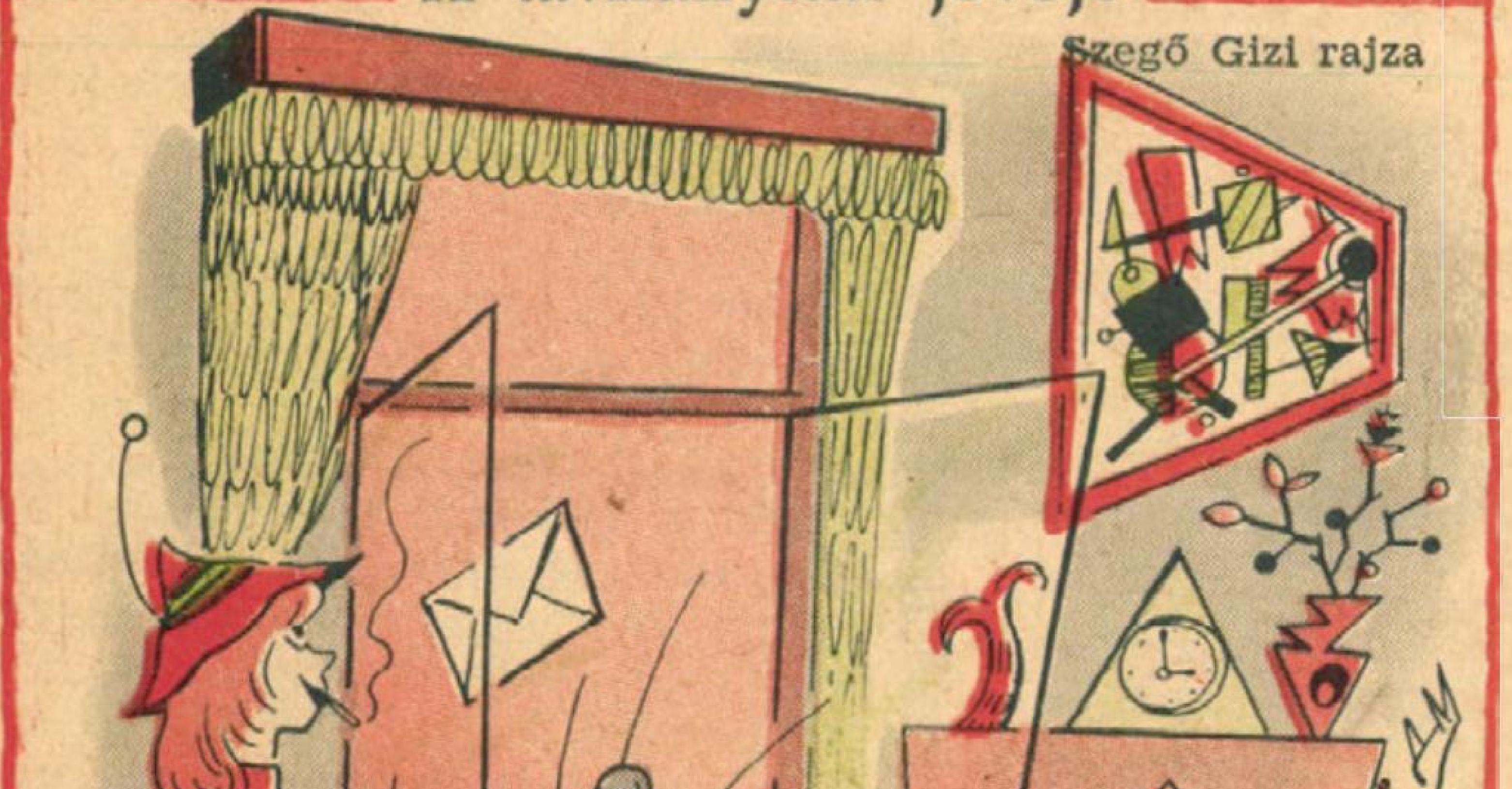

– Pontosan fél három! Most kell érkeznie a férjem fizetési borítékjának . . .

ÖTLETES REKLÁM

Ülök az eszpresszóban. Unatkozva kortyolom a feketére festett forralt vizet. Nyílik az ajtó, és nagyobb társaság viharzik be a terembe. Nyolc férfi és mind deli, szép legény. Rohammal elfoglalják a szomszédos asztalokat. Nyolc pohár szódát rendelnek és hozzá kísérő konyakot.

Aztán lázas sietséggel blokfüzetek, kéziratpapírok kerülnek elő. Ceruzáik időnként gömbölyű betűket szántanak a papirosra. Néha összehajolnak és megtárgyalják, kielemzik a készülő művet.

Nem szokásom hallgatózni, de akaratlanul is megtudom, hogy az alkotó munkaközösség a rádió vagy a televízió hirdetésműsorába ír reklámszöveget.

A csokornyakkendős, aki valószínűleg az agytröszt vezetője, időnként lelkesíti őket:

— Gyerekek, csak valami frappánsat, szellemeset!

Sűrű cigarettafüstbe burkolóznak, de én látom szemükben lobogni az ihlet szent tüzét.

A suhanó órák csak perceknek tűnnek. Még egyszer egyeztetik a szöveget. Aztán a hét alkotó a jól végzett munka tudatában leteszi a ceruzát.

A csokornyakkendős még kijavít egy ékezetet, aztán átszellemülten felolvassa az elkészült művet: VÁSÁROLJON KÉSZRUHÁT A RUHÁZATI BOLTOKBAN!

G. Sz.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 1522 — — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.